PAPUSILE DIN AMSTERDAM

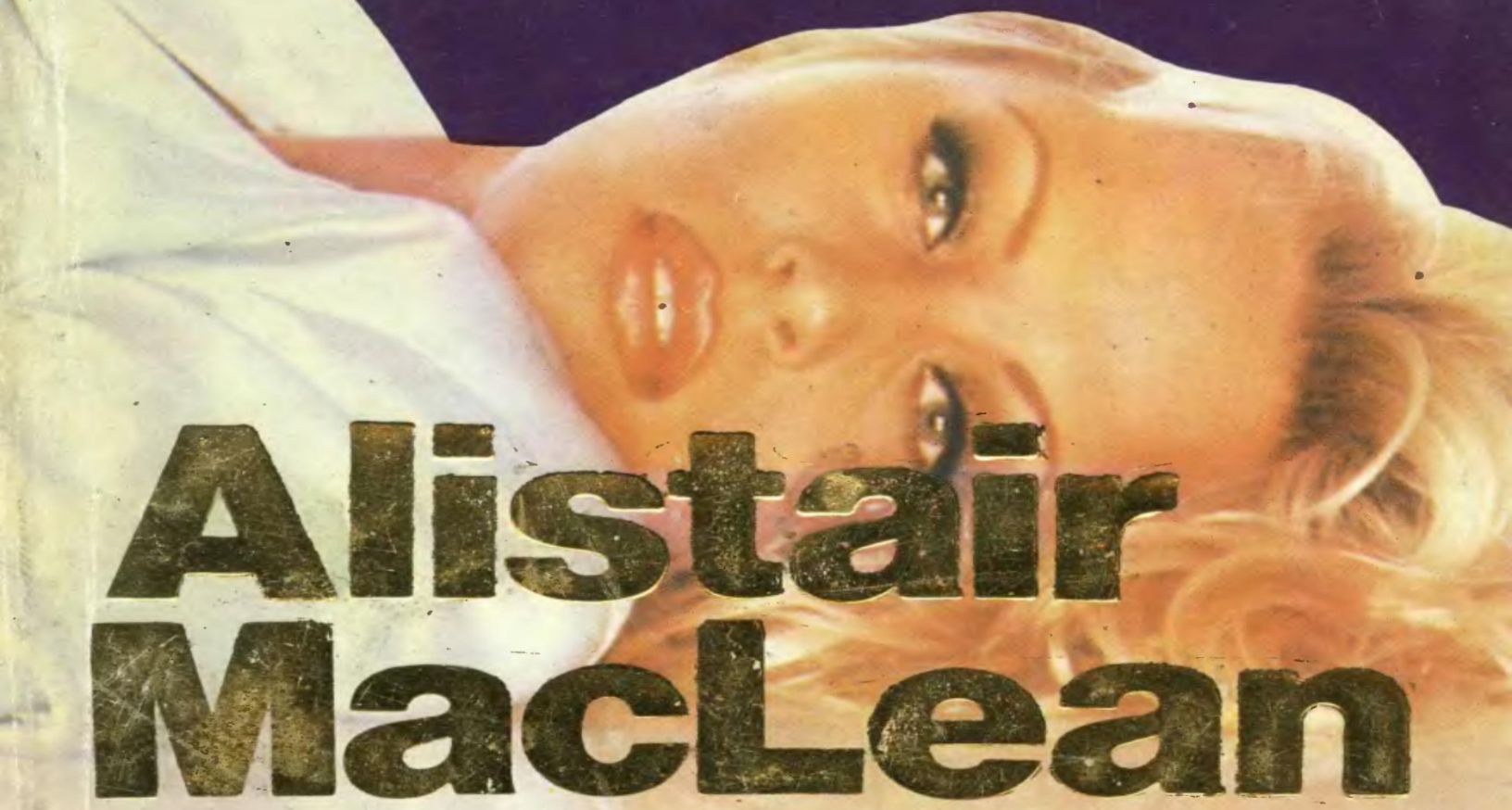

Alistair MacLean

EDITURA ELIT

ALISTAIR MACLEAN
PĂPUŞILE DIN AMSTERDAM

Traducere de Cezar Irimia

Titlul original: *Pupets on a Chain* by Alistair MacLean Copyright 1969 by Alistair MacLean

Editura Elit
2000

Lui Fred şi Inei

CAPITOLUL UNU

Peste câteva minute vom ateriza pe aeroportul Schiphol din Amsterdam.

Melodioasă, fără accent străin, vocea stewardesei olandeze ar fi putut suna la fel de bine în difuzoarele oricăror alte linii aeriene europene.

— Vă rugăm să vă legaţi centurile de siguranţă şi să nu fumaţi. Sperăm că v-a plăcut zborul. Suntem siguri că vă veţi simţi bine la Amsterdam.

Cu stewardesa schimbasem câteva cuvinte pe când trecea culoarul dintre fotolii. Era o fată fermecătoare, însă animată de un optimism neîntemeiat în privinţa vieţii în general. În sinea mea, nu puteam fi de acord cu ea in două chestiuni: nu-mi plăcuse zborul şi nu mă aşteptam să mă simt bine la Amsterdam. Zborul nu-mi plăcuse, deoarece nu-mi mai plăcea nici o călătorie cu avionul din ziua în care, cu doi ani în urmă, motoarele unui DC 8 se defectaseră la nici zece secunde după decolare, întâmplarea mă făcuse să constat două lucruri: un avion lipsit de puterea motoarelor e ca un bloc de beton care se prăbuşeşte; şi, doi, chirurgia plastică ia foarte mult timp, este foarte dureroasă, foarte costisitoare şi nu dă totdeauna rezultate notabile. Pe de altă parte, nici nu mă aşteptam să mă simt bine la Amsterdam (deşi, probabil, este cel mai minunat oraş, cu cei mai prietenoşi locuitori din lume), pentru că natura călătoriilor mele de afaceri în străinătate exclude posibilitatea oricărei bucurii.

În vreme ce uriaşul KLM DC-8 – nu sunt superstiţios, la urma urmei orice avion poate să se prăbuşească – se îndrepta spre pământ, mi-am aruncat privirea spre interiorul aglomerat. Cei mai mulţi pasageri păreau să-mi împărtăşească opinia în legătură cu nebunia inerentă tuturor călătoriilor cu avionul. Cei care nu-şi înfipseseră unghiile în tapiţeria fotoliului se lăsaseră pe spate cu o excesivă nonşalanţă, trăncănind cu o vioiciune şi cu o veselie caracteristice spiritelor brave ce se îndreaptă spre împlinirea unei soarte tragice. Erau persoane care şi-ar fi fluturat cu voioşie mâinile în faţa gloatelor încântate, până şi atunci când căruţa i-ar fi dus la ghilotină. Pe scurt, o felie de umanitate destul de reprezentativă. Preţuitori ai legilor, mai ales. Deloc păcătoşi. Oameni obişnuiţi. Chiar şterşi.

Sau poate că nu e cinstit să îi cataloghezi ca „şterşi“. Ca să fii astfel caracterizat, mai degrabă denigrator, trebuie să existe şi termeni de comparaţie. La bordul avionului, din nefericire pentru restul pasagerilor, se

aflau două fiinţe care l-ar fi făcut pe oricine să arate cum nu se poate mai „şters“.

M-am uitat la ele cum stăteau, cu trei rânduri mai în spatele meu, de partea cealaltă a culoarului. Era o privire discretă, menită să nu atragă atenţia. De când părăsisem aeroportul Heathrow, majoritatea bărbaţilor din apropierea lor nu făcuseră altceva decât să se holbeze la ele. Cea mai bună metodă ca să atragi atenţia este să nu te uiţi deloc.

Doar două tinere una lângă alta. Oriunde poţi da peste două tinere şezând una lângă alta, dar în ceea ce le priveşte pe acestea două, zău că ar merita să-ţi iroseşti cei mai frumoşi ani din viaţă ca să le întâlneşti. Una cu părul negru ca pana corbului, cealaltă o blondă platinată. Amândouă cu minijupe. Bruneta – toată în mătase albă, blonda – în mătase neagră. Amândouă având nişte forme care demonstrau imensul salt făcut de standardul feminin de la formele lui Venus din Millo. Pe deasupra, erau năucitor de frumoase, însă nu aveau acea frumuseţe insipidă, frumuseţea găunoasă care câştigă concursurile din Miss Univers. Aduceau ciudat de mult una cu alta. Delicat croite, cu trăsături gingaşe şi membre fine, aveau o privire a cărei inteligenţă făgăduia să le păstreze intactă frumuseţea încă 20 de ani după ce veştedele Miss Univers de ieri aveau să fi abandonat de multă vreme o competiţie inegală.

Blondina îmi aruncă un zâmbet obraznic şi provocator, dar prietenesc. I-am răspuns cu o privire neutră. Datorită faptului că acel chirurg care îşi exercitase talentele asupră-mi nu reuşise întrutotul să-mi potrivească cum se cuvine cele două jumătăţi ale fizionomiei, expresiei mele împietrite îi lipsea vizibil nota de încurajare. Cu toate acestea, ea continuă să-mi zâmbească. Bruneta îi dădu un ghiont şi atunci ea îşi mută privirea. O văzu încruntând din sprâncene, se bosumflă, şi încetă să mai zâmbească. M-am uitat în altă parte.

Nu mai erau nici 300 de metri până la începutul pistei de aterizare şi, ca să-mi iau gândul de la zgomotul, pe care aproape sigur aveam să-l simt, al trenului de aterizare pârâind la atingerea cu solul, m-am lăsat pe spate cu ochii închişi şi-am început să mă gândesc la cele două fete. Oricâte mi s-ar imputa, mi-am zis, nimeni nu poate spune că mi-am ales colaboratoarele fără să țin seamă de latura estetică a vieţii. Maggie, bruneta, avea 27 de ani şi lucra cu mine de peste cinci. Avea o inteligenţă ieşită din comun, era metodică, răbdătoare, discretă, te puteai bizui pe ea şi aproape niciodată nu

făcea greşeli – în meseria noastră nu există oameni care nu fac niciodată greşeli. Şi mai important era faptul că Maggie şi cu mine ţineam unul la altul, de destulă vreme, lucru esenţial în situaţii în care pierderea temporară a încrederii şi afecţiunii reciproce poate avea consecinţe din cele mai neplăcute şi mai durabile. Totuşi, nu eram după câte ştiu foarte leşinaţi unul după altul, lucru care ar fi fost la fel de dezastruos.

Belinda, blondă, 22 de ani, pariziancă, jumătate franţuzoaică, jumătate englezoaică, aliată în prima ei misiune, îmi era aproape cu totul necunoscută. Nu în sensul de enigmă, ci necunoscută ca personalitate, vreau să zic. Când la Surete[1] îţi dă cu împrumut un agent, aşa cum procedase cu Belinda, dosarul însoţitor al agentului respectiv este atât de minuţios întocmit, încât nimic relevant pentru mediul sau trecutul lui nu rămâne pe dinafară. Personal vorbind, tot ce izbutisem să înţeleg până acum era evidenta ei lipsă de respect – dacă nu de admiraţie – pe care tinerii îl datorează celor mai vârstnici, ca să nu mai vorbim de superiorii lor ierarhici, cum era cazul meu. Însă Belinda părea chibzuită şi avea aerul unei competenţe promiţătoare, care depăşea cu mult rezervele pe care le-ar fi putut nutri faţă de patronul ei.

Nici una nu mai fusese în Olanda, ceea ce constituia unul din pricipalele motive pentru care mă însoţeau acolo. Pe lângă asta, tinerele atrăgătoare sunt, în meseria noastră lipsită de atracţie, mai rare decât mantourile de blană în Congo, deci era prea puţin probabil ca ele să atragă atenţia celor suspicioşi și celor certaţi cu legea.

Avionul DC 8 atinse pista și, cum trenul de aterizare nu s-a făcut bucăţi, am deschis ochii şi-am început să mă gândesc la chestiunile presante către care mă îndreptam. Duclos. Jimmy Duclos mă aştepta pe aeroportul Schiphol, iar Jimmy Duclos avea ceva important şi urgent să-mi încredinţeze. Ceva prea important ca să fie transmis, chiar şi codificat, pe canalele obişnuite.de comunicaţii. Ceva prea urgent ca să aştepte chiar şi serviciile curierului diplomatic al ambasadei britanice de la Haga. În ce priveşte conţinutul probabil al mesajului, nu avea rost să-mi scormonesc creierii. În cinci minute aveam să-l cunosc. Ştiam că va fi exact ce-mi trebuie. Sursele de informaţii ale lui Duclos erau impecabile, informaţiile corecte şi sută la sută precise. Jimmy Duclos nu făcea niciodată greşeli – cel puţin de această natură.

Avionul încetinea şi puteam deja să văd pasarela de debarcare cu alura sa de crocodil coborând pieziş din coasta clădirii principale a aeroportului, gata să fie potrivită, la oprirea avionului, în dreptul uşii. Mi-am desfăcut centura de siguranţă, m-am ridicat, am aruncat spre Maggie şi Belinda o privire neutră, de parcă nici nu le-aş fi cunoscut, şi m-am îndreptat spre ieşire, câtă vreme avionul se mai mişca încă. Făceam o manevră care nu era pe placul autorităţilor aviatice şi, cu siguranţă, nici al celorlalţi, ale căror feţe nu osteneau să arate că se ştiau în prezenţa unui necioplit care dădea buzna, în loc să stea la coadă, în rând cu toată lumea. M-am făcut că plouă. De multă vreme renunţasem să cred că mă mai pot bucura de popularitate.

Stewardesa îmi zâmbi totuşi, dar zâmbetul nu era nici pe departe un omagiu adus înfăţişării sau personalităţii mele. Oamenii îţi zâmbesc când sunt impresionaţi ori neliniştiţi, sau amândouă deodată. Ori de câte ori zbor cu avionul, cu excepţia vacanţelor – pe care le fac o dată la cinci ani – înmânez stewardesei un mic plic sigilat pentru a fi transmis comandantului avionului. Nerăbdător, ca orice bărbat, să impresioneze o fată frumuşică, comandantul îi dezvăluie de obicei conţinutul. Acolo, e vorba de prioritatea absolută ce mi se cuvine în orice împrejurare, prioritate invariabil inutilă, dar care îmi asigura imediat şi impecabil prânzul, cina şi serviciile barului de la bord. În schimb, foarte folositor se dovedeşte un privilegiu de care câţiva colegi de-ai mei şi eu însumi ne bucuram, şi anume imunitatea de tip diplomatic la vamă, privilegiu cu atât mai util cu cât bagajul meu conţine, de obicei, două pistoale eficiente, o trusă mică, dibaci croită, cu ustensile de spărgător şi alte câteva dispozitive infame în legătură cu care autorităţile de frontieră din cele mai avansate ţări ar putea cu greu închide ochii. Nu port niciodată armă la mine în avion, fiindcă, pe lângă faptul că un om adormit riscă să lase să i se vadă de sub haină hamul pistolului, pricinuind astfel o teribilă consternare, numai un nebun ar putea apăsa pe trăgaci în cabina presurizată a unui avion modern. Ceea ce explică succesele nemaipomenite ale piraţilor aerului: consecinţele unei implozii au, într-adevăr, tendinţa să devină ireversibile.

Uşa s-a deschis şi am păşit în pasarela de cauciuc ondulat pentru debarcare. Am trecut pe lângă doi-trei funcţionari ai aeroportului care stăteau politicoşi în picioare şi m-am îndreptat spre capătul pasarelei, care pătrundea pe etajul terminalului, unde se mişcau în sens contrar două

platforme, transportând pasagerii spre şi dinspre zona serviciului de imigrări.

La capătul platformei care ducea spre exterior, şi cu spatele la ea, stătea un bărbat de înălţime potrivită, subţirel, insignifiant. Avea părul negru, faţa oacheşă, adânc brăzdată de riduri, ochi negri şi reci şi o tăietură subţire în loc de buze. Nu părea chiar genul de personaj pe care l-aş încuraja să-mi viziteze fiica. Destul de respectabil, îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi un trenci asemănător, ducea în mână — asta însă nu mai constituie un criteriu de respectabilitate — o sacoşă de voiaj, voluminoasă şi foarte nouă. Numai că eu n-aveam treabă cu peţitori imaginari şi nici cu fiice inexistente. M-am îndepărtat ca să privesc spre capătul platformei rulante care lega exteriorul de etajul terminalului unde mă găseam. Am văzut acolo patru bărbaţi. Pe primul dintre ei, un tip înalt, zvelt, îmbrăcat în gri, cu o mustaţă stufoasă şi care dădea impresia unui contabil care a reuşit în viaţă, l-am recunoscut imediat. Jimmy Duclos. Întâiul meu gând a fost că Jimmy, considerând că informaţiile sunt vitale şi urgente, a bătut în persoană atâta cale ca să mă întâmpine. Apoi mi-a trecut prin minte că şi-o fi măsluit o legitimaţie de poliţist ca să poată pătrunde atât de departe în terminal. Ipoteza nici nu era greu de imaginat, pentru că Jimmy era un maestru ai falsurilor. Al treilea gând care mi-a venit a fost că ar fi politicos din parte-mi să-l salut prieteneşte cu mâna şi să-i zâmbesc. Ceea ce am şi făcut. A fluturat şi el din mână şi mi-a zâmbit.

Zâmbetul său nu dură mai mult de o secundă, apoi îi îngheţă pe buze.

Am observat în acel moment, intuitiv, că direcţia privirii i se schimbase infinitezimal. M-am întors repede. Oacheşul în costum închis şi în trend nu mai stătea cu spatele la platformă. Geanta de voiaj nu-i mai atârna în mână, ci o ţinea ridicată sub braţ, într-un fel curios.

Deşi nu ştiam ce nu e în regulă, am reacţionat instinctiv şi m-am aruncat spre el. Cel puţin, am început saltul. Dar îmi trebuise o secundă destul de lungă ca să reacţionez aşa că omul se şi apucase să-mi demonstreze că o secundă putea să însemne, în opinia sa, o groază de timp; un interval care-i îngăduia să ducă la îndeplinire orice acţiune violentă. Omul era stăpân pe situaţie, spre deosebire de mine, aşa încât se dovedi într-adevăr foarte brutal. De-abia mă pusesem în mişcare, că el se şi răsucise, descriind un arc de cerc, şi mă izbi în plexul solar cu marginea genţii de voiaj.

Genţile de voiaj sunt de felul lor moi, pufoase. Asta nu era. In viaţa mea nu fusesem lovit de un berbece şi nici nu-mi dorisem o asemenea experienţă. Tot ce vă pot spune este că acum am aflat. Efectul fizic a fost, practic, acelaşi. M-am prăbuşit la podea ca şi cum o mână uriaşă mi-ar fi cosit picioarele şi am rămas nemişcat. Eram lucid, vedeam, auzeam, puteam, intr-o anumită măsură, să-mi dau seama ce se petrece în jur. Dar nu eram în stare nici măcar să mă zvârcolesc, deşi tare aş fi avut poftă s-o fac. Auzisem doar de şocuri psihice care te paralizează, ori eu aveam acum, pentru prima oară, ocazia să constat că şi un şoc fizic poate avea acelaşi efect. Totul se petrecea caraghios, ca într-o filmare cu încetinitorul. Duclos arunca priviri înnebunite în jur, insă îi era cu neputinţă să părăsească platforma rulantă. S-o ia înapoi era imposibil fiindcă cei trei indivizi se aţineau în spatele lui, prefăcându-se că nu văzuseră nimic din cele întâmplate. Abia mai târziu, prea târziu, mi-am dat seama că erau de fapt complicii oacheşului, însărcinaţi să-l convingă pe Duclos că n-avea altă alegere decât să se lase purtat de platforma rulantă spre moarte. Privind retrospectiv, a fost execuţia cea mai diabolic pusă la cale de care am auzit, şi asta într-o viaţă plină de relatări despre oameni care nu şi-au dat ortul popii aşa cum le ursise Creatorul. Puteam să-mi rotesc ochii, aşa că-i-am rotit. M-am uitat la geanta de voiaj şi am văzut că, la unui dintre capetele ei, ieşea în afară prin pânză cilindrul plin de găurele, ca o strecurătoare, al unui amortizor de pistol. Acesta fusese berbecele a cărui lovitură mă paralizase temporar – speram că doar temporar. Mi-am ridicat privirea spre individul înarmat, cu mâna ascunsă în geantă. Pe acea figură oacheşă nu ghiceai nici plăcere, nici grabă, doar calma certitudine a profesionistului, care ştie câţi parai face. Undeva, o voce fără trup anunţă sosirea zborului KL 132 de la Londra — avionul cu care venisem eu. Mă gândeam ca prin ceaţă şi cu întreruperi că nu voi uita niciodată numărul acestui zbor, dar îmi spuneam că, de vreme ce Duclos fusese sortit să moară înainte de a-mi vorbi, nu conta cu ce avion aş fi ajuns la Amsterdam.

M-am uitat la Jimmy Duclos. Avea expresia unui om condamnat la moarte. Totuşi, când îşi înfundă mâna printre cutele hainei, disperarea lui vădi şi o rază de calm şi de stăpânire de sine. Cei trei indivizi păşiră pe platforma rulantă. Am înţeles iarăşi mai târziu semnificaţia acestui gest. În momentul în care pistolul lui Duclos se ivi din haină, se auzi un sunet înăbuşit lângă mine şi, în partea stângă a sacoului lui Jimmy, în zona inimii,

apăru o gaură. Jimmy fu zguduit de câteva convulsii se îndoi şi căzu cu capul înainte. Platforma rulantă îl transportă spre terminal şi cadavrul i se rostogoli peste mine.

Niciodată n-o să fiu sigur dacă totala mea pasivitate din secundele premergătoare asasinării lui Duclos se datora unei paralizii autentice, sau dacă mă împietrise sentimentul că moartea lui se arăta inevitabilă. Oricum nu era un gând făcut să mă obsedeze, căci, neavând armă la mine, tot n-aş fi putut împiedica cele întâmplate. În schimb, m-a mişcat că, neîndoios, atingerea trupului fără viaţă a avut asupra mea un efect tonic imediat.

Nici gând să fie vorba de o revenire spectaculoasă. Mă bântuiau valuri de greaţă şi, cum şocul iniţial al loviturii se risipea, stomacul-începu să mă doară. Mă durea şi fruntea (şi încă destul de tare) pentru că, atunci când mă prăbuşisem lovisem cu ea podeaua. îmi recăpătasem cât de cât controlul muscular, aşa că m-am ridicat cu mare grijă, ca nu cumva, îngreţoşat şi tulbure la minte cum eram, să mă reîntorc la podea. Sala terminalului se învârtea cu mine foarte alarmant şi mi-am dat seama că mă cam lăsase vederea, de unde am tras concluzia că lovitura la cap îmi dăunase... Lucru curios, pentru că, în vremea când mă lăţeam pe podele, păruse să funcţioneze. Apoi, mi-am dat seama că genele, îmi erau încleiate şi, ducând mâna acolo, motivul deveni evident: sânge. Ceea ce îmi păru la început a fi o lăcăraie de sânge, dar nu era, se prelingea dintr-o tăietură ivită chiar pe linia părului. Bun-venit la Amsterdam, mi-am zis şi am scos o batistă. M-am şters de două ori şi vederea mi-a revenit. De la început până la sfârşit, toată întâmplarea nu ţinuse mai mult de 10 secunde, dar se adunase deja o grămadă de curioşi care se îmbulzeau din toate părţile, aşa cum se întâmpla în astfel de cazuri. Moartea din senin, moartea violentă este pentru om ceea ce pentru albine este borcanul cu miere fără capac – brusca percepţie a celor două realităţi, îi adună în număr spectaculos în locuri care, cu câteva secunde înainte, erau pustii.

Nu i-am băgat în seamă, tot aşa cum l-am lăsat în plata Domnului pe Duclos. Nu mai puteam face nimic pentru el şi nici el pentru mine. Chiar dacă l-aş fi căutat prin haine tot n-aş fi găsit nimic. Ca toţi agenţii buni, Duclos nu încredinţa nimic valoros hârtiei sau casetei, ci îndosaria totul într-o memorie bine antrenată.

Oacheşul cu pistolul ucigaş era ca şi scăpat. Numai rutina şi instinctul înrădăcinat de a verifica neverificabilul m-au făcut să arunc o privire spre

sala imigrărilor, ca să mă conving că ucigaşul nu dispăruse.

Totuşi, oacheşul nu-şi pierduse vremea. Parcursese cam două treimi din drumul spre sala imigrărilor în paralel cu platforma care se mişca spre interior, legănându-şi geanta de voiaj şi părând că nu bagă în seamă tulburarea iscată în urma lui. O clipă m-am holbat la el, neînţelegând despre ce era vorba, dar numai o clipă. Acesta este modul în care un profesionist spală putina.

Pungaşul profesionist din Ascot, care tocmai l-a uşurat pe gentlemanul de lângă el de portofel, nu se aruncă nebuneşte cu capul înainte prin mulţime, însoţit de strigăte de „Puneţi mâna pe hoţ!“ Mai degrabă îi cere victimei pontul pentru cursa următoare. Nepăsare bine jucată, comportare plină de firesc, iată cum procedează onorabilii absolvenţi ai şcolii crimei.

Tot aşa şi cu oacheşul meu. Eram singurul martor al acţiunii sale. Abia acum îmi căzuse fisa în ce priveşte rolul celorlalţi trei indivizi în tragedia lui Duclos. Ei se găseau încă printre cei îmbulziţi în jurul mortului, dar nici eu şi nici altcineva nu ar fi putut să dovedească ceva împotriva lor.. În plus – şi oacheşul ştia asta prea bine – eram într-un hal care mă făcea nepotrivit pentru a-i pricinui vreun necaz, o bună bucată de timp.

M-am luat după el.

Urmărirea în care mă lansasem nici măcar nu făgăduia să înceapă să devină spectaculoasă. Mă simţeam vlăguit, buimac, iar diafragma mă durea atât de tare încât îmi era peste poate să mă îndrept de spinare, astfel că fuga mea şerpuitoare şi clătinată dădea, laolaltă cu înclinarea de aproape 30 de grade a bustului, o combinaţie care, probabil, mă făcea să arăt ca un nonagenar chinuit de lumbago fugind după cai verzi pe pereţi.

Eram pe la jumătatea platformei mobile, oacheşul fiind cam la capătul ei, când, instinctul sau zgomotul paşilor mei l-au făcut să-ntoarcă capul, repede ca o pisică. O repeziciune pe care mi-o demonstrase cu câteva clipe în urmă, când mă schilodise. Părea evident că nu-i era greu să mă deosebească de nonagenarii pe care s-ar fi putui întâmpla să-i cunoască, fiindcă mâna lui stângă smuci în sus geanta, în timp ce dreapta alunecă înăuntru. Mi-am dat seama că ceea ce i se întâmplase lui Duclos urma să mi se întâmple şi mie. Platforma avea să mă descarce, şi pe mine – sau rămăşiţele mele – la capătul rutei. Pe scurt, o moarte jalnică.

M-am întrebat brusc ce ţâcneală mă îmboldise pe mine, un tip neînarmat, să mă avânt în urmărirea unui ucigaş dovedit, aflat în posesia unui pistol cu

amortizor şi eram tocmai pe punctul de a mă trânti pe burtă când am văzut silenţiosul abătându-se puţin şi privirea nemişcată a oacheşului mutându-se uşor spre stânga. Ignorând posibilitatea de a fi împuşcat în ceafă, m-am întors să-i urmăresc linia privirii.

Grupul care îl înconjura pe Duclos îşi abandonase temporar interesul faţă de el, transferându-l spre noi. Socotind că văzuseră fuga mea lălăită de-a lungul platformei, ar fi fost de mirare să nu fi devenit cât de cât curioşi. Pe cât am putut realiza dintr-o ochire, feţele lor treceau de la uimire la totală consternare: oricum, nici un semn că ar pricepe ceva. Asta, în cazul lor. în schimb, puteai ghici multă pătrundere şi o hotărâre ce-ţi făcea pielea găină, pe feţele celor trei tipi care îl urmăriseră pe Duclos pe când acesta se îndrepta spre moarte. Acum, o luaseră în pas vioi pe platforma mobilă, cu intenţia limpede de a mă lichida.

.Am auzit o exclamaţie înăbuşită înapoia mea şi m-am întors iar. Platforma atinsese capătul terminus, luându-l desigur pe oacheş prin surprindere, fiindcă se clătina ca să-şi recapete echilibrul. Cum mă şi aşteptam de altfel, şi-a revenit foarte repede, mi-a întors spatele şi a luat-o la goană. Să ucizi pe cineva cu o droaie de martori este cu totul altceva decât să trimiţi pe lumea cealaltă un om în faţa unui singur martor pe care nu l-ar crede nimeni... Cu toate astea, simţeam că oricum ar fi făcut-o, dacă i s-ar fi părut important, iar în acest caz l-ar fi durut în cot de martori. Am lăsat nelămuririle pe mai târziu şi am luat-o iarăşi la fugă, de data asta mai hotărât, cam în felul unui septuagenar zglobiu. Distanţându-se treptat, oacheşul traversă în fugă sala serviciului de imigrări, spre marea mirare şi confuzie a oficialităţilor de acolo, fiindcă se presupune, de bună seamă, că oamenii nu trec în goană prin sălile serviciilor de imigrare, ci, dimpotrivă, că se opresc în astfel de locuri, îşi arată paşapoartele şi îşi fac o scurtă caracterizare, pentru că de aceea există pe lume servicii de imigrare. Când mi-a venit şi mie rândul să intru în scenă, trecerea precipitată a oacheşului, combinată cu fuga mea clătinată şi cu sângele care îmi curgea pe faţă, i-a făcut pe cei prezenţi să considere că ceva nu era în regulă, fiindcă doi ofiţeri încercară să mă reţină, dar am ţâşnit pe lângă ei — „ţâşnit pe lângă“ nu e chiar expresia pe care au folosit-o în reclamaţiile lor ulterioare – şi am ieşit pe uşa pe care tocmai dispăruse oacheşul.

Sau, cel puţin, am încercat să ies, fiindcă afurisita aia de uşă era blocată de cineva care tocmai intra. O tânără, asta.i tot ce-am avut timp să observ, o fată ca toate fetele. Eu mă eschivam spre dreapta, ea spre stânga, apoi mă înclinam spre stânga, iar ea spre dreapta. Degeaba. Un asemenea spectacol poate fi zărit, practic, în fiecare minut, pe orice trotuar din orice oraş, atunci când doi oameni foarte politicoşi, fiecare doritor să-i facă celuilalt loc să treacă, păşesc într-o parte şi-n alta cu atâta neîndemânatică eficienţă încât nu reuşesc decât să se blocheze reciproc. Iar când se întâlnesc două suflete cu adevărat super-simţitoare, stânjenitorul dans de fandango are şanse să continue la infinit.

Sunt un mare admirator al mişcării *pas de deux,* însă acum îmi lipsea cu desăvârşire dispoziţia de a mă lăsa reţinut la nesfârşit, aşa încât, după un nou eşec, am răcnit „Dă-te naibii la o parte!“ şi, ca să fiu sigur că se dă; am înşfăcat-o de un umăr şi i-am făcut vânt într-o parte. Cred că am auzit o bufnitură şi un ţipăt de durere, însă m-am făcut că plouă: o să mă întorc să-mi cer scuze mai târziu.

Am revenit mai repede decât prevăzusem. întâmplarea cu tipa nu-mi luase mai mult de câteva secude, însă secundele alea se dovediseră mai mult decât suficiente pentru oacheş. Când am ajuns în mulţime, nici urmă de oacheş. Printre sutele de oameni, care se îmbulzeau aparent fără rost, ar fi fost greu să localizezi chiar şi o căpetenie de piei roşii, îmbrăcată în costum de ceremonie. N-ar fi avut rost nici să alertez poliţia aeroportului, fiindcă până mi-aş fi demonstrat eu buna credinţă oacheşul s-ar fi aflat deja la jumătatea drumului spre Amsterdam. Chiar dacă i-aş fi determinat să treacă imediat la acţiune, şansele de a pune mâna pe el erau foarte slabe. Aici era vorba de profesionişti cu înaltă calificare, şi asemenea indivizi cunosc nenumărate modalităţi de a se sustrage urmăririi.

M-am întors de unde venisem, cu paşi târşiţi acum, de parcă aveam plumb în picioare. Capul mă durea îngrozitor, dar, în comparaţie cu starea stomacului, ar fi fost necuviincios din partea mea să mă plâng de cap. Mă simţeam ca dracu şi o uitătură într-o oglindă, care mi-a reprodus faţa galbenă şi vârstată de sânge, nu m-a făcut să mă simt mai bine.

M-am înapoiat pe scena spectacolului meu de balet, unde doi tipi robuşti, în uniformă şi cu pistoalele atârnate de centură, m-au înşfăcat de braţe.

— Nu pe mine trebuia să mă prindeţi, le-am spus, cu lehamite, aşa că luaţi-vă cazmalele de pe mine şi făceţi-mi loc să respir.

S-au codit, au privit unul spre altul, m-au eliberat din strânsoare şi s-au dat mai la o parte. Adică la vreo doi centimetri distanţă. M-am uitat la tânăra cu pricina. Cineva – probabil o foarte importantă oficialitate a aeroportului, fiindcă nu purta uniformă – i se adresa politicos. Pentru că mă dureau ochii şi ţeasta a trebuit să mă uit din nou la tipă. Îmi era mai uşor s-o privesc pe ea decât pe importantul personaj de-alături.

Purta o fustă neagră şi un taior de aceeaşi culoare, lăsând să i se vadă gulerul pe gât al unui jerseu alb. Avea peste 20 de ani. Părul negru, ochii căprui, trăsăturile aproape elene şi tenul măsliniu arătau că nu era de prin partea locului. Dacă ai pune-o alături de Maggie şi de Belinda, ar trebui să-ţi iroseşti nu numai cei mai frumoşi ani din viaţă, ci şi anii de bătrâneţe ca să găseşti un trio ca al lor, deşi trebuie să recunosc că în acel moment fata nu arăta cum nu se poate mai bine. Obrajii îi erau cenuşii şi îşi tot ştergea cu o batistă mare, albă, probabil împrumutată de la tipul de lângă ea, picăturile de sânge care se prelingeau din zgârietura proaspătă de pe tâmpla stângă.

O. Doamne! am spus, cu glasul chinuit de remuşcări. Eu am făcut una ca asta?

Bineînţeles că nu? spuse ea cu o voce stinsă şi înecată, probabil, de pe urma izbiturii. M-am tăiat când m-am bărbierit azi-dimineaţă.

Îmi pare teribil de rău. Fugăream pe cineva care tocmai omorâse un om şi-mi stăteaţi în cale. Tare mi-e teamă că i-am pierdut urma.

Numele meu este Schroeder. Lucrez aici, spuse insul.

Bărbatul care stătea lângă fată, un tip dur şi viclean, la vreo cincizeci şi ceva de ani, părea că suferă de ciudata boală a subaprecierii de sine care atinge, neexplicabil, atâţia bărbaţi ajunşi în posturi de mare răspundere.

Am fost informaţi în legătură cu crima, continuă el. Regretabil, foarte regretabil. Şi să se întâmple tocmai la aeroportul Schiphol!

Destul de neplăcut pentru reputaţia dumneavoastră..., i-am ţinut eu isonul. Sper că şi mortului îi e cumplit de ruşine.

Asemenea cuvinte nu rezolvă nimic, zise scurt Schroeder. Cunoaşteţi victima?

Cum naiba s-o cunosc? Abia am coborât din avion, întrebaţi stewardesa, întrebaţi-l pe căpitan, întrebaţi-i pe pasagerii din avion. KL 132 de la

Londra, cu sosire la 15,55 am zis, uitâdu-mă la ceas. O, Doamne, adică de-abia acum şase minute.

Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Schroeder nu numai că arăta viclean, dar chiar şi era.

Nu l-aş cunoaşte chiar dacă l-aş vedea acum.

Hmm. Vi s-a întâmplat vreodată, domnule ăă...

Sherman.

Vi s-a întâmplat vreodată, domnule Sherman, să auziţi că nişte oameni oarecare s-au arucat în urmărirea unui ucigaş înarmat?

—- Pesemne că sunt anormal.

Sau poate că ai şi dumneata un pistol.

Mi-am descheiat jacheta şi am desfăcut larg pulpanele.

Întâmplător, l-ai recunoscut pe ucigaş?

Nu. Dar cu toate astea, n-am să-l uit niciodată, am zis.

M-am întors spre fată.

Aş putea să-ţi pun o întrebare, domnişoară...

Domnişoara Lemay, spuse scurt Schroeder.

L-ai recunoscut cumva pe ucigaş? Nu se poate să nu-l fi văzut. Oamenii care aleargă atrag atenţia.

De ce-ar trebui, mă rog să-l recunosc?

N-am încercat să fac pe vicleanul, ca Schroeder. Aşa că i-am spus.

Ce-ar fi să arunci o privire mortului. Poate că pe el îl recunoşti.

Fata se înfioră şi scutură din cap.

Tot fără ocolişuri, am întrebat-o:

Aşteptai pe cineva?

Nu înţeleg.

Stăteai la ieşirea din sala serviciului de imigrări.

Scutură din nou din cap. Dacă o fată minunată poate arăta ca dracu', apoi ea aşa arăta.

Păi, atunci de ce erai aici? Te delecta peisajul? Şi eu care credeam că sala serviciului de imigrări din aeroportul Schiphol este locul cu cele mai puţine peisaje din lume.

Ajunge! întrebările dumitale sunt lipsite de sens, iar domnişoara se simte rău, interveni Schroeder violent, şi apoi îmi aruncă o privire tăioasă, vrând parcă să-mi amintească cine era răspunzător de starea ei. Interogatoriul este treaba ofiţerilor de poliţie.

Sunt ofiţer de poliţie.

Pe când îi întindeam paşaportul şi împuternicirea, Maggie şi Belinda îşi făcură apariţia pe uşă. Se zgâiră la mine cu un amestec de nelinişte şi consternare, luând act de felul în care arătam. Le-am aruncat o privire încruntată, cum ar face un om rănit când cineva cască ochii la el, aşa că ele şi-au reluat expresia indiferentă şi şi-au continuat drumul. Mi-am întors atenţia spre Schroeder, pe a cărui faţă se întipărise acum o expresie cu totul diferită.

Maiorul Paul Sherman, Biroul Interpolului de la Londra. Asta schimbă considerabil chestiunea, aş zice. Şi explică de ce v-aţi comportat ca un poliţist şi de ce puneţi întrebări ca un poliţist. Desigur, va trebui să vă verific acreditările.

Verificaţi ce vreţi şi cu cine vreţi, i-am spus, presupunând că cunoştinţele lui Schroeder despre gramatica engleză nu-i vor permite să-mi găsească greşeli de sintaxă. Aş sugera să începeţi cu colonelul Van de Graaf de la Cartierul general al poliţiei.

Îl cunoaşteţi pe colonel?

E doar un nume care mi-a venit în minte. Mă găsiţi în bar.

Am dat să plec, apoi m-am pironit brusc locului, fiindcă cei doi poliţişti o luaseră după mine. M-am uitat spre Schroeder.

N-am de gând să le dau şi lor de băut.

În regulă, le spuse Schroeder. Maiorul Sherman nu va fugi.

Nu atâta timp cât aveţi la dumneavoastră paşaportul şi împuternicirea, am convenit eu şi m-am adresat fetei, îmi pare rău, domnişoară Lemay. A fost un şoc serios pentru dumneata şi totul e din vina mea. N-ai vrea să bem ceva împreună? Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de-un păhărel.

Îşi şterse din nou obrazul şi îmi aruncă o privire făcută să demoleze orice gând privind o prietenie la prima vedere.

Nici măcar n-aş traversa strada cu dumneata, spuse ea, pe un ton neutru.

Felul cum mi-a spus-o arăta că ar fi traversat cu dragă inimă cu mine de mână jumătate de stradă aglomerată şi m-ar fi abandonat acolo. Dacă aş fi fost orb.

Bine aţi venit la Amsterdam, i-am spus eu cătrănit şi m-am dus împleticindu-mă în direcţia barului cel mai apropiat.

CAPITOLUL DOI

De obicei nu trag la hoteluri de cinci stele pentru bunul motiv că nu-mi pot permite, dar când mă aflu în străinătate beneficiez de un cont practic nelimitat, despre care foarte rar se pun întrebări. Iar când se pun nu li se dau niciodată răspunsuri. Şi cum aceste călătorii peste hotare presupun chestii extrem de obositoare, nu văd vreun motiv să nu-mi permit clipe de tihnă în hoteluri confortabile şi luxoase.

Hotelul Rembrandt era, fără îndoială, un astfel de hotel. Un hotel somptuos, înconjurat de unul din canalele circulare ale vechiului Amsterdam. Balcoanele, splendid sculptate, dădeau spre canal, drept pentru care orice somnambul putea avea măcar o certitudine, şi anume că nu şi-ar rupe gâtul dacă s-ar prăvăli peste balustrada balconului. Afară doar de cazul că ar avea ghinionul să aterizeze pe acoperişul de sticlă al vaporaşelor turistice care circulă frecvent pe acolo.

Taxiul – un Mercedes galben – trase la intrarea principală. În timp ce aşteptam ca portarul să plătească şi să-mi ia în primire bagajul, am ciulit urechea la melodia „Valsului patinatorilor". Era executată în cel mai dezacordat, zăngănitor şi afon mod posibil. Sunetele emanau dintr-o flaşnetă imensă, pictată ca o panoramă de bâlci, o antichitate parcată dincolo de stradă în aşa fel încât să poată bloca traficul. Sub coviltirul flaşnetei, care părea întocmit din peticelele a nenumărate umbrele de plajă, se înşirau o sumedenie de păpuşi, extraordinar de bine executate, îmbrăcate, după părerea mea de necunoscător, în costume olandeze tradiţionale, păpuşi legănate în sus şi-n jos de vibraţia produsă de funcţionarea străvechei flaşnete.

Proprietarul, sau mânuitorul acelei maşini de tortură, era un bătrân gârbovit, cu ţeasta acoperită de şuviţe răzleţe şi albe. Părea îndeajuns de bătrân ca să fi construit flaşneta cu mâinile lui pe când era în floarea vârstei. Evident că nu pe când era şi în floarea vârstei ca muzician. Ţinea în mână un băţ lung la capătul căruia era fixată o cutie rotundă de aluminiu pe care o tot agita, dar pe care trecătorii n-o băgau în seamă. M-am gândit la elasticul meu cont de cheltuieli, aşa că am traversat strada şi am lăsat să cadă câteva monede în strachină. N-aş putea spune că m-a fericit cu un zâmbet fermecător, mi-a oferit totuşi un rânjet ştirb şi, în semn de recunoştinţă, a

schimbat viteza şi a început să chinuie melodia „Merry Widow". M-am retras în mare grabă, luându-mă după hamalul hotelului care-mi ducea bagajul pe treptele de la intrare, am întors capul şi l-am văzut pe moşneag petrecându-mă cu o privire plină de o politeţe demodată. Ca să nu mă las mai prejos la capitolul curtoazie, i-am înapoiat privirea şi am intrat în hotel.

Funcţionarul de la recepţie era înalt, închis la ten, îmbrăcat într-un costum impecabil croit. Zâmbetul său larg, numai lapte şi miere, semăna cu zâmbetul unui crocodil înfometat, acel tip de zâmbet care se şterge imediat ce te-ai întors pe jumătate cu spatele, dar care va reveni cât ai clipi din ochi, mai mieros încă, oricât de repede te-ai întoarce cu faţa spre posesorul său.

Bine aţi venit la Amsterdam, domnule Sherman, spuse el. Sperăm că vă veţi simţi bine la noi.

Părea că nu există nici un răspuns pe măsura unui astfel de optimism stupid, aşa că mi-am ţinut gura, prefăcându-mă preocupat să completez registrul. L-a preluat ca şi cum i-aş fi întins cel mai mare diamant din lume şi a făcut un semn unui „băiat“ de hotel. Acesta veni tropăind, înhămat la valiza mea şi aplecat într-o parte sub povară ei, cam într-un unghi de 20 de grade.

Băiete! Pentru domnul Sherman, camera 616.

Am luat valiza din mâna „băiatului** care putea să fie fratele puţin mai tânăr al flaşnetarului de-afară.

Mulţumesc, i-am zis întinzându-i o monedă. Cred că mă pot descurca singur.

Dar valiza pare a fi foarte grea, domnule Sherman.

Solicitudinea încăpăţânată a recepţionerului părea mai sinceră decât căldura cu care mă întâmpinase. Valiza era, într-adevăr, foarte grea, toate pistoalele, muniţia şi sculele metalice servind la deschiderea a tot felul de uşi, cântăreau ceva, nu glumă, totuşi n-aveam de gând să las pe vreun şmecher bântuit de idei deştepte şi echipat cu şi mai deştepte cheiţe să mi-o deschidă ca să-şi desfete curiozitatea, vârându-şi nasul prin valiză când nu mă aflam prin apropiere. Într-un apartament de hotel există o sumedenie de locuri unde pot fi dosite diverse lucruşoare, fără riscul de a fi descoperite, iar investigaţiile sunt rareori asidue atunci când laşi valiza (chiar bine încuiată) la îndemâna eventualului curios.

l-am mulţumit recepţionerului pentru grija manifestată, am intrat în lift şi am apăsat butonul pentru etajul şase. În momentul în care liftul se punea în

mişcare, am aruncat o privire pe una din ferestruicile circulare montate în uşă. Recepţionerul, de pe a cărui faţă dispăruse zâmbetul, pusese deja mâna pe telefon.

Am debarcat la etajul şase. Într-o nişă aflată chiar în faţa liftului se afla o măsuţă cu un aparat telefonic pe ea şi, înapoia măsuţei, un scaun pe care lenevea un tânăr într-o livrea cu galoane aurite. Un tânăr banal, cu un aer indolent, imposibil de definit, şi de care, dacă te-ai plânge, n-ai reuşi decât să devii uşor ridicol. Asemenea tineri sunt de obicei practicanţi cu înaltă calificare în arta inocenţei rănite.

Caut 616, am zis.

După cum mă aşteptam, el îndoi alene un deget.

A doua uşă pe culoar.

Nici tu „domnule", nici osteneală să se scoale de pe scaun. Am învins tentaţia de a-i planta masa în creştet, însă mi-am rezervat mica, dar savuroasa plăcere, de a mă ocupa de el înainte de a părăsi hotelul.

L-am întrebat:

Eşti îngrijitorul de la etaj?

Da, domnule, zise el, ridicându-se în picioare.

Am simţit o urmă de dezamăgire.

Adu-mi o cafea.

De 616 n-aveam de ce mă plânge. Era un apartament somptuos, format dintr-un hol, o sufragerie, un dormitor şi o baie. Sufrageria şi dormitorul dădeau spre acelaşi balcon. M-am îndreptat într-acolo. Cu excepţia unei reclame gigantice, fioroase, pentru o marcă de ţigări, de altfel nevinovată, strălucirea luminilor colorate care se înşirau deasupra străzilor întunecate şi împodobeau orizontul avea ceva de basm. Însă patronii mei nu-mi plăteau salariul şi grasele diurne pentru privilegiul de a romantiza la lumina lunii, indiferent cât de minunată ar fi panorama unui oraş. Lumea în care trăiam se găsea la fel de departe de lumea basmelor precum galaxiile de la marginea observabilă a universului. Mi-am îndreptat atenţia asupra unor chestiuni mai apropiate.

Am privit în jos, spre sursa mugetului surd care umplea întreg spaţiul. Pe autostrada de la picioarele mele circulau într-o învălmăşeală de nedescris tramvaie zăngănitoare, automobile care claxonau frenetic, sute şi sute de scutere şi biciclete, iar cei care conduceau păreau cu toţii stăpâniţi de obsesia sinuciderii. Era de neconceput ca aceşti gladiatori pe roţi să se poată

aştepta la o poliţă de asigurare care să acopere o speranţă de viaţă mai mare de cinci minute, şi totuşi aveau aerul că privesc iminentul deces cu o sfidare inconştientă care nu se. poate să nu-l lase cu gura căscată pe orice nou venit în Amsterdam. Speram din toată inima că, dacă cineva ar cădea sau ar fi împins peste balustrada balconului, să nu fiu eu acela.

M-am uitat în sus. După cum am mai spus, apartamentul meu era situat la ultimul etaj. Deasupra zidului de cărămizi care separa balconul meu de cel al apartamentului vecin se alia un grifon de piatră aşezat pe un contrafort. La vreo douăzeci de centimetri mai sus, se întindea marginea de beton a acoperişului.

M-am întors înăuntru şi am scos din valiză lucruşoarele pe care n-aş fi dorit să le văd dibuite de mâini străine. Mi-am potrivit sub braţ hamul unui pistol, care aproape că nu se vedea datorită unui croitor dibaci, şi mi-am înfundat în buzunarul de la spate ai pantalonilor un încărcător de rezervă. Niciodată până acum n-a fost nevoie să trag mai mult de un glonte cu acel pistol, cu atât mai puţin a fost nevoie să recurg la încărcătorul de rezervă. Dar cum nu se ştie niciodată şi totul merge mereu spre mai rău, e mai prudent aşa. Apoi am desfăşurat sulul de pânză groasă cu buzunăraşe în care se înşirau instrumentele mele de spărgător — centura, care, datorită tot croitorului pomenit mai sus, este invizibilă când o înfăşori în jurul taliei — şi am ales din sofisticata ghirlandă o umilă, dar esenţială şurubelniţă. Cu ajutorul ei, am îndepărtat capacul din spatele frigiderului portabil din bucătărie — e de mirare cât loc există în spatele unui mic frigider — şi am ascuns acolo tot ce socoteam eu că trebuie dosit. Apoi am deschis uşa de la coridor. Îngrijitorul de etaj era la post.

Unde mi-e cafeaua? am întrebat.

Nu părea chiar un răcnet de nemulţumire, dar nici departe nu era.

De data asta l-am făcut să sară în picioare, pentru prima oară.

Venit cu chelner, apoi eu adus.

Bine-ar fi s-o aduci mai iute.

Am trântit uşa. Sunt unii care nu înţeleg virtuţile simplităţii şi primejdiile excesului de migală. Încercările lui suspecte de a vorbi o engleză elaborată erau pe cât de neimpresionante, pe atât de lipsite de sens.

Am scos din buzunar o legătură de chei cu forme ciudate şi le-am încercat pe rând la cealaltă uşă. A treia se potrivea – m-aş fi mirat să nu se potrivească niciuna. Am vârât cheile în buzunar, m-am dus la baie şi, tocmai

când dădeam duşul la maxim, se auzi şi uşa deschizâdu-se. Am închis duşul, am strigat îngrijitorului de etaj să pună cafeaua pe masă şi am dat din nou drumul la apă. Speram ca această combinaţie de cafea şi duş să-l convingă pe cel care trebuia convins că eram un oaspete care se pregăteşte fără grabă să petreacă o seară tihnită, însă nu puteam pune pariu că o să izbândesc. Oricum, încercarea moarte n-are.

Am auzit uşa dinspre coridor închizându-se. Am lăsat duşul să funcţioneze, în cazul în care chelnerul trăgea cu urechea. Avea aerul cuiva care îşi petrece mult timp cu urechea lipită de uşi sau trăgând cu ochiul prin gaura cheii. M-am aplecat în faţa uşii ca să verific. De data asta lăsase gaura cheii în pace. Am crăpat brusc uşa şi nimeni nu căzu în fund pe coridor. Ori nu avea nimeni rezerve în ce mă priveşte, ori avea atât de numeroase, încât nu risca să fie găsit prin preajă. Am încuiat uşa, am vârît legătura de chei în buzunar, am vărsat cafeaua în chiuvetă, am oprit duşul şi am părăsit apartamentul pe uşa de la balcon. A trebuit să o las larg deschisă, priponită de un scaun greu. Din motive evidente, puţine sunt hotelurile în care uşile ce dau spre balcon au dispozitive exterioare de deschidere.

Am aruncat o privire rapidă de-a lungul străzii şi spre ferestrele clădirii de vis-a-vis, apoi m-am aplecat deasupra balustradei de beton, ca să verific dacă ocupanţii apartamentelor din stânga şi din dreapta se interesau de persoana mea. Nu se interesau. M-am înălţat pe balustradă, m-am agăţat de grifonul de piatră – care era atât de grotesc sculptat încât oferea nenumărate puncte de sprijin – pe urmă m-am apucat de marginea acoperişului şi m-am săltat în sus. N-aş zice că isprava mi-a făcut plăcere.

Acoperişul plat, pe care crescuse iarba, era pustiu.

L-am traversat, ocolind antene TV, guri de ventilaţie şi verzile geamlâcuri care servesc în Olanda ca luminatoare, am ajuns la extremitatea cealaltă a acoperişului şi m-am uitat cu prudenţă în jos. Dedesubt se întindea o alee foarte îngustă şi întunecată, pentru moment pustie. La câţiva metri în stânga, am localizat scara de incendiu şi am coborât până la etajul doi. Uşa scării era încuiată pe dinăuntru, aşa cum sunt aproape toate uşile de felul acesta, iar dispozitivul de închidere era dublu. Nu se putea pune, însă, cu sofisticatele fierătănii pe care le aveam cu mine.

Coridorul era pustiu. Am coborât la parter pe scara principală, deoarece e greu să treci neobservat când ieşi dintr-un lift în mijlocul holului principal. N-ar fi trebuit să-mi fac probleme, fiindcă nu era nici urmă de recepţioner,

de boy sau de portar. Mai mult, holul se aglomerase cu pasagerii ultimelor curse de avion, care asediau biroul recepţiei. M-am amestecat în mulţimea din faţa recepţiei, am bătut politicos un umăr, am întins o mână prin înghesuială, am pus cheile pe tejghea, m-am îndreptat tacticos spre bar, l-am străbătut la fel de tacticos şi am ieşit pe uşa laterală.

După-amiază plouase cu găleata, iar străzile erau încă ude. N-aveam însă nevoie să-mi pun balonsaidul, aşa că l-am aruncat pe braţ şi am început să mă plimb, fără pălărie, căscând gura, oprindu-mă sau luând-o mai departe după pofta inimii.

Pe când păşeam pe Herengracht, admirând conştiincios faţadele caselor ce aparţinuseră, în secolul 17, prinţilor comerţului, am simţit pentru prima oară un clopoţel sunându-mi în ceafă. Nici antrenamentul şi nici experienţa nu te pot ajuta să dezvolţi o asemenea intuiţie. Poate că ţine de paranormal. Sau poate că nu. Cu asta te naşti, ori nu. Eu aşa mă născusem.

Eram urmărit.

Locuitorii Amsterdamului, atât de ospitalieri în toate privinţele, sunt curios de neglijenţi când e vorba să pună bănci la dispoziţia vizitatorilor' sau a concetăţenilor obosiţi de-a lungul canalelor. Dacă vrei să-ţi laşi privirea să plutească melancolic pe deasupra apelor lucind în întuneric, cel mai bine este să te sprijini de un copac, aşa că m-am rezemat de un copac şi mi-am aprins o ţigară. Am stat câteva minute nemişcat, cufundat în gânduri – cel puţin aşa sper că arătam – ridicând, din când încând, ţigara. Nimeni nu trase asupra mea cu pistoale silenţioase, nimeni nu se apropie cu un sac pregătit în mâini ca să mă vâre în el şi să mă arunce ceremonios în canal... Îi dădusem toate şansele şi nu profitase. Oacheşul din aeroportul Schiphol mă avusese şi el în bătaia pistolului şi nu apăsase pe trăgaci. Nimeni nu voia să mă lichideze. Pardon! Nimeni nu voia încă să mă lichideze. Gândul îmi furniza un dram de optimism.

Mi-am îndreptat spinarea, mi-am întins oasele şi am căscat, privind lenevos în jur, ca un om care se trezeşte dintr-o reverie romantică. Era tot acolo, nu se rezema, ca mine, cu spatele de copac, ci numai cu umărul, copacul avea trunchiul subţire, aşa că îi vedeam fruntea şi conturul spatelui.

Am reînceput să mă plimb, luând-o pe Leistraat şi zgâindu-mă la vitrine. La un moment dat am intrat în gangul unei prăvălii, unde m-am uitat la nişte picturi atât de artistice încât, în Anglia, proprietarul prăvăliei ar fi

înfundat puşcăria cât ai bate din palme. Vitrina constituia o oglindă aproape perfectă. Tipul se găsea la vreo douăzeci de metri, uitându-se cu interes la vitrina sparta a ceea ce probabil că fusese un aprozar. Purta un costum gri şi un pulover de aceeaşi culoare. Asta-i tot ce aş putea spune despre el. Un anonim şters, îmbrăcat în cenuşiu.

La colţul următor am făcut-o la dreapta, luând-o de-a lungul pieţei de flori de pe malul canalului Singel. La jumătatea drumului m-am oprit lângă o tejghea şi am cumpărat o garoafă. La treizeci de metri în urmă, tipul în gri inspecta şi el marfa floralã. Fie că era meschin, fie că nu, n-a cumpărat nimic. Doar stătea şi se uita.

Între noi erau cei treizeci de metri, aşa că, atunci când am făcut-o din nou la dreapta pe Vijzelstraat, am luat-o repejor la picior până în faţa unui restaurant indonezian. Am intrat, închizând uşa după mine. Portarul, evident un pensionar m-a salutat destul de civilizat, fără însă să se ostenească să se ridice de pe taburet. M-am uitat pe geam.

După câteva clipe îşi făcu apariţia şi omul în gri. Era mai în vârstă decât crezusem, avea peste şaizeci de ani. Trebuie să recunosc că, pentru un om de vârsta lui, avea pasul sprinten.

Mi-am pus balonsaidul şi am mormăit o scuză către portar. Zâmbi şi spuse „Noapte bunău, la fel de civilizat cum îmi spusese „Bună searau. Probabil că restaurantul oricum nu mai avea locuri libere. Am ieşit şi, stând în uşă, am scos dintr-un buzunar o pălărie şi dintr-altul o pereche de ochelari de sârmă şi mi le-am pus. Iată schimbarea la faţă a lui Sherman, mi-am zis.

Individul se afla acum la vreo treizeci de metri în faţă, înaintând într-un mod ciudat şi oprindu-se tot timpul să se uite la câte o vitrină. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am lansat în traversarea străzii. Menţinându-mă puţin în urma lui, am mers paralel cu el aproape o sută de metri. Se opri brusc. Ezită, apoi se apucă să-şi calce pe urme, aproape fugind de data asta, şi intrând în fiecare din calădirile care aveau uşi deschise. Se năpusti în restaurantul în care intrasem pentru scurt timp şi ieşi de-acolo în zece secunde. Dădu buzna pe intrarea laterală a hotelului Carlton şi ieşi pe uşa principală, un ocol care nu cred că i-a priit, de vreme ce hotelul Carlton nu se înduioşa de moşnegei şleampeţi, cu pulovere pe gât, care îi folosesc holul drept scurtătură. Intră într-un alt restaurant indonezian şi reapăru purtând pe

chip expresia unui om alungat şi muştruluit. Se aruncă într-o cabină telefonică, apoi reapăru şi mai plouat decât înainte. După aceea, luă loc la coada formată în staţia de tramvai de pe Muntplein. M-am aşezat şi eu la rând.

Primul tramvai care veni avea trei vagoane şi purta numărul 16. Destinaţia lui era Gara centrală. Omul în gri se urcă în vagonul din faţă. Eu am urcat în următorul şi m-am aşezat pe un loc din faţă ca să nu-l pierd din ochi, întorcându-mă în aşa fel încât să nu mă recunoască, dacă cumva i se trezea interesul faţă de pasagerii din tramvai. De fapt, n-aveam nevoie să fiu neliniştit. Lipsa lui de interes faţă de pasageri era absolută. Îţi puteai da seama, bizuindu-te pe neîntrerupta schimbare de expresie a feţei şi pe felul în care îşi fâţâia posteriorul pe scaun, că omul era preocupat de lucruri mai importante, printre care nu cel din urmă era gândul la gradul de înţelegere la care se putea aştepta din partea patronilor.

Coborî la piaţa Dam. Principala piaţă a Amsterdamului era ticsită de clădiri istorice, – cum ar fi Palatul regal sau Biserica Nouă, care este atât de veche încât a trebuit să fie proptită ca să nu se dărâme –, însă nici una nu se dovedi, în noaptea aceea, demnă de atenţia omului în gri. Păşea repejor pe o străduţă care trecea pe lângă hotelul Krasnapolski, coti la stânga, în direcţia docurilor, de-a lungul canalului Qudezijos Voorburgaal, apoi o luă la dreapta şi se afundă într-un păienjeniş de străduţe lăturalnice care pătrundea în zona depozitelor, una din puţinele suprafeţe urbane care nu figurează pe lista atracţiilor turistice ale Amsterdamului. Nu mai întâlnisem un om atât de uşor de urmărit. Nu se uita nici în dreapta, nici în stânga şi deloc înapoi. Puteam să călăresc un elefant la zece paşi îndărătul lui, că tot n-ar fi observat.

M-am oprit după un colţ şi l-am privit cum îşi croieşte drum pe o stradă îngustă, prost luminată, deosebit de antipatică, mărginită de antrepozite,- clădiri cu cinci etaje ale căror acoperişuri se povârneau spre cele de peste stradă, creând o atmosferă de ameninţare claustrofobică, plină de presimţiri întunecate şi de suspiciune.

Deoarece omul în gri se avânta într-o fugă nesigură, am conchis că această excesivă demonstraţie de zel nu putea să însemne decât că se apropia de finişul cursei. Nu m-am înşelat. Ajuns cam pe la jumătatea străzii, urcă în fugă cele câteva trepte ale unei scări cu balustradă; scoase o cheie, descuie uşa şi se făcu nevăzut în interiorul depozitului. Am trecut

prin dreptul intrării fără să mă grăbesc şi am aruncat o privire pe plăcuţa fixată deasupra uşii. „Morgenstern şi Muggenthaler“ – scria acolo. N-auzisem de firmă, dar era greu să-i uiţi numele.

Nu prea semăna cu o cameră de hotel, recunosc, de altfel nici hotelul nu prea aducea a hotel. Pe cât de mic şi mohorât şi neispititor şi cojit arăta pe dinafară tot aşa şi interiorul camerei. Puţinele mobile din cameră, un pat de o persoană şi o canapea transformată în pat, purtau trista amprentă a anilor scurşi de pe vremea de mult apusă când erau nou-nouţe. Covorul avea ţesătura rărită, dar nu mai puţin decât perdelele şi cuvertura de pe pat. Baia nu depăşea în dimensiuni o cabină telefonică. Camera era, însă, salvată de la un dezastru complet de o pereche de chipuri care ar fi luminat până şi cea mai mohorâtă celulă de puşcărie. Cocoţate pe marginea patului, Maggie şi Belinda au urmărit, fără entuziasm, cum m-am trântit, obosit, pe canapea.

Singurele în Amsterdamul ros de vicii? Totul e-n regulă?

Nu, zise Belinda, iar în vocea ei se strecură o notă pozitivă.

Nu? m-am arătat eu surprins.

Cu un gest îmi arătă camera.

Păi, ia uită-te cum arată.

M-am uitat.

Ei, şi?

Dumneata ai locui aici?

Ca să fiu cinstit, nu prea. Numai că hotelurile de cinci stele sunt numai pentru şefi ca mine. Pentru două dactilografe care trag din greu ca să-şi câştige existenţa, locuinţa asta e cât se poate de potrivită. Iar pentru două tinere care tocmai că nu sunt dactilografe care îşi câştigă din greu existenţa, încăperea oferă şansa unui anonimat desăvârşit, am spus eu, după care, am făcut o pauză. Sau, cel puţin, aşa sper. Îmi închipui că n-aţi sărit în ochii nimănui. V-a recunoscut cineva în avion?

Nu.

Au răspuns la unison, făcând o mişcare identică din cap.

Pe aeroport v-a recunoscut careva?

Nu.

La aeroport aţi trezit interesul cuiva?

Nu.

Camera are microfoane?

Nu.

Aţi fost prin oraş?

Da.

Aţi fost urmărite?

Nu.

Vi s-a cotrobăit prin cameră cât aţi fost plecate?

Nu. '

Pari amuzată, Belinda, am spus.

Nu chicotea încă, dar avea ceva probleme cu muşchii faciali.

Spune-mi şi mie motivul, ca să râd şi eu!

Deveni deodată rezervată, amintindu-şi că de-abia mă cunoscuse.

Nimic. îmi cer scuze.

Pentru ce-ţi ceri scuze, Belinda?

Tonul meu părintesc şi încurajator avu un efect ciudat. Ea se foi stânjenită.

Păi, toate precauţiile astea de capă şi spadă pentru nişte fete ca noi. Nu văd rostul...

Ţine-ţi gura, Belinda!

Aşa era Maggie, grăbită ca întotdeauna să ia apărarea bătrânului ei şef. De ce? Dumnezeu ştie! Avusesem succese profesionale. Luate unul câte unul, alcătuiau o listă destul de impresionantă. O listă care, însă, pălea în comparaţie cu rata eşecurilor.

Maggie continuă cu severitate:

Maiorul Sherman ştie întotdeuna ce face.

Ce n-ar da maiorul Sherman să fie aşa, am mărturisit eu.

Le-am aruncat o privire poznaşă.

Nu că vreau să schimb subiectul, dar ce-aţi zice dacă v-aţi apuca să vă oblojiţi stăpânul rănit?

Lasă că v-aranjăm noi, spuse Maggie, făcând pe grozava.

Se ridică de pe pat, îmi examină fruntea şi se aşeză la loc.

Nu ţi-ar strica o bucăţică de plasture.

Ştiu, clasele conducătoare sângerează din nimic. Asta ţine de pielea subţire. Ai auzit ce mi s-a întâmplat?

Maggie clătină din cap.

Omorul ăla îngrozitor. Am auzit că ai încercat să...

... să intervin. Am încercat, cum bine zici.

M-am uitat la Belinda.

Cred că te-a impresionat teribil, nu? Prima oară cu şeful pe teren, şi el o încasează de cum pune piciorul într-o ţară străină.

Aruncă o privire involuntară spre Maggie, roşi – blondele autentice roşesc foarte uşor – şi spuse cu un ton defensiv:

Ei, a fost prea rapid pentru dumneata.

Chiar aşa, am fost eu de acord. A fost prea rapid şi pentru Jimmy Duclos.

Jimmy Duclos? se mirară tinerele.

Aveau darul de a vorbi în acelaşi timp.

Mortul. Unul din cei mai buni agenţi ai noştri, şi prietenul meu de o viaţă. Avea nişte informaţii urgente şi, bănuiesc, vitale, pe care dorea să mi le încredinţeze personal la Schiphol. Eram singura persoană din Anglia care ştia că mă va aştepta acolo. Dar mai ştia lucrul ăsta şi cineva din acest oraş. Întâlnirea cu Duclos fusese aranjată prin două canale paralele, dar cineva nu numai că a ştiut că urma să mă prezint eu, dar a mai ştiut cu precizie numărul zborului şi ora aterizării. A reuşit astfel să ajungă la Duclos înainte ca el să poată să mă întâlnească. Mă crezi acum, Belinda, că nu intenţionam să schimb subiectul. Mă crezi acum că, dacă se ştiau atât de multe despre mine şi unul din asociaţii mei, s-ar putea cunoaşte la fel de multe şi despre alţi asociaţi.

S-au uitat una la alta câteva clipe, apoi Belinda întrebă încet:

Duclos era unul de-ai noştri?

Eşti surdă? mi-a sărit mie ţandăra.

Deci, Maggie şi cu mine...

Precis.

Mi s-a părut că au luat act cu mult calm de posibilele ameninţări la adresa lor. La urma urmei fuseseră antrenate să îndeplinească misiuni periculoase, or noi ne aflam aici tocmai ca să ducem la bun sfârşit o astfel de misiune. Nu ca să ne smiorcăim...

Maggie continuă:

Îmi pare rău de prietenul tău.

Am dat din cap a acceptare.

Şi-mi pare rău dacă m-am purtat prosteşte, urmă -Belinda.

O spunea cu tot sufletul, dar ştiam că o să-i treacă repede. Nu era genul. Mă privi cu ochii ei extraordinar de verzi sub genele negre şi zise încet:

Sunt acum pe urmele tale, nu-i aşa?

Chiar aşa, fetiţo, am răspuns. Ia te uită, îşi face griji în legătură cu şeful ei. Pe urmele mele? Păi, jumătate din personalul hotelului Rembrandt e pe urmele mele. Până şi intrarea laterală este supravegheată. Am fost urmărit şi când am plecat seara asta.

Dar nu a putut să te urmărească prea mult, zise Maggie.

Loialitatea ei devenea uneori stânjenitoare.

Era incompetent şi-ţi sărea în ochi. Aşa sunt cam toţi. Toţi care operează la marginea împărăţiei drogaţilor. Pe de altă parte, se poate că ei să încerce în mod deliberat să provoace o reacţie. Dacă asta le e intenţia, or să aibă al dracului de mult succes.

Provocare?

Vocea lui Maggie suna trist si resemnat. Mă ştia prea bine.

Fără de sfârşit. Iar noi alergăm la întâmplare, ne poticnim orbeşte.

Nu prea-mi pare un mod ştiinţific de a face investigaţii, spuse Belinda, cu îndoială în glas.

Remuşcările ei se evaporaseră repede.

Jimmy Duclos era deştept. Cel mai deştept ofiţer pe care-l aveam. Acum e la morgă.

Belinda mă privi ciudat.

Îţi pui singur gâtul pe laţ?

În laţ, dragă, replică Maggie, cu un aer absent. Şi nu-i mai spune şefului ce poate şi ce nu poate face.

Dar nu credea în ce spunea, dovadă neliniştea care i se citea în ochi.

Asta-i sinucidere curată, insistă Belinda.

Zău? Sinucidere este şi să traversezi strada în Amsterdam. Zeci de mii de oameni o fac zilnic.

Nu le-am spus că aveam motive să cred că lichidarea mea nu era în capul listei de priorităţi întocmite de ticăloşi, şi nu le-am spus-o nu pentru a-mi lustrui imaginea de erou, ci fiindcă ar fi trebuii să adaug şi alte explicaţii, lucru pe care, pentru moment, n-aveam de gând să-l fac.

Totuşi, nu ne-ai adus aici fără vreun rost, spuse Meggie.

Asta aşa e. Însă meseria mea este să calc anumite bătături. În ce vă priveşte, ţineţi-vă la fund. Diseară, vă puteţi face de cap. Mâine, la fel, cu excepţia cazului în care o să vreau să o invit pe Belinda la o plimbare. După aia, dacă sunteţi cuminţi, vă duc la un club de noapte dezmăţat.

Am venit taman de la Paris ca să mă duc la un club de noapte dezmăţat? (Belindei îi revenise simţul umorului). De ce, mă rog?

Îţi spun eu de ce. Îţi spun eu câte ceva despre cluburile de noapte, nişte lucruri de care habar n-ai. Îţi spun eu şi de ce suntem aici. De fapt, am urmat eu volubil, o să-ţi spun totul.

Prin „totul" înţelegeam tot ce credeam că trebuie să afle ele, nu tot ce era de aflat. Iar diferenţa e considerabilă.

Belinda se uita la mine, aşteptând, în timp ce Maggie mă învăluia cu o privire afectuoasă, în care se ghicea un scepticism obosit. Iar Maggie mă ştia bine.

Întâi şi-ntâi, un whiskey.

N-avem.

Uneori, Maggie vădea o vână puritană.

Măcar să ştiţi şi voi principiile de bază ale serviciilor secrete. Ar cam trebui să puneţi mânuţa pe cărţi.

Cu bărbia i-am făcut semn Belindei.

Comandă la telefon. Până şi clasa managerială are nevoie, din când în când, de clipe de relaxare.

Belinda se ridică în picioare, netezind-şi rochia neagră şi privindu-mă cu reproş nelămurit. Spuse, alegându-şi cuvintele:

Când ai vorbit despre prietenul tău de la morgă, te-am urmărit şi am constatat că faţa ta nu trăda nimic. Prietenul tău e tot acolo, la morgă, iar tu eşti, cum să spun, frivol. Relaxare, zici. Cum poţi să vorbeşti de relaxare?

Practica, i-am zis. Şi nu uita să comanzi şi un sifon.

CAPITOLUL TREI

O noapte obişnuită la Hotel Rembrandt. O noapte cu flaşneta redând un fragment din Simfonia a V-a de Beethoven, performanţă care l-ar fi făcut pe bătrânul compozitor să cadă în genunchi şi să adreseze eterne mulţumiri Proniei că surzise. Chiar şi la 50 de metri, distanţă pe care o respectam cu prudenţă, în timp ce burniţa mărunt, efectul sonor era îngrozitor. O dovadă a extraordinarei toleranţe a locuitorilor Amsterdamului, iubitori de muzică bună şi gazde ale faimosului Concertgebouw, era faptul că nu-l ademeniseră pe moşneagul flaşnetar într-o crâşmă ca să profite de absenţa lui pentru a-i îmbrânci flaşneta în primul canal. Moşneagul îşi zăngănea farfurioara la capătul băţului din obişnuinţă, fiindcă în noaptea aceea nimeni nu trecea pe acolo. Nici măcar portarul hotelului care se refugiase înăuntru, fie din pricina ploii, fie pentru că îi plăcea muzica.

Nimeni nu se aţinea prin preajmă şi nici nu mă aşteptam să dau nas în nas cu cineva. Am ocolit hotelul şi am luat-o pe aleea care ducea la scara de incendiu, am urcat pe acoperiş, l-am traversat şi m-am aplecat peste streaşina de deasupra balconului apartamentului meu.

N-am văzut nimic, însă nasul mi-a surprins o adiere. Fumul nu se ridica dintr-o ţigară cinstită, adică, de la o companie de tutun renumită, care nu strecoară printre produse şi nişte marijuana. Mi-am lăsat nasul mai jos, de era cât pe ce să-mi pierd echilibrul şi am izbutit să văd ceva; nu prea mult, dar destul cât să-mi dau seama despre ce era vorba. Două bombeuri de pantofi şi, licărind scurt, un capăt de ţigară.

M-am târât înapoi, cu grijă şi, căutând să nu fac gălăgie, m-am ridicat în picioare în linişte, am traversat acoperişul spre scara de incendiu, am coborât, am descuiat uşa de la etajul 6 al scării de incendiu, am ferecat-o la loc, m-am strecurat spre camera 616 şi am tras cu urechea. Nimic. Am deschis uşa cu băgare de seamă, folosind şperaclul pe care-l testasem mai devreme şi am intrat trăgând, cât se poate de repede, uşa după mine. Ştiam că orice curent de aer, oricât de nedetectabil ar fi, deranjează fuioarele fumului de ţigară, fapt care ar alarma un fumător atent. Oricum, nu vioiciunea îi caracteriza pe obişnuiţii drogului.

Nici ăsta nu făcea excepţie. Bineînţeles, era îngrijitorul de palier. Şedea confortabil în fotoliu, cu picioarele proptite pe marginea balconului. Mâna

dreaptă ţinea pe genunchi un revolver.

Fireşte, este greu al naibii să te apropii de cineva, oricât de pisiceşte, fără ca al şaselea simţ să nu-i dea de veste.

Drogurile, însă, exercită asupra acestui instinct o influenţă inhibitivă, iar ceea ce fuma îngrijitorul de palier era într-adevăr un drog.

Am ajuns în spatele lui, ţinându-i pistolul în dreptul urechii stângi, fără ca el să-mi bănuiască prezenţa. L-am bătut pe umăr. Se răsuci brusc şi strigă de durere pentru că se lovise cu ochiul de ţeava pistolului. îşi duse mâinile la ochi, aşa că am putut să-i iau arma fără să-mi opună rezistenţă. Am băgat-o în buzunar, l-am apucat de umăr şi l-am îmbrâncit cu putere. îngrijitorul de palier făcu un salt mortal şi ateriză pe podea. Cam vreo zece secunde zăcu lat, ameţit, apoi se ridică într-un cot. Scotea din gâtlej şuierături ciudate. Printre buzele lipsite de sânge, dinţii pătaţi de tutun încercau un rânjet de fiară. Ochii îi erau injectaţi de ură. Nu prea întrezăream şansa unei luări de contact prieteneşti.

Facem pe durii, ăă? articulă el.

Drogaţii sunt mari amatori de filme cu violenţe, aşa că le asimilează cu uşurinţă.

Pe durii? m-am prefăcut eu surprins. Nu drăgălaşule, nici pe departe. Pe durii o s-o facem mai încolo. Dacă nu ciripeşti.

Se părea că frecventasem aceleaşi filme. Am ridicat ţigara care fumega pe podea, am mirosit-o strâmbând din nas şi am strivit-o în scrumieră. îngrijitorul se adună de pe jos, clătinându-se pe picioare, dar cu mine nu ţinea comedia. Când deschise din nou gura hotărâse deja, pesemne, să joace rolul durului. Calmul dinaintea furtunii, o partitură veche şi uzată. Poate c-ar fi fost mai bine să fi frecventat amândoi spectacole de operă.

Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

Ce-ar fi să vorbim, de pildă, despre ce cauţi dumneata în camera mea. Şi cine te-a trimis aici.

A mai încercat legea să mă facă să ciripesc. Cunosc legea. Nu mă poţi face să ciripesc. Am drepturile mele. Aşa zice legea.

Legea se opreşte chiar în faţa uşii. De partea astalaltă a uşii, amândoi ne aflăm dincolo de lege. Ştii asta foarte bine. Într-unul din cele mai civilizate oraşe din lume, noi doi trăim acum intr-o mică junglă. Totuşi, o lege mai există. Ucide sau vei fi ucis.

Poate că n-am făcut bine că i-am dat idei. Plonjă cu capul înainte sub linia pistolului, dar nu scăpă de genunchiul meu. O astfel de lovitură ar fi trebuit să-l scoată din luptă, dar tipul era tare. Îmi prinse singurul picior încă în contact cu podeaua. Căzurăm amândoi. Pistotul meu se rostogolise pe podea, iar noi ne căram pumni, încercând să-l apucăm. Era voinic tipul, dar îl dezavantajau două lucruri: antrenamentul făcut pe bază de marijuana îi tocise reflexele şi, deşi poseda un ascuţit simţ al luptei, nu fusese pregătit pentru ea. Încet, încet, am reuşit să ne ridicăm în picioare, iar acum mâna mea stângă îi împingea încheietura mâinii drepte undeva sus, deasupra umerilor.

I-am dat braţul pe spate cât am putut şi el scoase un urlet agonic, în vreme ce umărul pârâi. Cum nu-mi îngăduiam să fiu sigur de nimic, am continuat să presez ca să înlătur orice îndoială. Apoi l-am împins din spate până pe balcon şi l-am lăsat să spânzure deasupra balustradei. Mâna stângă, care-i rămăsese teafără, se ţinea de balustradă ca şi când întreaga viaţă îi atârna de ea; ceea ce era cu totul adevărat.

— Te droghezi sau eşti plasator de droguri? l-am întrebat.

Aruncă o înjurătură în olandeză. Eu cunosc olandeza, chiar şi cuvinte pe care s-ar cuveni să nu le ştiu. I-am pus palma la gură, pentru ca ceea ce voia el să-mi comunice ar fi putut fi auzit chiar şi în vacarmul produs de circulaţie. Nu intenţionam să-i alarmez pe paşnicii locuitori ai Amsterdamului când nu era necesar. Am slăbit strânsoarea.

Hai, dă-i drumul!

Plasator, zise el cu o voce care părea un croncănit înfundat. Vând marfa.

Cine te-a trimis?

Nu! Nu! Nu!

Bine, treaba ta. Când îţi vor culege rămăşiţele de pe trotuar, vor crede că au dat peste încă un fumător de haşiş care s-a urcat prea sus şi a făcut o călătorie în lumea albastră de dincolo.

Asta-i crimă, bolborosi el.

Glasul îi era acum o şoaptă sufocată. Probabil că priveliştea de jos îi dădea ameţeli.

N-ai să...

Zău? Amicii tăi mi-au omorât azi un prieten. Deci ce poate fi mai înălţător decât să extermini jigodiile? 70 de metri înseamnă o cădere lungă.

Nici un semn de violenţă. Doar că fiecare oscior va fi făcut praf. 70 de metri. Ia uită-te!

L-am împins puţin mai jos ca să-i ofer o perspectivă mai bună. Atât de jos încât mi-au trebuit apoi ambele mâini ca să-l aduc înapoi.

Hai, zi-mi povestea!

Bâigui ceva, aşa că l-am săltat înapoi peste balustradă şi i-am făcut vânt în mijlocul camerei.

Cine te-a trimis?

Vă spusesem că era vânos, însă se dovedi mai vânos decât îmi închipuisem. Ar fi trebuit să fie înnebunit de groază şi sleit de puteri. Probabil că aşa era, dar asta nu l-a împiedicat să se răsucească violent şi să-mi scape din strânsoare, luându-mă prin surprindere. Se aruncă din nou spre mine, înarmat cu un cuţit care-i apăruse pe neaşteptate în mâna stângă. Şi încercă să lovească regiunea abdominală. În condiţii obişnuite, ar fi avut probabil o prestaţie mai izbutită. Împrejurările, însă, erau neobişnuite. Reflexele lui dispăruseră. I-am apucat încheietura cu ambele mâini, m-am lăsat brusc pe spate şi l-am capturat cu piciorul. Aterizarea zgudui camera şi, probabil, camerele învecinate.

M-am întors pe burtă şi m-am ridicat în picioare, aproape cu aceeaşi mişcare. Nu mai era motiv de grabă. Zăcea pe podea în celălalt colţ al camerei, cu capul pe pragul de la balcon. L-am ridicat, ţinându-l de guler. Capul îi căzu inert. L-am lăsat jos dintr-un singur motiv: îmi părea rău că-şi dăduse obştescul sfârşit, deţinea probabil informaţii care s-ar fi dovedit inestimabile pentru mine.

I-am coirobăit buzunarele, care adăposteau o seamă de articole din care mă interesau o cutiuţă plină cu ţigări artizanale şi câteva petice de hârtie. Pe unul se vedeau, bătute la maşină, literele şi cifrele următoare: MOO 144, pe altul două serii de cifre — 910020 şi 2797. Nu-mi spuneau nimic. închipuindu-mi însă că îngrijitorul de palier nu le-ar fi purtat cu el dacă nu ar fi avut vreo semnificaţie, le-am pus la păstrare într-un loc sigur, pe care mi-l furnizase croitorul, adică un buzunăraş aliat pe interiorul cracului drept, cam în dreptul gleznei.

Am îndepărtat semnele caftelii, am luat arma mortului, am ieşit pe balcon, m-am aplecat peste balustradă şi am azvârlit-o mult în sus şi la stânga. Arma depăşi streaşină şi ateriză fără zgomot pe acoperiş. M-am întors în cameră, am aruncat în closet mucul ţigării şi am tras apa, am spălat

scrumiera şi am deschis toate ferestrele ca să alung mirosul greţos. Apoi l-am târât pe îngrijitor până în antreu şi am deschis uşa spre palier. Acesta era pustiu. Am ciulit urechile, nu se auzea nimic. Am ajuns la lift, am apăsat pe buton. Când a sosit liftul, am crăpat puţin uşa şi am proptit o cutie de chibrituri ca s-o ţină puţin întredeschisă, apoi m-am înapoiat în apartament. L-am preluat pe îngrijitor şi l-am transportat în lift, unde i-am făcut vânt fără menajamente, am scos cutia de chibrituri şi am lăsat uşa să se închidă. Liftul rămase acolo. Evident, nimeni nu se găsea să-l cheme în acel moment. Am încuiat uşa apartamentului cu şperaclul şi am refăcut drumul spre scara de incendiu, de-acum o prietenă veche şi de încredere. Am ajuns la nivelul străzii fără să fiu observat şi am ocolit clădirea spre intrarea principală. La flaşnetă, moşneagul cânta acum Verdi, care, probabil, se răsucea în mormânt. Am aruncat în cutia de aluminiu o monedă. Cântăreţul s-a întors să-mi mulţumească afişând un zâmbet ştirb. Apoi văzu cine eram şi îi căzu falca. Era plasat la capătul de jos al ierarhiei şi nimeni nu se sinchisise să-l informeze că Sherman era în străinătate. L-am blagoslovit cu un zâmbet amabil şi am intrat în holul hotelului.

La recepţie erau doi funcţionari în uniformă, alături de recepţioner, care în acea clipă stătea întors cu spatele la mine.

Am cerut cheia.

— 616.

Recepţionerul se întoarse ca ars, sprâncenele o luară în sus, dar nu prea mult. Apoi îmi oferi zâmbetul lui de crocodil afectuos.

— Domnule Sherman, nu ştiam că eraţi în oraş.

Da, într-adevăr, plimbarea dinainte de masă. Vechi obicei englezesc... ştiţi...

Desigur, desigur.

Zâmbea cam acru, ca şi cum ar fi fost ceva vag contraindicat în acel vechi obicei englezesc. O privire oarecum nedumerită veni să ia locul zâmbetului.

Nu-mi amintesc să vă fi văzut ieşind.

Ei, am început eu pe un ton conciliant, acuma nimeni mare pretenţia să fiţi la dispoziţia tuturor clienţilor în acelaşi timp, nu-i aşa?

I-am înapoiat zâmbetul, am luat cheile şi m-am îndreptat spre lift. De-abia făcusem jumătate de drum, că m-am oprit brusc. Holul cel mare răsună deodată de un strigăt pătrunzător, care amuţi pe toată lumea. Ţipătul încetă doar cât îi trebui femeii care-l scotea să tragă din nou aer în piept. Sursa

acestui ţipăt care putea acoperi motoarele unei rachete era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată în culori ţipătoare, o caricatură a turistului yankeu aflat în străinătate. Americanca stăfea în faţa liftului cu gura deschisă în forma literei o, cu ochii cât farfuriile.

Alături, consortul ei pirpiriu încerca s-o domolească, dar nu părea nici el mai fericit, ba chiar dădea impresia că nu l-ar fi deranjat prea mult să se apuce şi el de urlat.

Recepţionerul adjunct trecu în fugă pe lângă mine. L-am urmat fără grabă. Când am ajuns la lift, recepţionerul adjunct îngenunchiase deja asupra trupului dezarticulat al îngrijitorului de palier.

Doamne, Dumnezeule, am spus. Cred că nu se simte bine.

Să se simtă bine, spuneţi?

Recepţionerul adjunct se uită la mine ca la un om care şi-a pierdut minţile.

Uitaţi-vă cum îi stă gâtul! Omul acesta este mort.

Doamne, păzeşte-mă. Bănuiesc că aveţi dreptate.

M-am aplecat ca să mă uit mai bine.

Îmi pare o figură cunoscută. Am clătinat trist din cap. În floarea vieţii... Unde-i restaurantul?

Unde-i ce... Unde-i ce?

Ei, nu-i nimic, nu vă faceţi probleme, îmi arătai eu mărinimia. Se vede de la o poştă că nu sunteţi în apele dumneavoastră. Găsesc şi singur restaurantul.

Restaurantul Hotelului Rembrant poate nu e cel mai bun din Olanda, precum îl ridică în slăvi proprietarii. Cert e că nu mi-aş pierde timpul ca să-i aduc în faţa justiţiei sub acuzaţia de reclamă abuzivă. Dar de la caviar la zmeură în extrasezon – mă întrebam dacă să înscriu preţurile în contul meu deschis pentru cheltuieli la distracţii sau la capitolul mituiri – mâncarea era superbă. Am dedicat un gând lui Maggie şi Belindei, fără ca vreun sentiment de vinovăţie să mă muncească. Ăsta-i mersul, ce să-i faci?

Sofaua de pluş roşu pe care stăteam tolănit era ultimul răcnet în materie de confort. M-am lăsat şi mai mult pe spate, am ridicat paharul de coniac şi am toastat:

Pentru Amsterdam!

Pentru Amsterdam! răspunse colonelul Van de Graaf.

Directorul adjunct al poliţiei municipale, colonelul Van de Graaf, mi se alăturase la masă fără să fie invitat cu cinci minute înainte. Şedea într-un fotoliu uriaş, care însă părea prea mic pentru el. Un om foarte corpolent, deşi de înălţime medie, cu părul alb, cu o figură brăzdată de riduri, care vădea autoritate şi competenţă. Continuă sec:

Mă bucur să văd că vă simţiţi bine, după o zi atât de plină de evenimente.

Ai vieţii trandafiri, culege-i chiar azi, domnule colonel, viaţa e aşa de scurtă... Ce fel de evenimente?

N-am reuşit să aflăm prea multe despre acest James Duclos, care a fost împuşcat azi la aeroport.

Colonelul de Graaf era un om eu multă răbdare, pe care nu-l puteai şmecheri.

Tot ce ştiam este că a venit din Anglia acum trei săptămâni, că s-a înregistrat la Hotelul Schiller, pentru o noapte, şi apoi a dispărut. Domnule maior Sherman, se pare că la aeroport a venit ca să întâmpine avionul cu care aţi călătorit. Să fie oare doar o coincidenţă?

Urma să se întâlnească cu mine, i-am spus. (Mai devreme sau mai târziu de Graaf tot avea să afle...). Era unul din oamenii mei. Cred că şi-a făcut rost de un permis fals de liberă trecere ca să poată pătrunde dincolo de Biroul de imigrări.

Mă surprind spusele dumneavoastră.

Suspină din rărunchi. Nu părea deloc surprins.

Prietene, ne este foarte greu, dacă nu cunoaştem lucrurile astea. N-ar fi fost rău să fi fost informat despre Duclos. Am şi instrucţiuni de la Interpolul din Paris să vă oferim tot sprijinul posibil. Nu credeţi deci că ar fi bine dacă am colabora? Vă ajutăm, ne ajutaţi.

Sorbi o gură de coniac. Ochii lui cenuşii aveau o căutătură sinceră.

Bănuim că acest om al dumneavoastră avea nişte informaţii, pe care, acum, le-am pierdut.

Probabil. Mai bine să începem prin a mă ajuta dumneavoastră. Puteţi verifica în dosare pe o anume domnişoară Astrid Lemay? Lucrează într-un club de noapte şi se pare că nu este olandeză, aşa că e posibil să aveţi ceva date despre ea.

Fata pe care aţi buşit-o la aeroport? De unde ştiţi că lucrează într-un club de noapte?

-— Ea mi-a spus, am răspuns eu fără să roşesc.

Se încruntă.

Cei de la aeroport nu au menţionat nimic despre asta.

Cei de la aeroport sunt nişte papă-lapte.

Ah! exclamă el pe un ton care putea însemna orice. Pot să obţin această informaţie. Altceva?

Nimic altceva.

Un eveniment mărunt la care nu ne-am referit încă.

Care?

Îngrijitorul de la etajul 6 – un flăcău despre care ştim câte ceva – nu era cumva tot un om de-al dumneavoastră?

Domnule colonel!

Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că ar fi fost al dumneavoastră. Ştiţi cumva că şi-a frânt gâtul şi a murit din această cauză?

Trebuie să fi căzut de foarte sus, am spus eu compătimitor.

De Graaf dădu pe gât paharul şi se ridică.

Nu prea suntem obişnuiţi cu dumneavoastră, domnule maior Sherman, dar faptul că lucraţi de multă vreme în Interpol şi aţi dobândit o faimă europeană ne determină să vrem să ne obişnuim cu aceste metode. Daţi-mi voie să vă amintesc că ceea ce merge la Istambul sau Palermo – ca să numesc doar câteva locuri – nu merge la Amsterdam.

Pe onoarea mea, am spus. Sunteţi, într-adevăr, bine informat.

Aici, la Amsterdam, cu toţii ne supunem legii, continuă el părând că nu m-a auzit. Inclusiv eu. Nici dumneavoastră nu faceţi excepţie.

Dar nici prin cap nu-mi trece, am răspuns eu, plin de virtute. Bine, deci colaborăm. în privinţa scopului vizitei mele... Când putem vorbi?

La biroul meu, ora 10.

Îşi plimbă privirea prin restaurant şi nu păru entuziasmat.

Aici nu e nici momentul şi nici locul potrivit.

M-am prefăcut mirat, înălţând sprâncenele.

Hotelul Rembrandt, o trânti de Graaf, are un post de ascultare de renume mondial.

De Graaf plecă. Mă întrebam de ce credea el că alesesem să stau la Hotelul Rembrandt.

Biroul colonelului De Graaf nu semăna nici un pic cu Hotelul Rembrandt. Era o încăpere destul de mare, însă cenuşie, funţională,

mobilată cu dulapuri cenuşii cu dosare, o masă şi scaune cenuşii, acestea din urmă tari ca dracu'. Pentru că nimic nu-ţi atrăgea atenţia sau ochiul, decorul avea măcar darul să te facă să te concentrezi. De Graaf şi cu mine, după 10 minute de discuţii preliminare, am început să ne concentrăm. Cred că lui îi venea mai uşor. Mă culcasem foarte târziu noaptea trecută şi niciodată nu mă simţeam în largul meu la ora 10 dimineaţa, într-o zi ploioasă şi mohorâtă.

Droguri, declară De Graaf. Ne ocupăm de toate drogurile – opiu, haşiş, amfetamine, LSD, STP, cocaină, amylacetaţi, doar le ştiţi, domnule maior Sherman. Toate distrug sau conduc la distrugere. În acest caz, însă, ne mărginim la cel mai diabolic – heroina. De acord?

De acord.

Vocea aceea adâncă şi incisivă venea dinspre uşă. M-am întors şi am văzut un bărbat înalt, într-un costum de culoare închisă bine croit, cu ochi căprui şi pătrunzători, cu un chip plăcut, care putea foarte rapid să devină dezagreabil. Într-un cuvânt, un profesionist. Nu era greu să-i ghiceşti meseria. Iată deci un poliţist, şi nu unul de duzină.

Închise uşa şi se îndreptă spre mine cu pasul vioi al unui bărbat cu mult sub 40 de ani, deşi bărbatul avea cam 50. Întinse mâna şi se recomandă.

Van Gelder. Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule maior Sherman.

Am înregistrat cele spuse. Din precauţie, am decis să nu comentez. Am zâmbit şi i-am dat mâna.

Inspectorul Van Gelder, spuse De Graaf. Şeful Departamentului nostru pentru narcotice. Va lucra cu dumneavoastră, domnule maior Sherman. Vă va acorda tot sprijinul.

Sper din tot sufletul că vom colabora bine.

Van Gelder zâmbi şi luă loc.

Spuneţi-mi, cum merg lucrurile la dumneavoastră. Credeţi că veţi destrăma reţeaua din Anglia?

Cred că da. E vorba de un sistem de distribuţie extrem de bine pus la punct, foarte integrat, fără verigi lipsă. Tocmai de aceea am identificat zeci de plasatori şi jumătate de duzină de distribuitori principali.

Puteţi deci sparge cercul şi îl lăsaţi totuşi să funcţioneze?

Ce altceva să facem, inspectore? Spargem cercul şi atunci următorul cerc se va da la fund şi n-o să mai dăm de el. Aşa cum stau lucrurile, putem pune

laba pe ei când vrem şi dacă vrem. Ceea ce dorim cu tot dinadinsul este să descoperim cum intră blestemata de marfă în Anglia şi cine o furnizează.

Şi credeţi, de vreme ce vă aflaţi în Olanda, că marfa vă vine de aici. Sau de pe-aproape.

Nu de pe-aproape. Chiar de aici. Şi nu cred, sunt sigur. 80 la sută din cei aflaţi sub supraveghere – mă refer la distribuitori şi la intermediarii lor – au legături cu această ţară. Mai precis cu Amsterdamul. Aproape toţi au rubedenii aici, sau prieteni. Au contacte profesionale sau fac, personal, afaceri aici. Sau vin în vacanţă. Ne-au trebuit 5 ani ca să adunăm toate piesele pentru acest dosar.

De Graaf zâmbi.

Dosarul numit „aici“?

Dosarul numit „Amsterdam”, da.

Van Gelder întrebă:

Există copii ale acestui dosar?

Una singură.

Aţi adus-o cu dumneavoastră?

Da.

E la dumneavoastră?

Se află în cel mai sigur sertărel, am zis eu ciocănindu-mi fruntea.

Da, un loc sigur, căzu de acord De Graaf, apoi adăugă gânditor: Atâta vreme, însă, cât nu veţi întâlni nişte tipi înclinaţi să vă trateze în felul în care îi trataţi dumneavoastră.

Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule colonel.

Spun ghicitori, făcu De Graaf, afabil şi continuă: Sunt de acord. Acum degetul se îndreaptă către Olanda. Ca să n-o mai dăm după gard, spre Amsterdam. Şi noi ştim, din păcate, că avem o reputaţie nenorocită. Tare am fi vrut să nu fie adevărată. Dar e. Ştim că marfa ajunge aici *en gros.* Ştim că de aici pleacă *en detail.* Dar unde şi cum, asta habar n-avem.

În parohia dumitale, am zis eu duios.

Adică?

În Amsterdam. Dumneata aperi legea în Amsterdam, nu?

Vă faceţi mulţi prieteni într-un an? se interesă Van Gelder cu amabilitate.

În meseria mea nu-ţi faci prieteni.

În meseria dumneavoastră omorâţi oamenii care omoară. Avem un dosar splendid despre dumneavoastră. V-ar face plăcere să vă aruncaţi o privire

asupra lui?

Poveştile vechi mă plictisesc de moarte.

Pun pariu că aşa este, oftă De Graaf. Să lăsăm politeţurile. Ascultă, Sherman, până şi cea mai bună poliţie din lume se poate izbi de un zid de beton. Asta am făcut noi. Nu zic că noi am fi cei mai buni. Tot ce ne trebuie este o pistă, doar una singură. Poate ai vreo idee... vreun plan.

Abia am sosit ieri.

Am pescuit din buzunăraşul secret cusut pe partea interioară a pantalonului cele două hârtiuţe pe care le găsisem în buzunarele mortului şi le-am întins colonelului.

Cifrele şi numerele astea îţi spun ceva?

De Graaf se uită fugitiv pe ele, le ridică în lumina puternică a unei lămpi de birou şi apoi le puse jos.

Nu.

Poţi afla ce semnificaţie au?

Subalternii mei sunt foarte capabili. A propos, unde le-ai găsit?

Mi le-a dat cineva.

Vrei să spui că le-ai luat de la cineva.

E vreo diferenţă?

Poate fi o mare diferenţă.

De Graaf se aplecă spre mine. Era un om dintr-o bucată.

Ascultă-mă, domnule maior Sherman. Noi ştim câte ceva despre tehnicile dumitale, despre înclinarea pe care o ai de a o lua alături de lege!

Domnule colonel De Graaf!

M-ai înţeles bine. Probabil că nici nu te-ai gândit vreodată să acţionezi în limitele legii. Cunoaştem această politică deliberată – e adevărat, pe cât de eficientă, pe atât de sinucigaşă – de a provoca tot timpul, aşteptând să cedeze ceva, sau cineva. Dar, te rog domnule maior Sherman, te rog foarte frumos, nu încerca să provoci prea multă lume în Amsterdam. Avem prea multe canale pe aici.

Nu voi provoca pe nimeni, am spus. Voi fi foarte grijuliu.

Sunt sigur că aşa vei fi. Şi, acum, cred că Van Gelder are să-ţi arate câte ceva.

Da, Van Gelder avea să-mi arate ceva. Cu Opelul lui negru m-a condus de la Sediul Poliţiei de pe strada Marnixstraat la morga municipală, iar când am ajuns acolo, tare mi-ar fi plăcut să mă fi scutit de osteneală.

Ceea ce lipsea morgăi municipale era farmecul lumii vechi, frumuseţea romantică şi nostalgică a bătrânului Amsterdam. Semăna cu morga oricărei metropole. Era rece – foarte rece – şi avea un aer de spital, inuman, respingător. Blocul central avea în mijlocul său două şiruri de lespezi albe, cioplite din ceea ce părea a fi marmură, dar nu era, iar pe laturile încăperii se înşiruiau uşi metalice. Autopsierul, strălucind într-un imaculat halat alb, era un omuleţ binevoitor, rubicond şi vesel, care părea mereu pe punctul de a izbucni în hohote de râs, o trăsătură care putea fi considerată cel puţin curioasă la un autopsier, dacă nu ţi-ai aduce aminte că nu erau puţini călăii recunoscuţi a fi cei mai nostimi tovarăşi de chefuri în crâşmele Angliei de pe vremuri.

La un cuvânt al lui Van Gelder, el ne conduse spre una din marile uşi metalice, o deschise şi trase afară o targă metalică pe rotile. Pe ea zăcea o formă învăluită într-un cearşaf alb.

Canalul în care a fost descoperit se numeşte Croquiskade, spuse Van Gelder, deloc emoţionat. Nu e un loc pe care să-l consideri Park-Lane-ul Amsterdamului. Este la periferie, în preajma docurilor. Hans Herber, 19 ani. N-o să vă arăt faţa. Cadavrul a stat prea mult timp în apă. L-au găsit pompierii pe când scoteau de acolo o maşină. Putea să mai zacă încă doi ani. Cineva a îndoit câteva ţevi de plumb pe spinarea lui.

Ridică un colţ al cearceafului ca să scoată la iveală un braţ emaciat. Braţul arăta ca şi cum cineva, încălţat cu nişte bocanci ghintuiţi ar fi jucat ţonţoroiul pe el. Între acele găurele se întindeau reţele stacojii. Întreg braţul era decolorat. Fără să rostească un cuvânt, Van Gelder acoperi braţul şi se întoarse. Autopsierul împinse înapoi targa şi apoi uşa metalică. Ne conduse în dreptul altei uşi, o deschise şi repetă operaţiunea, prezentându-ne alt cadavru, în timp ce zâmbea cu gura până la urechi, ca un duce englez scăpătat care îşi conduce publicul în jurul istoricului său castel.

Nici faţa ăstuia n-o să v-o arăt, spuse Van Gelder. Chipul unui tânăr de 23 de ani care arată de 70 nu e o privelişte prea plăcută, se întoarse spre autopsier. Unde a fost găsit?

În canalul Oosrehook, răspunse autopsierul, radiind de bucurie. Pe o barjă de cărbuni.

Van Gelder dădu încetinel din cap.

Aşa e. Şi cu o sticlă goală lângă el. Conţinutul fusese băut. Ştiţi ce combinaţie splendidă face ginul cu heroina.

Trase marginea cearşafului descoperind un braţ care arăta exact precum cel dinainte. Sinucidere sau crimă?

Depinde.

Depinde de...?

Dacă a adus el ginul. În cazul ăsta, ar fi sinucidere sau moarte accidentală. Dar se poate să-i fi pus altcineva sticla plină în mână, situaţie în care ar fi crimă. Am avut un astfel de caz luna trecută în Portul Londrei. N-o să aflăm niciodată.

La un semn făcut de Van Gelder, autopsierul ne conduse, fericit, spre o lespede din mijlocul încăperii. De astă dată, Van Gelder trase cearşaful şi descoperi faţa cadavrului. Era o foarte tânără, drăguţă blondă.

Minunată, nu-i aşa? întrebă Van Gelder. Nici o urmă pe faţa ei. Julia Rosemeyer, din Germania. Asta-i tot ce ştim despre ea. Şi tot ce vom şti de acum înainte. Avea 16 ani, presupun doctorii.

Ce i s-a întâmplat?

A căzut de la etajul 7.

M-am gândit fugitiv la fostul îngrijitor de palier, închipuindu-mi cât de bine i-ar fi stat lui pe lespedea aceea. Am întrebat:

A fost împinsă?

Nu, s-a aruncat. Au fost martori. Toată noaptea vorbise despre cum o să zboare ea spre Anglia. Avea o obsesie. Voia s-o vadă pe regină. S-a urcat pe marginea balconului, a declarat că îşi ia zborul s-o vadă pe Regină şi... a zburat. Din fericire, nu trecea nimeni pe stradă. Mai vrei să vezi?

Aş vrea să beau ceva la cârciuma cea mai apropiată, dacă nu ţi-e cu supărare.

Nici o problemă, zise el cu un surâs absolut nemotivat. Mergem la mine. Nu-i departe. Am motivele mele.

Motive?

Vei vedea.

Ne-am luat rămas bun şi am mulţumit jovialului autopsier. Arăta de parcă i-ar fi dat inima ghes să ne ureze: înapoiaţi-vă degrabă aici. Cerul se întunecase şi începuseră să cadă picături grele de ploaie. Spre răsărit, orizontul era livid şi ameninţător parcă. Rar mi s-a întâmplat ca bolta cerească sa-mi reflecte atât de bine dispoziţiile sufleteşti.

Salonul lui Van Gelder bătea de departe multe baruri englezeşti. O oază de veselie strălucitoare în mijlocul perdelelor de ploaie dezlănţuite afară, cu

şiroaiele de apă care se scurgeau pe geamuri. Era cald şi desfătător, încăperea era plină cu mobile greoaie, olandeze, şi fotolii pântecoase. Pe jos se întindea un covor, iar pereţii erau văruiţi în felurite culori pastelate. Focul din şemineu arăta exact aşa cum trebuie să arate un foc, iar Van Gelder studia gânditor un dulăpior de sticlă pentru băuturi, foarte bine aprovizionat.

Deci, am începui eu, m-ai dus la morga aia afurisită ca să-ţi subliniezi punctul de vedere. Care-i?

Nu unul, mai multe. Primul se referă la faptul că noi ne confruntăm aici cu o problemă şi mai îngrozitoare decât aveţi voi acasă. La morgă mai sunt o duzină de drogaţi. Câţi din ei au murit de moarte naturală, nu ştim. Bineînţeles nu se întâmplă tot timpul aşa. Morţile de felul ăsta vin în valuri, periodic. Totuşi ele reprezintă o pierdere intolerabilă de vieţi, mai ales de vieţi tinere. Şi mai e ceva. Pentru fiecare din cei din morgă, oare câte sute de dependenţi fără speranţă există pe străzile oraşului?

Înţeleg că susţii că aveţi motive mai temeinice decât mine să porniţi la descoperirea şi eliminarea traficanţilor. Înţeleg că avem un inamic comun: sursa centrală de aprovizionare.

Fiecare ţară are un rege al reţelei.

Şi celălalt punct?

Să întăresc avertismentul colonelului De Graaf. Traficanţii sunt necruţători. Provoacă-i exagerat, apropie-te prea mult de ei şi iată, lespezile de la morgă te aşteaptă.

Parcă dădeai ceva de băut, am spus eu.

În hol începu să sune un telefon. Van Gelder se scuză şi se duse să răspundă. Chiar în momentul în care uşa se închise în urma lui, iată că o altă uşă se deschise şi intră o fată. Era înaltă şi zveltă, avea cam 20 de ani, îmbrăcată într-un capot lung, pe care erau imprimaţi dragoni multicolori. Era foarte drăguţă, cu părul involt şi faţa ovală, ochii mari şi violeţi, inteligenţi şi plini de umor. Apariţia era atât de izbitoare, încât mi-a luat ceva timp până să-mi amintesc de bunele maniere şi să mă ridic în picioare.

Bună, am zis. Mă numesc Paul Sherman.

Nu era grozav, dar pe moment nu mi-a venit în minte altceva. Ca şi cum se simţea stânjenită, fata îşi băgă[c] un deget în gură. Apoi zâmbetul ei îmi dezvălui o dantură perfectă.

Mă numesc Trudi. Engleza mea e foarte rudimentară.

Nu greşea, într-adevăr, însă vorbea engleză cu cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o eu până atunci. I-am întins mâna, însă ea nu făcu nici un semn că observase, îşi puse mâna la gură şi chicoti sfielnic. Nu prea văzusem tinere de vârsta ei să chicotească aşa şi m-am simţit uşurat când am auzit sunetul receptorului pus în furcă şi vocea lui Van Gelder care intră în cameră.

Un raport de rutină privind afacerea de la aeroport. Nimic important...

Van Gelder o văzu pe fată, surâse şi o luă pe după umeri.

Văd că aţi făcut cunoştinţă.

Păi, nu prea, am spus eu şi m-am îndepărtat puţin, în timp ce Trudi se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche ceva, trăgând cu colţul ochiului la mine.

Van Gelder zâmbi şi dădu din cap, iar Trudi părăsi camera. Poate că pe faţa mea se citea mirarea, pentru că van Gelder zâmbi din nou. Nu părea un zâmbet prea vesel.

Se întoarce imediat, domnule maior. La început e sfioasă cu necunoscuţii. Numai la început.

După cum promisese Van Gelder, Trudi se întoarse aproape imediat. Avea în braţe o păpuşă uriaşă, atât de frumos făcută, încât la prima vedere părea un copil viu. Avea o scufie albă care acoperea nişte cârlionţi asemănători cu cei ai lui Trudi, purta o rochie de mătase încreţită, lungă până la glezne şi un pieptar cu broderii minunate. Trudi strângea la piept păpuşa de parcă ar fi fost un copil în carne şi oase. Din nou, Van Gelder o luă ocrotitor de braţ.

Ea este fiica mea, Trudi. Trudi, el este un prieten. Maiorul Sherman, din Anglia.

De astă dată, ea făcu un pas înainte, întinse mâna, schiţă un fel de reverenţă şi un surâs.

Bună ziua, domnule Sherman.

Nevrând să mă las mai prejos, am zâmbit şi am făcut şi eu o mică plecăciune.

Încântat, domnişoară Van Gelder.

Îmi pare bine.

Se uită întrebătoare spre Van Gelder.

Engleza nu este unul din punctele forte ale lui Trudi, rosti Van Gelder cu ton de scuză. Ia loc, domnule maior, ia loc.

Extrase din dulăpior o sticlă de wiskey scoţian, turnă în două pahare, îmi oferi unul, el trântidu-se cu un oftat într-un fotoliu. îşi scrută fata, care îşi pironise privirea asupra mea. Mă făcea să mă simt cam stânjenit, nu ştiu de ce.

Nu iei loc, scumpa mea?

Trudi surâse tatălui ei, dădu din cap afirmativ şi îi întinse păpuşa. El o luă atât de repede, încât era limpede că e hârşit cu astfel de gesturi.

Da, tăticule, spuse ea.

Apoi, ca şi cum ar fi fost foarte natural, se aşeză în poala mea, mă luă de gât şi îmi zâmbi. Cu un efort herculean, m-am străduit să-i întorc zâmbetul. Privindu-mă solemn, Trudi spuse:

Îmi place de tine.

Şi mie îmi place de tine, Trudi.

Am strâns-o uşor de umăr ca să-i arăt cât de mult îmi plăcea de ea. Îmi adresă un surâs, îşi lăsă capul pe umărul meu şi închise ochii. O clipă, m-am uitat la creştetul blond, apoi am aruncat o privire întrebătoare spre Van Gelder. Zâmbetul lui era plin de amărăciune.

Sper să nu te dezamăgesc, domnule maior, dar Trudi iubeşte pe oricine.

La o anumită vârstă, toate fetele iubesc pe oricine.

Ai o intuiţie extraordinară.

Nu-mi părea că trebuie să posezi o intuiţie extraordinară ca să faci remarca respectivă, aşa că n-am zis nimic, atâta doar că am zâmbit şi am chemat-o pe Trudi pe nume.

Tresări, aruncându-mi un surâs dulce, care, nu ştiu de ce, mă făcu să mă simt cam jenat. Strânse şi mai mult pleoapele şi se ghemui în braţele mele.

Trudi, i-am spus eu din nou. Pun pariu că ochii tăi sunt nemaipomeniţi. Poţi să mi-i arăţi?

Se gândi o clipă, surâse, se ridică şi îşi puse mîinile pe umerii mei. Apoi deschise ochii, aşa cum fac copiii.

Imenşii ochi violeţi erau o minunăţie. Dar mai era ceva. Păreau că privesc dincolo de lucruri, erau goi şi nu reflectau lumina. Strălucirea lor era falsă, n-ar fi apărut în nici o fotografie. Îndărătul acelei străluciri era o ciudată opacitate.

I-am luat, uşurel, mâna dreaptă de pe umărul meu şi i-am ridicat mâneca. Ar fi fost un antebraţ minunat, dacă n-ar fi fost mutilat de o puzderie de înţepături. Cu buzele tremurânde, Trudi se uită la mine, cuprinsă de panică.

îşi trase înapoi mâneca, mă îmbrăţişă, îşi înfundă faţa la pieptul meu şi începu să plângă. Plângea de ţi se rupea inima. Am încercat s-o liniştesc, bătând-o uşor pe umăr şi, din priviri, i-am cerut ajutor lui Van Gelder.

Acum ştiu care au fost motivele dumitale să mă inviţi aici.

Îmi cer scuze. Acuma ştii.

Ăsta este al treilea punct?

Da. Doar Dumnezeu ştie că n-aş fi vrut ca acest motiv să existe. Vei înţelege, totuşi, că vreau să fiu cinstit cu toţi colegii mei. Ei trebuie să ştie.

De Graaf ştie?

Toţi ofiţerii superiori din Amsterdam ştiu, spuse Van Gelder.

Trudi!

Singura reacţie a lui Trudi a fost să mă strângă convulsiv. Mă înăbuşeam.

Trudi! stărui Van Gelder. Somnul de după-amiază. Ştii ce spune doctorul. La culcare!

Nu, hohoti ea. Nu merg la culcare.

Van Gelder oftă şi ridică vocea.

Herta!

De parcă ar fi tras cu urechea la uşă, apăru o femeie bizară. Era o ţărancă care bătea toate recordurile de prosperitate. Uimitor de grasă, se deplasa legănându-se ca o raţă – să zici că mergea ar fi fost cu totul inexact – şi purta aceleaşi veşminte precum păpuşa lui Trudi. Pe fruntea ei masivă se răzleţeau şuviţe blonde, legate cu panglici albastre. Brăzdaţi de riduri adânci – obrajii îi semănau cu un pergament crăpat. Ţăranca trecea de 70 de ani. Contrastul dintre veşmintele zglobiu colorate, cosiţele blonde, pe de-o parte, şi matahala care le purta era grotesc, aproape obscen.

Babornița traversă camera – la gabaritul ei te prindea mirarea cât de repede luneca – îmi făcu o plecăciune şi, fără să rostească un cuvânt, puse o mână fermă pe umărul lui Trudi. Aceasta încetă imediat să se smiorcăie, îşi desfăcu braţele de după gâtul meu şi se ridică de pe genunchii mei. Se îndreptă spre Van Gelder. Îl pupă, reveni la mine îmi dădu un pupic, ca un copil care se duce la culcare, şi ieşi repede din încăpere, urmată de uriaşa Herta.

Am slobozit un suspin şi puţin a lipsit să nu mă iau cu mâinile de cap.

Ar fi trebuit să mă pui în temă! În legătură cu Trudi şi cu Herta. Până la urmă, cine-i Herta? O soră medicală?

O veche servantă, cum aţi spune voi în Anglia.

Van Gelder sorbi lung din whiskey-ul său, de parcă ar fi simţit mare nevoie. Am făcut la fel, fiindcă nevoia mea era şi mai mare. La urma urmei, el era obişnuit cu lucruri de genul ăsta.

A fost menajera părinţilor mei. De loc, e din insula Huyler din Zuider Zee. După cum ai constatat, oamenii de-acolo sunt cam conservatori în materie de îmbrăcăminte. Herta e la noi de numai câteva luni şi s-a acomodat cu Trudi.

Trudi?

Trudi are 8 ani. Are 8 ani de 15 ani, şi întotdeauna va avea această vârstă. Nu e fiica mea, după cum ţi-ai dat seama, dar n-aş putea-o iubi mai mult nici dacă mi-ar fi fiică. Este fata adoptivă a fratelui meu. Am lucrat cu el în Curagăo până anul trecut. Se ocupa de securitatea unei companii petroliere. Cu ani în urmă, soţia lui a murit într-un accident. Fratele meu şi soţia mea şi-au pierdut viaţa într-un accident de maşină, anul trecut. Cineva trebuia să aibă grijă de Trudi. La început n-o voiam. Acum nu mai pot trăi fără ea. Nu se va maturiza niciodată, domnule Sherman?

Şi tot timpul ăsta subordonaţii săi îl considerau probabil drept un superior norocos, care n-are decât o obsesie: să bage la răcoare cât mai mulţi răufăcători. Comentariile consolatoare şi vorbele duioase nu erau punctul meu tare, aşa că m-am mărginit să întreb:

Când a devenit dependentă de droguri?

Dumnezeu ştie. Cu ani în urmă. Mult înainte ca fratele meu să-şi dea seama.

Unele urme de injecţii par proaspete.

Trudi face un tratament de dezintoxicare. Prea multe injecţii, zici.

Cam aşa.

Herta n-o scapă din ochi. În fiecare dimineaţă o scoate la plimbare în Vondel Park. Îi place să dea de mâncare păsărilor. După-amiezele doarme. Dar, uneori, seara, pe Herta o prinde oboseala, iar serile eu lipsesc adesea de acasă:

N-ai aranjat să fie supravegheată?

De câte ori! Şi totuşi, nu ştiu cum se întâmplă.

Prin ea, ei ajung la dumneata, nu?

Exercită în acest fel presiuni asupra mea. Ce altceva? N-are bani să-şi cumpere. Nu-şi dau seama, proştii, că mai degrabă aş lăsa-o să moară sub ochii mei decât să mă compromit. Aşa că ei continuă să încerce.

Ai putea cere să fie supravegheată 24 de ore din 24.

Da, dar în felul acesta, toată povestea ar deveni cunoscută. Pentru supraveghere trebuie să fie anunţate oficial autorităţile medicale. După care...

Am dat din cap.

Internarea într-o instituţie. O instituţie pentru retardaţi mintali. Din care nu va mai ieşi niciodată...

Nu va mai ieşi niciodată...

În afară de „la revedere" nu ştiam ce să mai adaug, aşa că asta am zis şi am plecat.

CAPITOLUL PATRU

Mi-am petrecut după-amiaza în camera mea de hotel, răsfoind dosarele bine documentate pe care mi le pusese la dispoziţie serviciul colonelului De Graaf. Ele acopereau practic toate cazurile privind consumul şi traficul de droguri din ultimii 2 ani. Era o lectură foarte interesantă, dacă, bineînţeles, te interesează moartea şi degradarea şi sinuciderea şi familiile sfărâmate şi carierele ruinate. Le-am răsfoit, însă n-am găsit nimic care să mă ajute. Am pierdut o oră, încercând să pun cap la cap câte ceva. Am renunţat. Minţi super-antrenate, precum cele ale lui De Graaf şi Van Gelder, pierduseră nenumărate ore inutil şi dacă nici ei nu dăduseră de un fir, ce să mai zic de mine.

Când s-a făcut seară, am coborât în foaier şi am lăsat cheile la recepţie. Din spatele biroului, dinţii recepţionerului adjunct păreau mai puţin ascuţiţi ca de obicei, parcă prezentau scuze. I se comunicase, cu siguranţă, să încerce să mă ia altfel.

— 'Bună seara, bună seara, domnule Sherman.

Îmi păsa de gudureala lui tot atât de puţin ca şi de atitudinea lui de până atunci.

Teamă mi-e că aseară m-am cam precipitat, ştiţi însă că...

Nu-i nimic, dragă domnule, nu-i nimic, am spus eu, nevrând să mă las depăşit în politeţuri de un bătrân recepţioner de hotel. În asemenea împrejurări, este de înţeles. Probabil că evenimentele v-au impresionat foarte tare.

M-am uitat prin uşile de sticlă de la intrare cum cade ploaia afară.

Ghidurile turistice nu menţionează astfel de treburi, am mai adăugat.

Arboră un zâmbet larg, de parcă n-ar fi auzit de mii de ori această remarcă idioată, şi spuse şiret:

Grea noapte pentru plimbarea dumneavoastră englezească, domnule Sherman.

Nici gând. Seara asta mă duc la Zaandam.

Zaandam, rosti el, făcând o grimasă. Vă plâng, domnule Sherman.

Evident ştia mult mai multe lucruri despre Zaandam decât mine, lucru prea puţin surprinzător, de vreme ce alesesem locul la întâmplare, pe hartă.

Am ieşit. Că ploua sau nu, flaşneta era la post, măcinând şi scârţâind din ţâţâni. De data asta, era rândul lui Puccini să fie masacrat. M-am oprit lângă flaşnetă, nu atât pentru a asculta muzica, pentru că numai muzică nu era ceea ce se auzea, cât pentru a privi câţiva copii slăbănogi şi prost îmbrăcaţi – o privelişte rară la Amsterdam, unde oamenii nu se prea dau în vânt după curele de slăbire – care îşi sprijineau coatele de flaşnetă, ascultând vrăjiţi. Gândurile mi-au fost întrerupte de o voce cavernoasă.

Domnului îi place muzica?

M-am întors pe călcâie. Pe chipul moşneagului stăruia un zâmbet nesigur.

Da.

L-am examinat cu atenţie fiindcă, potrivit legilor firii, sorocul îi era pe aproape şi în lumea de apoi nu va exista iertare pentru ceea ce făcea el pe lumea asta. I-am zâmbit, ca de la iubitor de muzică la iubitor de muzică.

La operă, diseară, mă voi gândi la dumneata.

Domnul e foarte amabil.

Am lăsat să cadă două monede în cutia de aluminiu care, în mod misterios, îmi apăruse sub nas.

Domnul e prea amabil.

Având în vedere suspiciunile pe care le aveam la adresa lui, cred şi eu că eram prea amabil. I-am zâmbit cu milă, am traversat strada înapoi şi am făcut semn portarului. Făcând cu degetele nişte pase de iluzionist cum numai portarii ştiu, el materializă din nimic un taxi. Am spus „Aeroportul Schiphol” şi am urcat.

Ne-am pus în mişcare. Nu eram singurii care se puseseră în mişcare. La primul semafor, aflat la 20 de metri de hotel, mi-am aruncat privirea pe luneta maşinii. La nici două maşini înapoi se afla un taxi – Mercedes cu dungi galbene, pe care îl mai văzusem prin preajma hotelului. Putea să fie şi o simplă coincidenţă. Veni verdele şi ne-am angajat pe Vijzelstraat. Mercedesul cu dungi galbene făcu întocmai. L-am bătut pe şofer pe umăr.

Opreşte aici, te rog. Vreau să-mi cumpăr ţigări.

M-am dat jos. Mercedesul opri alături. Nu coborî nimeni şi nimeni nu urcă. Am intrat într-un magazin/am cumpărat nişte ţigări de care n-aveam nevoie şi am ieşit.

Mercedesul era tot acolo. Am pornit din nou, şi, după câteva clipe, i-am spus şoferului:

la-o la dreapta, pe Prinsengracht.

Şoferul protestă.

Dar nu duce la aeroport.

Nu contează. Ia-o la dreapta.

A luat-o la dreapta. Mercedesul la fel.

Opreşte.

Şoferul opri. Şi Mercedesul opri. Ei, drăcia dracului! M-am dat jos, m-am dus la Mercedes şi am deschis portiera. Şoferul era un mărunţel cu o mutră dubioasă, îmbrăcat cu o cămaşă albastră.

Bună seara. Liber?

Nu.

Mă măsură de sus şi până jos, afişând un aer neglijent, apoi un aer de indiferenţă, dar nu-l prindea nici unul.

— Atunci de ce eşti oprit?

Păi, legea interzice să opreşti pentru o ţigară?

Nu interzice. Numai că dumneata nu fumezi. Cunoşti sediul poliţiei din Marnixtraat? (Brusca schimbare de pe faţa mărunţelului arăta că îl cunoştea prea bine), îţi sugerez să te duci acolo şi să întrebi fie de colonelul De Graaf, fie de inspectorul Van Gelder şi să spui că ai de făcut o reclamaţie împotriva lui Paul Sherman, care locuieşte la Hotelul Excelsior, camera 616.

O reclamaţie? întrebă el, prudent. De ce o reclamaţie?

Spune-le că ţi-a luat cheile de contact şi le-a aruncat în canal.

I-am luat cheile de contact şi le-am azvârlit în canal, unde au căzut plescăind şi duse au fost.

Şi nu te mai ţine de coada mea, i-am zis trântind portiera ca pentru a marca sfârşitul conversaţiei.

Noroc că Mercedesurile sunt maşini solide şi că portierele nu se desprind din balamale cu una, cu două.

Reîntors în taxiul meu, am aşteptat până am ieşit în şoseaua principală şi am cerut şoferului să oprească.

M-am hotărât să merg pe jos, am zis şi am plătit cursa.

Pe jos? La Schiphol?

I-am zâmbit ca un specialist în marşuri, ale cărui calităţi sunt puse la îndoială de necunoscători, am aşteptat să dispară din vedere, am sărit într-un tramvai de pe linia 16 şi am coborât la Dam.

Îmbrăcată în negru, cu părul blond acoperit de o eşarfă neagră, Belinda mă aştepta în staţia de tramvai. Era cam plouată şi înfrigurată.

Ai întârziat, spuse ea cu reproş.

Niciodată să nu-ţi critici şeful, nici măcar prin aluzii. Cei din clasa conducătoare au mii de chestii de făcut.

Am traversat piaţa, refăcând itinerariul pe care omul în gri şi cu mine îl parcurseserăm noaptea trecută, am luat-o pe o alee pe lângă Krasnapolsky şi Qudezijds Voorburgwal – un punct cultural de atracţie din Amsterdam – însă Belindei nu-i stătea gândul la cultură. Părea foarte rezervată în acea noapte, iar muţenia nu constituia un companion plăcut. O rodea ceva şi puteam băga mâna în foc că n-o să întârzie să-mi dezvăluie ce anume.

Deodată, spuse:

Pentru tine noi nici nu existăm, nu-i aşa?

Cine, adică, nu existăm?

Eu, Maggie, toţi cei care lucrează cu tine. Suntem doar cifre.

Ei, făcui eu împăciuitor, ştii cum e. Căpitanul corăbiei nu se amestecă cu echipajul.

Tocmai asta vreau să spun. Că noi nu existăm pentru tine. Suntem nişte păpuşi pe care le manipulează maestrul păpuşar. Pentru a-şi atinge scopurile.

Am spus încetişor:

Am venit aici ca să ducem la bun sfârşit nişte treburi urâte şi ceea ce contează, înainte de toate, este să ne facem bine treaba. Nu e vorba de personalităţile noastre. Uită că sunt şeful tău, Belinda. Nu cred că ar trebui să-mi vorbeşti aşa.

Îţi vorbesc cum vreau.

Hm, lui Maggie nici în vis nu i-ar fi venit să-mi vorbească aşa.

Luă seama la cele spuse şi continuă mai domol:

Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun ce ţi-am spus. Totuşi, de ce ne tratezi de sus, de ce nu eşti mai aproape de noi? Şi noi suntem fiinţe omeneşti... Tu nici nu observi că trăim.

Ba bine că nu. Să luăm propriul tău caz.

Intenţionat nu mă uitam la ea în timp ce mergea alături de mine. Ştiam că ea, dimpotrivă, mă examina îndeaproape.

Proaspăt angajată la Biroul Narcotice, am continuat eu. Experienţă redusă la Deuxieme Bureau, Paris. Haine bleumarin, batic bleumarin cu flori de

colţ imprimate, ciorapi tricotaţi albi, până la genunchi, pantofi bleumarin, cu tocuri joase, o siluetă care, ca să citǎm un faimos scriitor american, ar face un episcop să-şi pună sutana în cap. O fată cu părul blond, platinat, mătăsos, care se preface în aur când curge soarele prin el, cu gene negre, ochi verzi, iscoditori şi, ceea ce face toate paralele, o fată care începe să-şi facă griji din pricina şefului ei, în special în ce priveşte lipsa lui de omenie. A, am uitat. Oja crăpată la degetul al treilea de la mâna stângă şi un zâmbet devastator.

Rămase câteva clipe fără grai, lucru care nu-i stătea bine deloc. Se uită la unghia cu oja crăpată, apoi întoarse privirea spre mine cu un zâmbet care, aşa cum îl descrisesem, era devastator.

Poate că totuşi...

Totuşi, ce?

Ţii la noi.

Bineînţeles că ţin.

Începea să mă confunde cu Sir Galahad şi nu era bine.

Toate agentele cu care colaborez, cele din categoria I tinere, frumoase, îmi sunt ca nişte fiice, am spus.

După o lungă pauză ea murmură, cu vocea stinsă, ceva de genul: „Da, tăticule!"

Ce-a fost asta?

Nimic, nimic.

Am intrat pe strada pe care se înălţa clădirea aparţinând lui Morgenstern şi Muggenthaler. Aceasta a doua vizită aici nu făcea decât să-mi confirme impresiile din seara precedentă. Părea mai întunecată ca niciodată, mai mohorâtă şi mai ameninţătoare, pietrele de pavaj mai sparte, canalele mai pline de gunoaie. Până şi acoperişurile caselor erau mai povârnite, de parcă mâine, poimâine, urmau să se ciocnească.

Belinda se opri brusc şi mă strânse de braţ. Privea undeva în sus. I-am urmărit privirea aţintită spre frontoanele depozitelor. Pe fundalul cerului de noapte se distingeau grinzile scripeţilor uriaşi. Belinda intuia că pericolul este în preajmă. Eu însumi îl presimţeam.

Ăsta trebuie să fie locul, şopti ea. Ştiu.

Da. Ăsta-i, am spus. Ce nu-i în regulă?

Îşi smulse braţul din strânsoarea mea, de parcă aş fi pronunţat cuvinte dureroase. I-am apucat din nou braţul, vârându-i-l pe sub al meu şi i-am

strâns puternic mâna. Nu şi l-a mai retras.

Îţi face pielea găinii. Ce sunt grinzile acelea oribile?

Scripeţi. Pe vremuri, casele erau puse la taxe după lărgimea faţadelor, ca urmare, chibzuiţii olandezi şi-au construit case neobişuit de înguste. De aceea, din păcate, şi scările sunt foarte înguste. Aşa că scripeţii sunt pentru obiectele masive. Să ridici un pian, sau să cobori un sicriu.

Încetează! umerii îi tresăltară involuntar. E un loc oribil. Grinzile seamănă cu cele ale unei spânzurători. Aici oamenii vin ca să moară.

Prostii, draga mea, am zis eu făcând pe indiferentul. Simţeam cum nişte degete de gheaţă cântau pe clapele vertebrelor mele Marşul Funebru al lui Chopin. M-am simţit deodată cuprins de un dor nespus de muzică demodată, nostalgică, intonată de flaşneta din faţa Hotelului Rembrandt. Pesemne că eram la fel de bucuros să atârn de braţul Belindei, pe cât era şi ea să mă suporte.

Nu se cuvine să cazi pradă fanteziilor tale galice.

Dar nici nu o fac, răspunse ea sumbru, scuturată de un nou fior. Chiar trebuia să venim în locul acesta îngrozitor?

Tremura toată acum şi nu de frig.

— Îţi aminteşti drumul pe care am venit? am întrebat.

Ea făcu un semn afirmativ, contrariată.

Te întorci la hotel şi ne vedem mai târziu.

Să mă întorc la hotel? nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Mă descurc eu. Hai, întinde-o.

Îşi smulse brusc mâna din palma mea şi, înainte să bag de seamă, îşi înfipse amândouă mâinile în gulerul meu, aruncându-mi o privire menită să mă bage în pământ. Continua să tremure, dar de furie de astă-dată. Nici prin cap nu-mi trecuse că o fată atât de frumoasă se poate transforma în aşa hal. Cuvântul „înfocată" este un palid substitut pentru ceea ce vreau eu să spun. Am coborât bărbia spre pumnii care îmi înşfăcau gulerul. încheieturile se albiseră. Se vedea de la o poştă că tare dorea să mă zgâlţâie.

Niciodată să nu-mi mai spui asta.

Mamă, ce supărată era. Se născu în mine un scurt, dar puternic conflict între instinctul de disciplină şi dorinţa de a o lua în braţe. Disciplina avu câştig de cauză dar, e drept, un câştig pe muchie de cuţit. Am rostit cu umilinţă:

N-o să-ţi mai spun asta niciodată.

În regulă, zise Belinda lăsând gulerul mototolit în pace, şi apucându-mă de mână. Bine, să mergem.

Mândria mă obligă să declar că nu mă târa după ea. Deşi cam aşa stăteau lucrurile. După cincizeci de paşi m-am oprit.

Am ajuns.

Belinda citi plăcuţa de pe uşă: „Morgenstern şi Muggenthaler”.

Am suit treptele şi m-am apucat să meşteresc la broască.

Supraveghează strada!

Şi-apoi, ce fac?

Îmi acoperi spatele.

Un şperaclu cap de lup, combinat cu o agrafă îndoită, descuie broasca în doi timpi şi trei mişcări. Am intrat şi am tras uşa după noi. Lanterna mea era mică, dar puternică. Primul etaj nici nu avea, de altfel, ce să ne dezvăluie. Până la tavan se ridicau şiruri de cutii goale de lemn, cartoane, baloturi de paie şi diverse maşinării de balotat. Ce altceva putea să fie, dacă nu o secţie de împachetare.

La etajul următor am urcat pe o scară de lemn. Am întors capul şi am văzut-o pe Belinda privind temătoare în jur, cotrobăind cu lanterna prin toate colţişoarele.

Următorul etaj era plin de căni oalndeze din cositor, mori de vânt, câini, pipe şi alte articole asociate comerţului de suveniruri. Se numărau cu miile, orânduite pe rafturi fixate de-a lungul pereţilor. Deşi nu le puteam examina pe toate, îmi păreau cu totul inofensive. Ceea ce nu părea la fel de inofensiv era o cameră aflată într-unul din colţurile depozitului, sau, mai exact, uşa. care dădea spre acea cameră. Am făcut un semn Belindei să se apropie şi am luminat uşa cu lanterna. Se uită într-acolo, apoi la mine şi în reflexul luminii i-am citit mirarea pe faţă.

Uşă cu dispozitiv special, spuse ea. Cui îi trebuia un asemenea dispozitiv la uşa unui simplu birou?

Nu-i uşa unui simplu birou, am spus. E din oţel. Pot pune pariu că pereţii de lemn sunt dublaţi cu pereţi de oţel şi că fereastra care dă în stradă este asigurată, în interior, cu zăbrele solide, fixate în beton. Într-un depozit de diamante, da, mai poţi înţelege. Dar aici? Teoretic, n-au mai nimic de ascuns.

Se pare că am nimerit exact unde trebuie, zise Belinda.

Te-ai îndoit vreodată de mine?

Nu, să trăiţi!

Cam şovăielnică declaraţia. Oricum, ce-ar putea fi locul ăsta?

E evident, nu? Un depozit en-gros pentru comerţul cu suveniruri turistice. Fabricile sau atelierele de artizanat, sau ce-or mai fi ele, îşi trimit producţia aici pentru a fi stocată, iar depozitul o livrează magazinelor, la cerere. Simplu, nu-i aşa? Inofesiv, nu?

Dar nu prea igienic.

Cum adică?

Miroase îngrozitor.

Unora aşa le miroase cannabisul.

Cannabis?

Am luat-o înainte, spre cel de-al treilea etaj, apoi am aşteptat ca Belinda să mă ajungă din urmă.

Mai îmi asiguri spatele? m-am interesat eu.

Încă, domnule, răspunse ea, mecanic.

Acea Belinda care mânca jăratic doar cu câteva clipe în urmă era numai o amintire. N-o acuz. În atmosfera acestei case vechi plutea ceva sinistru şi rău prevestitor. Mirosul dulceag de cannabis devenise acum şi mai puternic. Totuşi, la acest etaj nu exista nimic care să aibă vreo legătură cu acest miros. De-a lungul a trei pereţi ai încăperii se întindeau rafturi pline cu orologii. Din fericire, nici unul nu funcţiona. Erau orologii de toate formele şi mărimile, de la cele mici, ieftine şi pictate în culori ţipătoare, pe gustul turiştilor, până la ceasornicele voluminoase, minunat executate, din metal, foarte vechi şi foarte scumpe, precum şi copii după ele, nici acestea mai puţin scumpe. Al patrulea perete ne rezerva o surpriză, fiind acoperit de vrafuri de biblii. M-am întrebat ce naiba caută nişte biblii într-un depozit de suveniruri turistice. Existau prea multe lucruri pe care nu le înţelegeam.

Am luat una şi am examinat-o. în partea de jos a coperţii de piele erau încrustate în aur cuvintele „Biblia după Gabriel“. Am deschis-o şi am văzut pe foaia volantă de la începutul cărţii următoarea formulă tipografiată: „împreună cu complimentele Primei Biserici Reformate a Societăţii Hughenote din America“.

Avem una la fel în cameră, spuse Belinda.

N-aş fi surprins ca multe hoteluri să aibă astfel de exemplare. Problema e, ce caută ele aici? De ce nu într-o editură, sau într-un depozit de carte? Ciudat, nu-i aşa?

O trecu un fior.

Aici, totul e ciudat.

Am bătut-o uşurel pe spate.

— Ai răcit puţin, asta-i. Şi te avertizasem asupra minijupelor. Hai la etajul celălalt.

Acolo am dat peste cea mai uimitoare colecţie de păpuşi imaginabilă. Să tot fi fost câteva mii. Erau toate mărimile, de la cele miniaturale până la modele chiar mai mari decât ale păpuşii pe care o legăna Trudi. Erau extraordinar de bine făcute, ilustrând o mare varietate de straie tradiţionale olandeze. Păpuşile erau fie aşezate una lângă alta, fie rezemate de un suport metalic. Cele mici atârnau la capătul unor sfori legate de nişte bare metalice fixate pe tavan. Lanterna mea îşi coricentră razele asupra unui grup de păpuşi îmbrăcate într-un costum ce-mi era cunoscut.

Belinda uitase să-mi protejeze spatele, în schimb reluase operaţiunea strângerii de mână.

Este o vrăjitorie. Parcă sunt vii şi te urmăresc din ochi, îngăimă ea, uitându-se la păpuşile scăldate în lumina lanternei. Ce să fie cu ele?

Nu-i nevoie să vorbeşti în şoaptă. Poate că, într-adevăr, te urmăresc din priviri, dar cu siguranţă nu te pot auzi. Păpuşile, adică. Nu e nimic bizar în privinţa lor, doar că provin din insula Huyler din Zuider Zee. Menajera lui Van Gelder, o vrăjitoare bătrână care şi-a pierdut mătura, se îmbracă la fel.

La fel?

Închipuieşte-ţi, am zis eu. În plus, Trudi are o păpuşă îmbrăcată exact la fel.

Fata bolnavă?

Da, fata bolnavă.

Locul acesta respiră ceva morbid.

Îmi dădu drumul la mână şi se întoarse ca să-mi acopere spatele. După câteva clipe, am auzit-o reţinându-şi respiraţia şi m-am întors. S-a deplasat înapoi, încet, încet, cu ochii aţintiţi spre un raft, înapoi, întinzând mâna. I-am apucat-o şi ea se lipi de mine, fără să întoarcă faţa. Şopti repede:

E cineva acolo. Ne urmăreşte.

M-am uitat pe direcţia lanternei, dar n-am văzut nimic. Oricum, lanterna ei nu era aşa de performantă ca a mea. I-am strâns braţul ca s-o fac atentă, iar când s-a întors, am privit-o întrebător.

E cineva acolo. (Vorbea cu aceeaşi voce şoptită şi ochii verzi îi erau larg deschişi.) I-am văzut. I-am văzut.

Pe cine ai văzut?

Ochii. Am văzut ochii.

Nu m-am îndoit niciodată de Belinda. Oricât de imaginativă putea fi, era prea bine antrenată ca să aibă vedenii. Am ridicat lanterna. Lumina o lovi în faţă, orbind-o pentru o clipă. îşi ridică reflex mâna ca să-şi ocrotească ochii, iar eu am îndreptat lanterna spre raft. N-am văzut nici un ochi, dar am zărit în schimb două păpuşi mişcându-se aproape imperceptibil. La etajul patru al depozitului nu era nici urmă de curent. I-am strâns din nou mâna, zâmbindu-i:

Ascultă, Belinda...

Termină cu „ascultă Belinda"! şuieră ea. I-am văzut. Nişte ochi oribili, care se holbau la mine. Jur că i-am văzut. Jur!

Desigur, Belinda...

Mă înfruntă cu o privire furioasă, bănuind că vreau să o iau peste picior. Ceea ce şi făceam, dealtminteri.

Te cred Belinda. Sigur că te .cred, am liniştit-o eu, folosind acelaşi ton.

Atunci, de ce nu faci nimic?

Păi, tocmai vreau să fac ceva. Vreau să ieşim dracului de-aici!

Fără să mă grăbesc, am inspectat locul cu lanterna, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, apoi am luat-o protector de braţ.

—Nimic interesant şi, oricum, am pierdut o groază de timp. Ceva de băut este tot ce-ar lipsi vlăguiţilor noştri nervi.

Chipul fetei era o ilustrare a furiei, a frustrării şi a incredulităţii. Bănuiesc însă că intervenise şi o oarecare doză de uşurare. De dominat însă, domina mânia. Mulţi devin violenţi când cred că sunt luaţi peste picior.

Dar îţi spun că...

Sst! am avertizat-o eu, lipindu-mi un deget de buze. Nu mai spune nimic, adu-ţi aminte că şeful ştie întotdeauna cel mai bine...

Era prea tânără ca să dea în apoplexie. Şi totuşi nu se afla prea departe. Părând convinsă că nu mai exista nimic de spus, Belinda se hotărî să

coboare scările. Indignarea îi sumeţise spinarea. M-am luat după ea şi pot să vă spun că, în schimb, acum simţeam eu nişte fiori în spinare, care nu s-au domolit decât după ce am încuiat uşa de la intrare în urma mea.

Am luat-o repejor pe stradă, Belinda menţinând o distanţă de câţiva paşi între noi. Atitudinea sa arăta că apucatul de mână şi strânsul de braţ erau un moment uitat al existenţei ei. Mi-am dres glasul.

Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă.

Spumega de furie.

Te rog să nu mai vorbeşti cu mine!

Aşa am şi făcut, cel puţin până am intrat în prima cârciumă din cartierul marinăresc. O speluncă cu firma „Pisica cu nouă cozi“. Probabil că pe vremuri poposiseră în împrejurimi marinarii flotei britanice. Am luat-o de braţ pe Belinda şi am condus-o înăuntru. Nu ţinea să intre. Totuşi nu s-a opus.

Era o hrubă plină de fum şi de miros de băutură. Câţiva marinari, nemulţumiţi de intruziunea unui cuplu în ceea ce ei cosiderau a fi terenul lor de vânătoare mă priveau încruntaţi. Cum însă eu arătam şi mai încruntat, mă lăsară în pace. Am condus-o pe Belinda la o măsuţă de lemn, care arăta de parcă nu fusese atinsă de apă şi săpun din vremuri imemoriale.

Eu iau un whisky. Tu? am spus.

Whisky, spuse ea, cu ţâfnă.

Păi, tu nu bei whisky!

În seara asta beau.

Avea dreptate, însă doar pe jumătate. Dădu pe gât jumătate din coţinutul paharului, cu o mişcare sfidătoare, apoi începu să tuşească şi să împroaşte băutura. Mi-am zis că poate greşisem crezând că era prea tânără pentru a face apoplexie. I-am venit în ajutor, bătând-o uşurel pe spate.

— Nu pot să lucrez cu oameni care n-au încredere în mine, nu dau două parale pe ce spun eu. Nu numai că ne tratezi ca pe nişte păpuşi, dar ne mai iei şi drept copii.

Nu te iau drept copil, am spus eu, hotărât să semnez un armistiţiu. Şi nici nu te-am luat vreodată.

Te cred, Belinda, mă maimuţări ea. Sigur că te cred, Belinda. Dacă vrei să ştii, n-o crezi deloc pe Belinda.

Serios c-o cred pe Belinda. Şi sunt sigur că vreau să am grijă de ea. De aceea am luat-o pe Belinda de-acolo.

Mă privi cu ochii mari.

Atunci... de ce?...

Fiindcă în spatele raftului cu păpuşi se ascundea cineva. Am văzut două păpuşi mişcându-se. Din spatele raftului cineva ne urmărea. Ca să-şi dea seama dacă am descoperit ceva. Nu avea de gând să ne omoare. Altminteri ne-ar fi împuşcat pe la spate pe când coboram scările. Dar dacă aş fi reacţionat în modul în care tu ai vrut s-o fac, m-ar fi doborât înainte de a-l putea localiza. Apoi te-ar fi doborât şi pe tine, pentru că nu-şi permitea să aibă martori. Or tu eşti prea tânără să mori. Poate că m-aş fi jucat de-a v-aţi ascunselea cu el, căutând să-l înşfac, dar asta numai daca nu ai fi fost tu acolo. Dar erai, n-aveai armă, nici experienţa necesară în jocurile acestea murdare, unde mai pui că te-ar fi putut transforma într-un ostatic clasa întâi. Aşa că am scos-o pe Belinda de acolo. Ce zici, n-a fost un discurs drăguţ?

Mai schimbăcioasă ca oricând, Belinda avea lacrimi în ochi.

Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva.

— Vax!

Mi-am lins scotchul, l-am dat gata şi pe cel din paharul ei şi am condus-o la hotel. Ne-am oprit câteva clipe la intrare, înfriguraţi de ploaia care se înteţise.

lartă-mă. Am fost o proastă. Îmi pare rău și de tine.

De mine?

Acum îmi dau seama de ce preferi să lucrezi cu păpuşi. Ca să nu ţi se sfâşîie inima când păpuşa moare.

Tăceam. Fata asta îmi scăpa de sub control. Vechea relaţie maestru – discipol încetase oarecum să mai fie ca pe vremuri.

Şi altceva, continuă ea, cu un ton aproape fericit.

Mi-am umflat pieptul.

Niciodată n-o să-mi mai fie frică de dumneata.

Ţi-a fost frică? De mine?

Da, mi-a fost frică. Dar aşa cum zicea tipul...

Care tip?

— Shylock[2], nu-i aşa? Ştii, dacă mă tai, şi din mine curge sânge... Eşti om.

O, fii cuminte.

Deveni cuminte. Îmi oferi zâmbetul ei devastator, mă sărută fără grabă şi intră în hotel. M-am uitat la uşa batantă de sticlă până când nu s-a mai mişcat. Încă o treabă ca asta, mi-am zis morocănos, şi disciplina s-a dus dracului.

CAPITOLUL CINCI

M-am îndepărtat de hotelul fetelor, apoi am luat un taxi şi m-am întors la Hotel Rembrandt.

M-am oprit sub arcada de la intrare şi m-am uitat la flaşneta de peste drum. Moşneagul nu era numai neobosit, dar şi impermeabil. Ploaia nu-i făcea nici o impresie. Doar un cutremur l-ar fi putut face să-şi întrerupă spectacolul de seară. Precum un bătrân actor de trupă, pentru care totul este ca reprezentaţia să continue, el se simţea dator faţă de public. Oricât de incredibil ar putea să pară, un public tot avea. Erau nişte copii cu hăinuţe ponosite, uzi leoarcă, acoliţi pierduţi într-o contemplaţie mistică a agoniei lui Strauss, căruia îi venise acum rândul la scaunul de tortură. Am intrat în hotel.

Recepţionerul adjunct mă zări atârnându-mi fulgarinul în cuier. Părea sincer surprins.

V-aţi întors aşa repede? De la Zaandam?

E meritul taxiului, i-am explicat, ducându-mă în bar.

Am comandat un *jonge Genever* şi o bere. Le-am legumit pe îndelete, gândindu-mă la relaţia dintre pistolari, pistoale cu tragere rapidă, plasatori de stupefiante, fete bolnave, ochi ascunşi îndărătul păpuşilor, tipi şi taxiuri care mă urmăreau oriunde mă duceam, poliţişti şantajaţi, directori de hotel venali, portari şi flaşnete. Nu vedeam nici o legătură. Tocmai ajunsesem la concluzia – şi ea ezitantă – că n-aveam de făcut altceva decât să mai dau o raită la noapte pe la depozit – bineînţeles fără s-o anunţ pe Belinda – când mi-am aruncat din întâmplare privirea în oglinda din faţă. La mijloc nu era vreun instinct special de-al meu, doar că nările mi-au fost gâdilate de un miros de santal şi voiam să-mi dau seama de unde provenea.

Chiar la masa din spatele meu, cu un pahar înaintea ei şi cu un ziar în mână, stătea o fată. Mi s-a părut că ochii ei se apleacă prea repede asupra ziarului în momentul în care m-am uitat în oglindă. Părea foarte tânără, îmbrăcată în verde, cu un pămătuf de păr blond pe frunte, opera unei foarfeci de grădină. Amsterdamul părea plin de astfel de blondine, aruncate în calea atenţiei mele.

Am repetat comanda la bar, am lăsat paharele pe o masă din apropierea tejghelei, m-am îndreptat fără grabă spre uşă, am trecut pe lângă fată, fără

să-i arunc vreo privire, şi am ieşit în stradă. Strauss îşi dăduse obştescul sfârşit, nu şi moşneagul, care, în intenţia de a-şi dovedi gusturile tradiţionale, oferea acum bucata „The bonnie, bonnie banks of Loch Lomond". Dacă şi-ar fi arătat talentele pe strada Sauchiehall din Glasgow, cât ai zice peşte, din el şi din flaşneta lui n-ar mai fi rămas nici măcar o palidă amintire. Copiii dispăruseră, fie pentru că erau foarte anti-scoţieni, fie că, dimpotrivă, foarte pro-scoţieni. După cum aveam să-mi dau seama mai târziu, dispariţia lor însemna cu totul altceva. Dovezile se aflau în faţa ochilor mei şi nu le-am văzut. Şi pentru că nu le-am văzut, mulţi oameni aveau să moară.

Moşneagul mă zări. I-am înregistrat surprinderea.

Domnul spunea că...

Că se duce la operă. Aşa am şi făcut, îi explicai eu clătinând cu tristeţe din cap. Primadona a încercat să atingă o acută înaltă. I-a crăpat inima – l-am bătut pe umăr. Nu-ţi fie frică. Mă duc să dau un telefon de la cabină de-acolo.

Am format numărul de la hotelul fetelor. A răspuns centrala care, după o lungă aşteptare, mi-a dat legătura în camera lor. Vocea Belindei era plină de arţag.

Cine-i acolo?

Sherman. Vreau să veniţi aici, imediat.

Acum? se nedumeri cu o voce care suna ca un vaiet. Sunt în cadă.

Îmi pare rău, dar nu pot fi în două locuri în acelaşi timp. Amândouă sunteţi spălate suficient pentru treaba murdară pe care o am pe cap.

Maggie doarme.

Atunci nu-ţi rămâne decât s-o scoli, nu? Ori vrei s-o cari în spate?

Tăcere jignită.

Să fiţi la hotelul meu în zece minute. Să rămâneţi afară, pe-aproape.

Bine, dar plouă cu găleata, o ţinu ea cu văicăreala.

Curând o tipă va pleca din hotel. Are înălţimea ta, vârsta ta, chipul tău, părul tău...

Dar sunt mii de fete în Amsterdam care...

Numai că asta e minunată. Nu chiar ca tine, desigur, îmbrăcată în verde, umbrelă verde, parfum de santal. Pe tâmpla stângă, o vânătaie destul de bine camuflată, vânătaia pe care i-am lăsat-o amintire după-amiază.

O vânătaie! Nu ne-ai spus că dai năvală peste fete.

Urmăriţi-o! Când ajunge la destinaţie, una dintre voi rămâne acolo, cealaltă îmi raportează. Voi fi de găsit la Old Bell, în colţul lui Rembrandtplein.

Ce-o să faci acolo?

E o cârciumă. Ce crezi c-o să fac acolo?

Când m-am întors, fata în verde şedea la aceeaşi masă. Am luat nişte foi de hârtie pentru notiţe de la recepţie şi m-am aşezat la masa unde îmi lăsasem paharele. Fata se afla la câţiva metri în dreapta, aşa că mă avea într-un excelent câmp de observaţie. Am extras din portofel nota de plată de cu o seară înainte, am netezit-o pe masă şi am început să iau note pe o bucată de hârtie. După câteva clipe, am aruncat dezgustat stiloul şi am mototolit hârtia, aruncând-o la coş. Am luat-o de la capăt, folosind o altă foaie şi am ajuns la acelaşi rezultat nesatisfăcător. Am repetat figura de câteva ori, apoi am închis ochii şi mi-am proptit capul în mâini, rămânând în această poziţie timp de cinci minute, ca o persoană deosebit de concentrată. Fapt e că nu mă grăbeam. Belindei îi spusesem zece minute. În caz că Belinda reuşea să iasă din cadă, să se îmbrace şi să ajungă aici împreună cu Maggie în zece minute, ar fi însemnat că ştiam despre femei mult mai puţin decât îmi închipuiam.

M-am reapucat de mâzgălit, apoi de mototolit şi de aruncat hârtii la coş, activitate care mi-a luat douăzeci de minute. Mi-am terminat ultima băutură, m-am sculat, am spus noapte bună barmanului şi am plecat. Ajuns în spatele cortinei de catifea care despărţea barul de holul central, m-am chiorât printre două falduri. Fata în verde se ridică în picioare, traversă încăperea şi îşi comandă o nouă băutură la tejghea. Apoi se aşează în fotoliul pe care tocmai îl părăsisem, cu spatele la mine. Se uită în jur ca să verifice dacă o observă cineva, apoi scotoci în coş, de unde scoase o hârtie mototolită pe care o netezi pe masă. În timpul ăsta m-am apropiat, păşind pe nesimţite. Îi vedeam faţa din profil, constatând că îi căzuse falca. Pe bucata de hârtie scria: „Doar fetiţele indiscrete scormonesc prin coşuri”.

Celelalte hârtiuţe conţin acelaşi mesaj secret, i-am spus. Bună seara, domnişoară Lemay.

Se întoarse şi privi în sus. Tenul măsliniu fusese iscusit machiat, însă tot machiajul şi toată pudra din lume nu izbutiseră să îi ascundă roşeaţa care-i invadase obrajii.

Pe cuvântul meu, ce fermecător ten stacojiu, i-am spus.

Îmi pare rău, nu vorbesc engleza.

I-am atins uşor vânătaia şi i-am spus duios:

Şoc amnezic. O să treacă. Vă mai doare capul? îmi pare rău, nu...

Da, ştiu, nu vorbeşti engleza. Mi-ai spus. Dar o înţelegi, nu? Mă refer la engleza scrisă. Te rog să mă crezi că, la vârsta mea, mă simt invadat de forţe proaspete atunci când constat că tinerele din ziua de azi roşesc atât de drăguţ. Te-mbujorezi foarte nostim, ţi-ai dat seama?

Se ridică de la masă, tulburată, mototolind hârtiile. Deşi făcea parte din tabăra celor ticăloşi – nu ea îmi pusese beţe în roate când mă aruncasem în urmărirea asasinului? – n-am putut să nu resimt o undă de compătimire. Îmi părea oropsită, lipsită de apărare. Poate că era o actriţă desăvârşită, dar în acest caz ar fi câştigat grămezi de bani pe scenă, sau jucând în filme. Fără motiv, gândul mi-a zburat spre Belinda. Două într-o singură zi, prea mult. Cu bărbia i-am arătat hârtiuţele:

Poţi să le păstrezi, dacă vrei, i-am zis.

Să le păstrez? Nu vreau să...

A, se pare că amnezia începe să se risipească.

Vă rog...

Ţi-a alunecat meşa, domnişoară Lemay.

Automat îşi trecut mâinile prin păr, apoi şi le lăsă în jos, muşcându-şi buzele. în ochii ei se citea disperarea. Trăiam din nou neplăcuta senzaţie că nu prea am motive să fiu mândru de mine.

Te rog, lasă-mă în pace, îmi spuse.

M-am dat deci deoparte, lăsând-o să treacă. Aş fi putut jura că privirea pe care mi-o aruncase cerşea îndurare. Faţa i se boţise a plâns. Scutură din cap ca să-şi revină şi se năpusti spre ieşire. Am văzut-o coborând treptele şi luând-o spre canal. Le-am zărit pe Maggie şi pe Belinda îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Deşi aveau umbrele, păreau pătrunse de ploaie până la oase şi amărâte până la Dumnezeu. Probabil se străduiseră să ajungă în zece minute.

M-am întors la bar, de la care nici prin gând nu-mi trecea să-mi iau adio. Barmanul mă întâmpină cu un zâmbet până la urechi.

Bună seara, domnule. Credeam că v-aţi dus la culcare.

Chiar asta aveam de gând. însă papilele mele gustative m-au oprit, spunându-mi: Nu, încă un *jonge Genever.*

Tot omul trebuie să se supună papilelor sale, domnule, spuse barmanul cu gravitate, întinzându-mi paharul pe deasupra tejghelei. Noroc, domnule!

L-am ridicat în sănătatea lui şi m-am întors în lumea gândurilor mele. M-am gândit la naivitate, la neplăcerea de a fi obligat să bântui pe poteci nebătute şi la faptul că ar fi posibil ca fetele să poată roşi la ordin. Auzisem de actriţe în stare de aşa ceva, dar nu prea eram sigur, aşa că am comandat un nou pahar de Genever, ca să-mi împrospătez memoria.

Paharul pe care-l ridicam acum era mai mare, mai greu şi conţinea un lichid mai întunecat la culoare. Era, de fapt, o halbă de Guiness. De mirare că puteai să găseşti aşa ceva într-o cârciumă de pe bătrânul Continent. Nu însă şi într-o cârciumă atât de deosebită ca Old Bell, care era mai englezească decât multe din ţara-mumă. Ţinea numai soiuri de bere englezească. Iar asta din paharul meu era o bere neagră irlandeză.

Deşi cârciuma era ticsită, am încercat să găsesc o masă cu vederea spre uşă. Nu pentru că m-ar fi stăpânit obsesia Vestului sălbatic de a nu sta cu spatele spre uşă, ci pentru că voiam s-o văd apărând pe Mâggie, sau pe Belinda, indiferent pe care. Întâmplător, a intrat Maggie. S-a îndreptat spre masa mea şi a luat loc. Era udă leoarcă, iar pletele negre i se lipiseră de obraz.

M-am grăbit s-o întreb:

Te simţi bine?

Dacă socoţi că te poţi simţi bine când eşti udă până la oase, atunci, da, mă simt minunat.

Probabil că Maggie era, într-adevăr, murată bine, altfel nu mi-ar fi vorbit aşa.

Ce-i cu Belinda?

O să supravieţuiască şi ea. Doar că-şi face prea multe griji în ce te priveşte.

Aşteptă să vadă ce zic. Am tras o lungă sorbitură din berea Guiness.

Speră să nu te dai peste cap ca să rezolvi cazul.

Belinda se gândeşte prea mult.

Belinda e o copilă.

Da, Maggie.

Şi vulnerabilă.

—Da, Maggie.

Nu vreau să i se întâmple ceva rău, Paul...

Am sărit în sus. în gând. Nu mi se adresa cu „Paul" decât atunci când eram numai noi doi şi când emoţiile de tot felul o făceau să uite cine e stăpânul. Nu-mi venea nici o replică. M-am întrebat ce dracu' or fi trăncănit între ele. Ce bine ar fi fost să fi luat cu mine doi dobermani în locul lor. Cel puţin, un doberman ar fi făcut o treabă mai bună în cazul amicului ascuns în depozitul firmei Morgenstern şi Muggenthaler.

Vreau să spun că..., începu Maggie.

Am auzit.

Am mai tras o sorbitură de bere neagră.

Maggie, eşti foarte drăguţă.

Dădu din cap, nu ca să-mi arate că este de acord, ci ca să mă facă să înţeleg că, dintr-un motiv obscur, răspunsul meu i se păruse satisfăcător. Sorbi din cherry-ul pe care-l comandasem.

Mi-am pus patinele şi m-am întors pe o gheaţă mai solidă.

Ei, unde-i prietena noastră pe care aţi urmărit-o?

La biserică.

Am pufnit în halbă.

Unde?

Intonează imnuri religioase.

Dumnezeule! Şi Belinda?

Şi ea e în biserică.

Cântă şi ea imnuri religioase?

Habar n-am. N-am intrat.

N-ar fi trebuit să intre acolo.

De.ce? Unde găseşti un loc mai sigur decât o biserică?

Ai dreptate. Ai dreptate.

Am încercat să-mi vin în fire.

Trebuia ca una dintre noi să rămână acolo.

Păi da!

Belinda mi-a comunicat că poate ai vrea să afli numele bisericii.

E cumva Prima Biserică Reformată a Societăţii Hughenote Americane?

Maggie încuviinţă.

M-am ridicat de pe scaun.

Zi ce ai de spus şi hai să mergem!

Şi laşi tu frumuseţe de bere Guiness, care-ţi face atât de bine?

Mă gândesc acum la viaţa Belindei, nu la viaţa mea.

Pe când părăseam Old Bell mi-am dat seama că Maggie nu ştia nimic despre biserică. Pentru că, atunci când Belinda se întorsese la hotel, Maggie dormea. Când te gândeşti că mă tot întrebasem ce dracu vorbiseră ele atunci. Nu vorbiseră despre nimic.

Ploua, ca de obicei. Am străbătut bulevardul Rembrandt trecând pe lângă hotelul Schiller. Maggie îşi găsise cel mai potrivit moment ca s-o apuce tremuratul.

Ia uite, un taxi. Ce de taxiuri!

Nu susţin că orice taxi din Amsterdam e în slujba ticăloşilor, dar nici n-aş face pariu că nu e aşa. Putem merge pe jos, nu-i departe.

Zău că nu era rău, dacă luai un taxi. Pe jos, însă... Aşa că am luat-o pe o scurtătură. Maggie spuse:

Se pare că ştii să te descurci pe-aici, domnule maior Sherman, nu-i aşa?

Am mai fost în zonă.

Când anume?

Am uitat. Anul, trecut, cred.

Mai precis?

Maggie cunoştea, sau cel puţin aşa îşi închipuia, toate mişcările mele din ultimii cinci ani. Îi sărea ţandăra din te miri ce. Nu-i plăceau, cum le zicea ea, nepotrivirile.

Cred că prin primăvară.

Cumva vreo două luni?

Cam aşa.

Primăvara trecută ai fost două luni la Miami, spuse ea cu un ton acuzator. Aşa figurezi în registrul mişcărilor.

Ştii prea bine că eu nu încurc datele.

Nu, nu ştiu, zise ea şi făcu o pauză. Credeam că nu-i cunoşteai dinainte pe colonelul De Graaf şi pe Van Gelder.

Nu, nu i-am întâlnit până acum.

Păi...

N-am vrut să-i deranjez atunci, am explicat eu oprindu-mă în dreptul unei cabine telefonice. Trebuie să dau câteva telefoane. Aşteaptă-mă aici.

N-o să te aştept în ploaie.

Atmosferă grea... Amsterdamul era de vină. Maggie începea să devină la fel de nesuferită ca şi Belinda. Totuşi, Maggie avea nu ştiu ce în plus.

Începuse să toarne cu găleata. Am deschis uşa cabinei telefonice şi am lăsat-o să intre prima. Am telefonat unei firme de taxiuri din apropiere, apoi am format alt număr.

Nu ştiam că vorbeşti olandeza, spuse Maggie.

Nici prietenii noştri nu ştiau. Aşa că or să ne trimită un taximetrist cinstit.

Tu nu ai încredere în nimeni, nu? mă întrebă Maggie, admirativ.

Am încredere în tine, Maggie.

Nu, n-ai încredere în mine. Vrei doar să nu-mi împuiezi frumosul meu căpşor cu probleme inutile.

Stai, mi-a răspuns, m-am scuzat eu.

În timpul ăsta, De Graaf ridică receptorul. După politeţurile de rigoare, l-am întrebat:

Ceva nou în privinţa bucăţelelor de hârţie? Tot nimic? Mulţumesc, domnule colonel! Sun eu mai târziu.

Am închis.

Ce bucăţele de hârtie? întrebă Maggie.

Alea pe care i le-am dat.

De unde ai făcut rost de ele?

Mi le-a dat un tip, aseară.

Maggie îmi aruncă cunoscuta ei privire resemnată, dar nu spuse nimic. Veni un taxi. I-am dat şoferului o adresă din oraşul vechi, i-ar când am ajuns acolo, am străbătut, împreună cu Maggie, o străduţă care ducea spre unul din canalele din zona docurilor. Când să dăm un colţ, m-am oprit.

Aici e?

Aici.

Aici însemna o biserică cenuşie şi micuţă, aşezată de-a lungul canalului. Era un edificiu prăpădit care părea să mai stea în picioare doar datorită credinţei, fiindcă îl socoteam într-un pericol iminent de a se prăbuşi în canal. Avea un turn pătrat de piatră, înclinat cam cu cinci grade faţă de linia verticală, deasupra căruia se înălţa o clopotniţă de mici dimensiuni, care era povârnită în partea opusă. Venise timpul ca Prima Biserică Reformată a Societăţii Hughenote Americane să lanseze o campanie serioasă de strângere de fonduri.

Edificiile din jurul bisericii se aflaseră intr-un pericol de prăbuşire şi mai mare lucru pus în evidenţă de faptul că o vastă parte din acea zonă edilitară fusese deja demolată. O macara gigantică, cu un cârlig uriaş, aproape

ascuns în întunericul nopţii, se ridica în mijlocul acestei zone deşertice, unde lucrările de reconstrucţie se aflau la stadiul turnării fundaţiilor. Am luat-o pe malul canalului spre biserică. Se auzeau femei cântând şi muzică de orgă. Muzica ce plutea pe deasupra apelor întunecate ale canalului îţi dădea un plăcut sentiment de siguranţă şi de nostalgie.

Se pare că slujba nu s-a terminat, am spus. Du-te tu înăuntru...

M-am întrerupt şi m-am mai uitat o dată la o fată blondă, îmbrăcată într-un trenci alb, care tocmai trecea pe acolo.

Hei!

Fata ştia foarte bine ce trebuie să facă atunci când eşti acostată noaptea pe străzi singuratice. Îmi aruncă o singură privire, apoi o luă la fugă. Nu ajunse prea departe. Alunecă pe pavajul ud, îşi recăpătă echilibrul, dar nu mai făcu decât câţiva paşi înainte să o prind. Se smuci scurt să scape, apoi se linişti şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu. Maggie se apropiase şi ea, având pe faţă vechea ei expresie puritană.

O prietenă din copilărie, domnule maior Sherman?

De azi dimineaţă. Ea este Trudi. Trudi Van Gelder.

Aha!

Maggie îşi lăsă duios mâna pe braţul lui Trudi, dar aceasta n-o luă în seamă, îşi intensifică strânsoarea în jurul gâtului meu, privindu-mă admirativ, de foarte aproape.

Îmi place de tine, anunţă Trudi. Eşti drăguţ.

Da, ştiu, mi-ai mai spus, fir-ar să fie!

Ce să facem? întrebă Maggie.

Păi, ce să facem? S-o ducem acasă. Trebuie neapărat s-o duc acasă. Dacă o pui într-un taxi, la primul semafor o şterge. Pariez că pe bătrâna însărcinată cu supravegherea ei a luat-o cu moţăială şi în timpul ăsta taică-său scotoceşte tot oraşul. I-ar fi mai uşor să-i lege un lanţ cu o ghiulea la capăt.

Nu fără dificultate, am desfăcut braţele lui Trudi şi i-am suflecat mâneca stângă. Mai întâi m-am uitat la braţ, apoi la Maggie, ai cărei ochi se deschiseseră larg, apoi buzele i se ţuguiară când văzu urmele acelor de seringă. Am tras mâneca la loc. în loc să izbucnească în plâns, cum făcuse ultima oară, Trudi chicoti ca la o chestie hazlie, apoi îşi privi braţul drept. I-am tras şi acolo mâneca în jos.

Nimic recent, am zis.

Poate nu vezi bine.

Ce vrei să fac? S-o ţin în ploaia asta şi s-o pun să facă strip-tease pe malul canalului, pe muzică de orgă? Aşteaptă puţin.

De ce?

Vreau să mă gândesc, am răspuns eu răbdător.

Aşa că am început să mă gândesc, în timp ce Maggie stătea lângă mine cu o expresie de aşteptare respectuoasă, iar Trudi mă ţinea strâns de braţ, posesiv şi privindu-mă cu admiraţie. în cele din urmă am spus:

Te-a văzut cineva înăuntru?

Cred că nu...

Dar pe Belinda, da.

Desigur. Dar nu va putea fi recunoscută. Toţi cei din biserică aveau capetele acoperite. Belinda purta un voal, îşi ridicase gulerul şi stătea în umbră — am văzut asta din uşă.

Scoate-o afară. Aşteaptă să se termine slujba, apoi încearcă s-o urmăreşti pe Astrid. Şi încearcă să memorezi cât poţi mai multe feţe.

Maggie părea că şovăie:

Tare mi-e teamă că n-o să fie uşor.

De ce?

Păi, toţi arată la fel.

Cum adică toţi? Sunt chinezi, sau ce?

Sunt multe călugăriţe, cu biblii şi mătănii. Nu le poţi vedea părul şi au nişte veşminte lungi şi negre şi...

M-am stăpânit cu greu.

Maggie, ştiu şi eu cum arată o călugăriţă.

Da, dar mai e ceva. Aproape toate sunt tinere şi chipeşe, unele foarte chipeşe...

Ca să fiu călugăriţă nu-i nevoie să arăţi ca botul unui autobuz accidentat. Sună la hotel şi lasă numărul unde te pot găsi! Hai, Trudi! Acasă!

M-a urmat docilă. La început am mers pe jos, apoi am luat un taxi, în care m-a ţinut mereu de mână, vorbindu-mi despre tot felul de prostii, plină de vioiciune, precum un copil căruia îi faci o surpriză şi îl scoţi în oraş la o cofetărie. Am cerut taximetristului să oprească în faţa casei lui Van Gelder.

Pe Trudi o certară şi Van Gelder şi Herta, cu acea vehemenţă şi severitate care întotdeauna ascundea o adâncă tristeţe. Apoi fu dusă la culcare.

Van Gelder turnă de băut în două pahare, cu viteza unui om mort de sete şi m-a rugat să iau loc. Am refuzat.

Mă aşteaptă un taxi. Unde-l pot găsi pe domnul colonel De Graaf noaptea asta? Vreau să-mi dea o maşină împrumut, de preferat una rapidă.

Van Gelder zâmbi:

Nu-ţi pun nici o întrebare, prietene. Pe colonel îl poţi găsi la birou. Lucrează târziu seara asta.

Ridică paharul.

Mii de mulţumiri. Eram foarte, foarte neliniştit.

Ai alertat poliţia?

A fost o alertă neoficială.

Van Gelder zâmbi din nou, dar tăios.

Ştii motivul. Am câţiva prieteni de încredere, dar în Amsterdam sunt nouă sute de mii de locuitori.

Ştii cumva de ce a ajuns aşa departe de casă?

În privinţa asta nu-i nici un mister. Herta o duce deseori acolo. La biserică, adică. Este o biserică hughenotă. Mai e una în insula Huyler, nu chiar o biserică, un fel de clădire folosită duminicile drept loc de rugăciune. Herta o duce şi acolo. Merg des pe insulă, amândouă. Bisericile şi Parcul Vondel sunt singurele locuri pe care le frecventează.

Herta intră în cameră legănându-se ca o raţă, şi Van Gelder îi aruncă o privire îngrijorată. Cu o expresie care ar fi putut trece drept satisfacţie, Herta făcu un semn negativ din cap, apoi părăsi încăperea.

Doamne, mulţumescu-ţi!

Van Gelder sorbi conţinutul paharului. Nu sunt urme de injecţii.

Nu de data asta.

Mi-am golit şi eu paharul, am spus la revedere şi am plecat.

Am coborât şi am plătit taxiul pe Marnixstraat. Van Gelder telefonase înainte de sosirea mea, aşa că De Graaf mă aştepta. Nu existau semne că ar fi ocupat. Ca de obicei, stătea revărsat pe scaun, în faţa unui birou gol, cu bărbia sprijinită în degete. Îşi coborî privirea spre mine, părăsind contemplarea infinitului.

Se pare că ai făcut progrese, mă întâmpină el.

Mi-e teamă că nu prea.

Cum aşa? N-am avut revelaţia largilor autostrăzi care duc spre soluţia finală?

Doar fundături.

Am înţeles de la inspector ceva în legătură cu o maşină.

V-aş ruga.

S-ar putea şti pentru ce anume doreşti acest vehicul?

Să merg cu el prin fundături. Dar nu de-asta am venit aici.

— Îmi închipuiam eu.

Vreau un mandat de percheziţie.

Pentru ce?

Ca să fac o percheziţie, am răspuns răbdător. Însoţit de oamenii dumneavoastră, pentru ca totul să fie legal.

Unde?

La firma Morgenstern şi Muggenthaler. Depozitul de suveniruri. În zona docurilor, nu cunosc adresa.

Am auzit de ei, clătină De Graaf din cap. Nu am date împotriva lor. Ai dumneata?

N-am.

Atunci, ce te face atât de curios?

Al naibii să fiu dacă ştiu. Vreau doar să aflu de ce sunt atât de curios. Seara asta le-am văzut depozitul…

Care, bineînţeles, era închis.

I-am clătinat în faţă un set de şperacluri.

Ştii, de bună seamă, că posesia unor astfel de instrumente este interzisă prin lege, spuse cu severitate De Graaf.

Am pus setul în buzunar.

Ce instrumente?

O iluzie trecătoare, conveni De Graaf.

Sunt curios să aflu de ce au o încuietoare de oţel la uşa care duce la birou. Sunt curios să aflu de ce există mari stocuri de biblii în depozit.

N-am menţionat mirosul de cannabis şi nici pe tipul care trăgea cu ochiul din spatele păpuşilor.

Dar ceea ce mă interesează cel mai mult, am continuat eu, este să pun mâna pe lista furnizorilor lor.

Un mandat de percheziţie se poate aranja cu un pretext oarecare, spuse De Graaf. Te voi însoţi personal. Fără îndoială, îmi vei da mai multe amănunte mâine dimineaţă. În legătură cu maşina, Van Gelder a făcut o sugestie excelentă. O maşină a poliţiei cu motor special, echipată cu tot ce

trebuie, de la staţie-radio până la cătuşe, dar având aparenţa unui taxi, va fi aici în două minute. Conducerea unui taxi pune anumite probleme, înţelegi.

O să fac tot ce pot. Mai aveţi ceva pentru mine?

Tot în două minute. Maşina pusă la dispoziţia dumitale aduce documentaţia de la arhive.

Peste două minute punct, pe biroul lui De Graaf apăru un dosar. Răsfoi nişte documente.

Astrid Lemay. E numele ei adevărat, oricât ar părea de neobişnuit. Tată olandez, mamă grecoaică. El a fost vice-Consul la Atena, în prezent decedat. Domiciliul mamei, necunoscut. Douăzeci de ani. Nu avem date împotriva ei.

Nu ştim ce pregătire are. Lucrează ca ospătăriţă într-un bar de noapte din cartierul Balinova şi locuieşte într-un mic apartament din preajmă. Ca rubedenie cunoscută, fratele ei, George, 20 de ani. A! Asta te va interesa. Se pare că George a petrecut şase luni ca musafir al Majestăţii sale britanice.

Droguri?

Atac cu mână armată şi tentativă de tâlhărie, o acţiune de amator, după toate probabilităţile. A făcut greşeala să atace un detectiv îmbrăcat în civil. Dependent de droguri, încercând probabil să facă rost de bani ca să-şi cumpere. Asta-i tot ce ştim, zise el şi luă altă hârtie. Indicativul MOO 144, pe care mi l-ai dat, este codul radio al unui cabotier belgian, MARIANNE, care vine mâine în portul Amsterdam de la Bordeaux. Oamenii mei sunt destul de eficienţi, nu?

Da.

Când ajunge?

La prânz. II percheziţionăm?

Nu veţi găsi nimic. Dar vă rog ceva. Nu vă apropiaţi prea mult de el. Despre celelalte serii de numere?

Nimic, din păcate. Nici despre 910020, nici despre 2797. Făcu o pauză gânditor. Sau poate că ăsta din urmă e 797 de două ori. 797797.

Poate.

De Graaf scoase dintr-un sertar o carte de telefoane, o puse la loc şi ridică receptorul.

Un număr de telefon, spuse el. 797797. Vezi pe numele cui este acest număr. Imediat, te rog.

Am păstrat tăcerea până când a sunat telefonul. De Graaf ascultă câteva clipe, apoi aşeză receptorul în furcă.

Clubul de noapte Balinova, spuse el.

Oamenii dumneavoastră cei eficienţi au un şef clarvăzător.

Spre ce te îndrumă această clarviziune?

Spre barul de noapte Balinova, am rostit, săltându-mă în picioare. Fizionomia mea este destul de uşor de identificat, nu credeţi, domnule colonel?

Nu e o figură pe care oamenii s-o uite. Şi cicatricile acelea albe... Nu cred că doctorul care ţi-a făcut operaţia estetică şi-a dat toată silinţa.

Ba şi-a dat-o. Dar nu unde trebuia, ci ca să-şi ascundă aproape totala ignoranţă în domeniul chirurgiei plastice. N-aveţi cumva aici nişte boiele de machiaj?

Boiele? Mă privi nedumerit, apoi zâmbi cu gura până la urechi. O, nu domnule maior Sherman. Deghizări? În vremurile noastre? Sherlock Holmes a murit de mult.

Dacă aş avea jumătate din mintea lui Sherlock Holmes, am spus cu năduf, n-aş avea nevoie de deghizări.

CAPITOLUL ŞASE

Taxiul care mi se pusese la dispoziţie, galben cu roşu, părea pe dinafară un Ford, dar reuşiseră probabil să-i monteze un motor suplimentar. Conţinea, de altfel, o droaie de elemente suplimentare. Era dotat cu sirenă de poliţie şi girofaruri — care deveneau vizibile la apăsarea pe un buton — şi cu un ecran lângă lunetă care, tot la comandă, se lăsa în jos, făcând vizibil indicatorul STOP. Sub scaunele din faţă se aflau frânghii, truse de prim ajutor şi recipiente cu gaze lacrimogene. în portiere erau cătuşe cu cheiţe cu tot. Numai bunul Dumnezeu putea să ştie ce conţinea portbagajul. De altfel, nu-mi păsa. Tot ce voisem era o maşină rapidă şi o aveam.

Am oprit într-o zonă cu parcarea interzisă, în apropierea clubului de noapte Balinova, chiar în faţa unui poliţai. Acesta făcu semn imperceptibil din bărbie, apoi se depărtă agale cu paşi măsuraţi. Cunoştea taxiurile poliţiei şi n-avea chef să explice populaţiei indignate motivul pentru care un taxi poate comite o contravenţie fără să i se aplice amenda pe care şoferii obişnuiţi ar încasa-o cât ai zice peşte.

M-am dat jos, am încuiat maşina şi m-am îndreptat spre intrarea clubului de noapte deasupra căreia neoanele scriau „Balinova“. Numele era străjuit de siluetele de neon a două dansatoare de „Hula-hula“. Mi-era greu să înţeleg legătura dintre Hawaii şi Indonezia. Se putea presupune că era vorba de dansatoare din Bali. Atunci însă îmbrăcau, sau, mai degrabă, dezbrăcau veşminte nepotrivite. Cele două mari ferestre care încadrau intrarea arătau ca o expoziţie de artă ce dădea mai mult decât o simplă sugestie asupra naturii culturale şi ezotericelor cercetări academice care se desfăşurau înăuntru. Domnişoarele pictate acolo, având drept îmbrăcăminte doar nişte cercei masivi, păreau aproape indecent de încotoşmănate. Am intrat.

În buna tradiţie a barurilor de noapte, Balinova era mic, înghesuit, plin de fumăraie şi de mirosul unei varietăţi necunoscute de tămâie, al cărui compus principal părea să fie cauciucul ars. Acel miros urma, probabil, să le inducă clienţilor starea de maximă receptivitate faţă de spectacolul care le era prezentat chiar atunci, dar avea, de fapt, efectul de a te paraliza temporar. Chiar şi fără norii de fum care pluteau prin încăpere, barul era

slab luminat, cu excepţia unei minuscule estrade care se scălda în lumina stridentă a unui reflector.

Audienţa era formată aproape exclusiv din bărbaţi, care ilustrau toată gama de vârste, de la adolescenţi cu ochii holbaţi, până la octogenari cu ochi vioi, ca mărgelele, octogenari a căror acuitate vizuală părea că nu slăbise o dată cu trecerea anilor. Aproape toţi erau bine înţoliţi, fiindcă barurile de noapte nu sunt făcute pentru cei în nevoie. Ele nu sunt, într-un cuvânt, prea la-ndemână, iar Balinova era printre cele mai scumpe. Erau şi ceva femei, dar nu multe. Spre completa mea lipsă de surpriză, le-am văzut pe Maggie şi Belinda şezând la o măsuţă lângă uşă, având în faţă nişte pahare pline cu un lichid ce arăta tare scârbos.

Amândouă afişau un aer înţepat, iar Maggie părea, fără doar şi poate, cea mai înţepată.

Deghizarea mea era cu totul inutilă în acel moment. Nimeni nu s-a uitat la mine, când mi-am făcut apariţia, aşa că mi-a devenit limpede faptul că nimănui nu-i trecea prin cap să mă bage în seamă. Lucru de înţeles totuşi, fiindcă spectatorii mai că nu-şi fărâmau paharele în mâini din dorinţa de a nu scăpa niciuna din nuanţele estetice şi semnificaţii simbolice ale numărului de balet, original şi stimulator pentru gândire, care se desfăşura pe dinaintea ochilor vrăjiţi. Deci, o putorişcă bine făcută, într-o cadă plină cu bulbuci de spumă, se chinuia să apuce un prosop în acompaniamentul troncănelilor şi şuierăturilor astmatice produse de o formaţie ce n-ar fi fost tolerată nici într-o cazangerie. Prosopul fusese pus, cu mult meşteşug, cam la jumătate de metru dincolo de posibilitatea ei de a-l atinge. Atmosfera era electrizată de activitatea mentală a privitorilor, care se străduiau să-şi închipuie puţinele alternative rămase nefericitei. M-am aşezat lângă Belinda arun- cându-i, deghizat cum eram, ceva ce trebuia să însemne un zâmbet sclipitor.

Belinda îşi mută rapid trupul puţin mai încolo, în vreme ce nasul i se ridică şi mai sus.

— Cucu-bau, am zis.

Amândouă s-au holbat la mine, în timp ce eu am continuat, arătând spre estradă:

De ce nu merge una din voi să-i dea o mână de ajutor?

A urmat o lungă tăcere, apoi Maggie spuse cu multă stăpânire de sine:

Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

M-am deghizat, vorbeşte mai încet.

Dar... am sunat la hotel abia de trei-patru minute, spuse Belinda.

Nu vorbi nici în şoaptă. Colonelul De Graaf m-a îndrumat spre locul ăsta. Ea s-a întors direct aici?

Dădură din cap afirmativ.

Şi n-a mai plecat?

Pe uşa din faţă, nu.

Aţi încercat să reţineţi figurile călugăriţelor la ieşire, aşa cum v-am cerut?

Am încercat, răspunse Maggie.

Aţi observat cumva ceva ciudat, ceva ieşit din comun?

Nu, nimic. Doar că – adăugă Belinda cu un aer deştept – se pare că avem numai călugăriţe frumoase în Amsterdam.

Aşa m-a informat şi Maggie. Asta-i tot?

Se priviră una pe alta; ezitând, apoi Maggie spuse:

A fost şi ceva nostim. Mi s-a părut că vedem mai mulţi oameni intrând în biserică, decât ieşind.

În biserică au fost mai mulţi oameni decât au ieşit, întări Belinda. Doar am fost înăuntru.

Ştiu că ai fost, am zis eu, răbdător. Ce înţelegi prin „mulţi"?

Păi, spuse Belinda, cu un ton defensiv, câţiva.

A, am coborât la câţiva. Aţi verificat dacă biserica era goală, nu?

Venise rândul Belindei să intre în defensivă.

Ne-ai pus s-o urmărim pe Astrid Lemay.

Nu v-aţi gândit că unii ar fi putut să rămână pentn rugăciuni individuale? Sau că s-ar putea să nu staţi bine cu aritmetica?

De supărare, buzele Belindei se strânseră. Maggie replică:

Asta nu-i frumos, domnule maior Sherman (şi-a dat drumul Maggie aşa că păzea!). Poate că facem greşeli, dar nu-i drept să ne iei aşa.

Când Maggie vorbea în felul ăsta nu se putea să n-o bagi în seamă.

Îmi pare rău, Maggie. îmi pare rău, Belinda. Când laşii ca mine devin îngrijoraţi dau în cei care nu se pot apăra.

Îmi aruncară un zâmbet milos, din acelea care te fac să te urci pe pereţi, un zâmbet pe care l-am găsit ciudat de afectuos. Probabil că vina o purta tămâia care-mi cauzase la sistemul nervos.

Doar cel de sus ştie că fac mai multe greşeli decât voi.

Aşa era, iar în acel moment tocmai făceam una – ar fi trebuit să le ascult cu mai multă atenţie.

Şi acum? întrebă Maggie.

Da, ce-o să facem acum? întrebă şi Belinda.

Fusesem iertat, de bună seamă.

Învârtiţi-vă în zona cluburilor de noapte. Sunt o mulţime. Vedeţi dacă nu recunoaşteţi pe cineva care să semene cu vreunul din biserică.

Belinda mă privi neîncrezătoare.

Călugăriţe într-un bar?

De ce nu? Şi episcopii se duc la petreceri, nu-i aşa?

Nu-i acelaşi lucru...

Oriunde în lume, distracţia-i distracţie, am spus cu demnitatea unui pontif. În special, verificaţi-i pe cei care poartă mâneci lungi sau mănuşi până la cot.

De ce?

Pune-ţi mintea la contribuţie. Dacă daţi peste careva, vedeţi dacă nu cumva puteţi să-i aflaţi adresa. Să fiţi înapoi la hotel până la ora unu. Ne vedem acolo.

Iar tu ce-ai de gând să faci? întrebă Maggie.

Alene, am măturat barul cu privirea.

Am o groază de cercetări de făcut.

Cred şi eu, spuse Belinda.

Maggie deja deschisese gura, dar Belinda scăpă de inevitabila lecţie datorită unei serii de oh-uri, ah-uri şi gâfâieli admirative, care umplură barul de ecouri. Spectatorii pluteau pe deasupra scaunelor. Nefericita artistă rezolvase dramatica dilemă printr-un truc ingenios şi foarte" eficient. Răsturnând cada, o luase în spate şi, folosindu-se de ea precum broasca ţestoasă de carapacea ei, străbătuse mica distanţă care o despărţea de prosopul salvator. Se ridică în picioare, învăluită în prosop, ca o Afrodită ivită din adâncuri, făcu o plecăciune de o graţie princiară spre spectatori, precum Madame Melba luându-şi adio la Covent Garden. Spectatorii entuziaşti fluierau, cerând bis, octogenarii strigau cel mai tare, dar totul fu zadarnic. Odată repertoriul epuizat, ea scutură şăgalnic din cap şi părăsi estrada, cu paşi mărunţi, lăsând în urmă şiruri de balonaşe cu săpun.

Uluitor! am exclamat cu admiraţie. Pun pariu că niciuna din voi nu s-ar fi gândit la soluţia asta.

Să mergem, Belinda, zise Maggie. Ăsta nu-i un loc pentru noi.

S-au ridicat şi au plecat. Când au trecut pe lângă mine, mi s-a părut că Belinda mi-a făcut cu ochiul.

— Aşa-mi placi mai mult, spuse ea şi se îndepărtă, lăsându-mă să cuget la înţelesul remarcii sale.

M-am uitat după ele să văd dacă le urmăreşte cineva şi am constatat că erau într-adevăr urmărite. Mai întâi de un grăsan cu o guşă enormă şi cu un aer de bunăvoinţă pe chip, dar asta nu era încă nimic, pentru că el fu urmat de alte câteva zeci de oameni. Evenimentul serii luase sfârşit, momentele măreţe erau rare şi tot rar puteai escalada din nou acele înalte piscuri – doar de trei ori pe noapte, timp de şapte nopţi – aşa că indivizii de-acolo se deplasau spre plaiuri mai verzi, unde poţi găsi pileală la un sfert de preţ.

Clubul era acum aproape gol, stratul de fum mai puţin gros şi vizibilitatea mai bună. M-am uitat prin jur, dar în lălăiala care domnea n-am observat nimic mai acătării. Am comandat unui chelner un scotch şi mi s-a adus o băutură care, la o examinare chimică riguroasă, ar fi evidenţiat uşoare urme de whisky. Un bătrânel ştergea podeaua minusculei estrade, cu gesturile hotărâte şi stilizate ale unui preot oficiind rituri sacre. În pauză, din fericire, membrii orchestrei îşi pompau bere pe gât, bere oferită probabil de clienţii afoni. Apoi am zărit persoana pe care venisem s-o văd. Îmi părea că n-o mai văzusem de multă vreme.

Astrid Lemay stătea în cadrul unei uşi interioare, la capătul îndepărtat al barului, învăluindu-şi umerii cu un şal, în timp ce altă fată îi şoptea ceva la ureche. După expresia feţelor şi după mişcărilor precipitate pe care le făceau, puteai să-ţi dai seama că este vorba de un mesaj urgent. Astrid clătină din cap de câteva ori, apoi aproape că o. luă la fugă, trecând peste estradă şi repezindu-se spre ieşire. Am urmărit-o, fără să mă grăbesc.

Mă aţineam la câţiva metri, iar ea mă duse până în Rembrandtplein. Se opri. M-am oprit la rândul meu, m-am uitat la ce se uita ea şi am ascultat ce asculta ea.

Flaşneta se afla pe stradă, alături de o cafenea. Chiar şi la ora aceea, cafeneaua era aproape plină, iar necăjiţii consumatori aveau aerul că sunt în stare să ofere sume mari, numai să-i ducă cineva acasă. Flaşneta părea o replică a celei din faţa hotelului Rembrandt, vopsită la fel de ţipător şi cu aceleaşi păpuşi, identic îmbrăcate-, şi mişcându-se la capătul unor fire elastice, dar îi era inferioară, atât din punct de vedere mecanic, cât şi

muzical. Maşinăria era manevrată tot de un bătrân, dar acesta flutura o barbă lungă şi albă, care nu mai fusese spălată sau pieptănată de pe vremea când omul încetase să se radă. Purta pălărie şi înota într-o manta a armatei britanice.

Printre mugetele, gemetele şi şuierăturile emise de flaşnetă, am crezut că disting un fragment din „Boema“, deşi e limpede că Puccini n-a făcut-o pe muribunda Mimi să sufere în halul în care Mimi ar fi suferit dacă s-ar fi aflat în noaptea aceea în Rembrandtplein. Auditoriul bătrânului era format dintr-un singur individ, care părea că urmăreşte cu atenţie. L-am recunoscut ca făcând parte din grupul care înconjurase flaşneta din faţa Hotelului Rembrandt. Hainele îi erau ponosite, dar curate, şuviţele negre ale părului rar atârnau pe guler, iar umerii foarte ascuţiţi îi ieşeau prin haină ca nişte beţe. Chiar de la distanţa la care mă găseam, mi-am dat seama că se afla într-o stare avansată de emancipare. Îi vedeam doar o parte a profilului, dar era destul. Un obraz de cadavru, cu pielea de culoarea pergamentului vechi. Se sprijinea de marginea flaşnetei, dar nu din dragoste pentru Mimi. Se sprijinea de marginea flaşnetei pentru că, dacă nu se sprijinea, s-ar fi prăbuşit cu siguranţă. Era un tânăr foarte bolnav, pe care îl pândea colapsul la primul pas. Din când în când, trupul îi tresărea puternic, cuprins de convulsii, iar din gâtlej îi ieşeau suspine stridente şi gemete guturale. De bună seamă, bătrânul în manta nu-l considera un om cu care poţi face un ban, fiindcă tot ţopăia în jurul lui, dând din mâini şi cârâind ca o găină ţicnită. De asemenea, se tot uita înapoi şi prin piaţă, cu teamă, ca şi când i-ar fi fost frică de ceva sau de cineva.

Astrid se îndreptă repede spre flaşnetă, cu mine agăţat de coada ei. Îi zâmbi jenată bărbosului bătrân, îşi petrecu braţul peste umărul tânărului şi îl trase de lângă flaşnetă. O clipă, el încercă să stea drept. Am văzut că era un tinerel înăltuţ. Înălţimea nu făcea altceva decât să-i accentueze silueta scheletică. Ochii aveau o căutătură pierdută, iar faţa îi semăna cu a unui muritor de foame. Obrajii îi erau atât de supţi, încât ai fi putut jura că n-are dinţi. Astrid se lupta să-l care, însă, deşi tânărul ajunsese la un asemenea grad de slăbiciune, încât nu putea să cântărească mai mult decât fata, poticnelile lui o făceau şi pe ea să se clatine.

M-am apropiat, fără vreun cuvânt, l-am luat de mijloc – era ca şi cum ai fi luat de mijloc un schelet – şi am despovărat-o pe Astrid de greutatea lui.

Mă privi cu nişte ochi înfricoşaţi. Deghizarea mea nu-i producea prea multă încredere.

— Vă rog. imploră ea. Vă rog, lăsaţi-mă. Mă descurc singură.

Nu poţi. Băiatul ăsta este foarte bolnav, domnişoară Lemay.

Se uită, îngrozită, la mine.

Domnul maior Sherman.

Nu-s sigur că-mi place chestia asta, am spus gânditor. Acum o oră-două nu mă văzuseşi în viaţa ta, nici măcar nu-mi cunoşteai numele. Şi acum, că sunt aşa de bine bronzat şi atractiv... hop!

George, ale cărui picioare se muiaseră de tot, era cât p-aci să-mi alunece de sub braţ. îmi dădeam seama că, mergând în pas de vals pe Rembrandtplein, n-am fi ajuns prea departe, aşa încât m-am aplecat ca să-l salt pe umăr, cum procedează pompierii. Fata mă apucă de braţ, alarmată.

Nu! Nu faceţi asta! Nu faceţi asta!

Şi de ce mă rog? am întrebat-o. E mai uşor aşa.

Nu, nu! Dacă îl vede vreun poliţist, îl reţine.

M-am îndreptat, l-am apucat din nou de subsuori, încercând să-l menţin la verticală.

Vânătorul şi vânatul, am spus. Tu şi Van Gelder.

Vă rog?

Şi desigur, frăţiorul George...

Cum de-i cunoaşteţi numele? şopti ea.

Asta-i profesiunea mea, să cunosc, am spus eu cu trufie. Cum ziceam, frăţiorul George posedă în plus dezavantajul de a nu fi cu totul necunoscut poliţiei. Un frăţior cu cazier are un dezavantaj clar.

Nu răspunse. Mă îndoiesc că mai văzusem pe cineva care să arate atât de pierdut şi înfrânt.

Un locuieşte? am întrebat.

Cu mine, fireşte, mă lămurea, părând surprinsă de întrebare. Nu departe de aici.

Într-adevăr, nu era departe, cam la cincizeci de metri pe o stradă lăturalnică – dacă se poate numi stradă o uliţă atât de strâmtă şi mohorâtă – dincolo de Balinova. Scările care duceau spre apartamentul Astridei erau cele mai înguste şi mai răsucite pe care le văzusem vreodată, şi, cu George atârnând pe umărul meu, mi-a fost greu să le înfrunt. Astrid descuie uşa apartamentului, care se dovedi a fi cu puţin mai mare decât o vizuină de

iepure. Consta dintr-o sufragerie minusculă şi dintr-un dormitor de aceleaşi dimensiuni. M-am dus în dormitor, l-am întins pe George pe pat, m-am îndreptat şi mi-am frecat o sprânceană.

Până şi scările mobile sunt mai late decât treptele de la tine.

Îmi pare rău. Căminul fetelor e mai ieftin, dar cu George... La Balinova nu se câştigă mare lucru.

Se putea constata din micimea camerelor, curate, însă ponosite ca şi hainele lui George, că se plăteşte foarte puţin la Balinova. Am zis:

Oamenii în situaţia ta se pot considera norocoşi, orice li s-ar oferi.

Vă rog?

Las-o mai moale cu vă rog-ul. Ştii al naibii de bine ce vreau să spun. Nu-i aşa domnişoară Lemay?... Sau să-ţi spun Astrid?

De unde-mi cunoaşte-ţi numele? Cum... cum de ştiţi atâtea despre mine?

Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată o fată răsucindu-şi aşa degetele, iar acum ea asta făcea.

Las-o baltă, am spus aspru. Acordă-i un credit oarecare prietenului tău.

Prietenul meu? N-am prieten.

Fostul prieten, atunci. Sau „decedatul prieten'[4] se potriveşte mai bine?

Jimmy? şopti ea.

Jimmy Duclos. I-ai căzut cu tronc, însă îmi spusese unele chestii despre tine. Am şi o fotografie de-a ta.

Păru încurcată.

—*Dar... la aeroport...

Ce-ai fi vrut să fac... să te iau în braţe? Jimmy a fost ucis la aeroport fiindcă mirosise ceva. Ce anume mirosise?

Îmi pare rău. Nu pot să vă ajut.

Nu poţi? Sau nu vrei?

Nu răspunse.

L-ai iubit, Astrid? Pe Jimmy?

Îmi aruncă o privire care strălucea. Încuviinţă încet.

Şi n-o să-mi spui nimic?

Tăcere. Am oftat şi am încercat altă abordare.

Jimmy ţi-a spus cu ce se ocupa?

Scutură din cap.

Însă tu ai ghicit?

Dădu afirmativ din cap.

Şi ai spus cuiva ce-ai ghicit.

Nu! Nu! N-am spus nimănui. Jur pe ce-am mai sfânt că n-am spus! – izbucni ea.

Buun... Deci îl iubise, şi nu minţea.

A pomenit vreodată de mine?

Nu.

însă ştii cine sunt.

Înălţă privirea spre mine. Două lacrimi îi coborau încet pe obraji.

Ştii al naibii de bine că sunt şeful Biroului Narcotice din Londra al Intepolului.

Iarăşi tăcere. Am apucat-o de umeri şi am zgâlţâit-o furios.

Nu ştiai, ai?

Dădu din cap. Ştia teribil de bine să tacă.

Dacă Jimmy nu ţi-a spus, atunci cine?

Dumnezeule! Vă rog să mă lăsaţi în pace!

Alte lacrimi de rostogoliră pe urmele, primelor. Era ziua ei de lacrimi aşa cum a mea era pentru oftaturi. Am oftat şi am schimbat tactica, privind prin uşă spre băiatul de pe pat.

Bănuiesc că nu George aduce bani în casă.

George nu poate să muncească, spuse ea de parcă ar fi enunţat o lege a naturii. Nu munceşte de peste un an. Dar ce are George cu treaba asta?

Totul.

M-am dus şi m-am aplecat deasupra lui, m-am uitat de aproape la el, i-am ridicat o pleoapă şi am lăsat-o să cadă.

Ce-i faci când se află în starea asta?

Nu se poate face nimic.

Am suflecat mâneca de pe braţul scheletic al lui George. Plin de înţepături, livid, împestriţat de nenumărate injecţii, braţul oferea o privelişte înspăimântătoare. Prin comparaţie, Trudi era o biată ucenică.

Nimeni nu va putea face ceva vreodată pentru el. Ştii asta, nu-i aşa?

Ştiu.

Îmi surprinse privirea, încetă să-şi şteargă obrajii cu o batistă de mărimea unui timbru poştal şi zâmbi amar.

Vreţi să vă arăt şi eu braţul?

Nu-mi stă în fire să jignesc fetele drăguţe. Ceea ce vreau să fac este să pun câteva întrebări simple la care să-mi răspunzi. De când este George aşa?

De trei ani.

De când eşti la Balinova?

De trei ani.

Iţi place acolo?

Să-mi placă? (fata aceasta se dădea de gol de cum deschidea gura.) Ştiţi oare ce înseamnă să lucrezi într-un club de noapte – într-un club ca Balinova? Oribil, dezgustător, bătrâni libidinoşi care...

Jimmy Duclos nu era oribil, dezgustător, nici bătrân.

Exclamă, luată prin surprindere:

Nu. Nu, desigur, Jimmy...

Jimmy Duclos este mort, Astrid. Jimmy este mort pentru că i-a căzut cu tronc o ospătăriţă dintr-un club de noapte care este şantajată.

Nu sunt şantajată.

Nu? Atunci cine te forţează să păstrezi tăcerea, să ai o slujbă pe care o urăşti? Şi de ce te forţează? Din cauza lui George? Ce-a făcut sau ce afirmă ei că ar fi făcut? Ştiu că a stat la puşcărie aşa că nu-i asta. Cine te obligă să mă spionezi? Ce ştii despre moartea lui Jimmy Duclos? Cum a murit, ştiu. Cine l-a ucis şi de ce?

Nu ştiam că va fi ucis!

Stătea pe patul îngust, acoperindu-şi faţa cu mâinile, iar umerii îi zvâcneau.

Bine, Astrid.

Am renunţat fiindcă nu obţineam nimic, afară doar de un crescând sentiment de nemulţumire faţă de mine însumi. Poate că-l iubise pe Duclos, el era mort doar de-o zi, şi iată-mă răsucind cuţitul în rana proaspătă.

Am cunoscut prea mulţi oameni care au păşit pe drumul spaimei ca să mai încerc să te fac să vorbeşti. Dar, gândeşte-te, Astrid, pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te. Este vorba de viaţa ta, asta-i tot ce trebuie să te preocupe acum. Lui George nu i-a mai rămas nici un fir de viaţă.

Nu pot face nimic, nu pot spune nimic, o ţinu ea una şi bună, ascunzându-şi faţa în palme. Vă rog să plecaţi.

Nu mai era nimic de făcut sau de zis, aşa că m-am executat şi am plecat.

M-am privit în minuscula oglindă din la fel de minuscula baie. îmi ştersesem de pe faţă, gât şi mâini, machiajul cu un prosop, cândva alb ca laptele, acum ciocolatiu.

M-am dus în dormitorul în care îşi găsea cu greu locul patul ocupat de Maggie şi Belinda, amândouă foarte atrăgătoare în cămăşuţele lor de noapte, făcute parcă numai din găurele. Aveam însă pe cap probleme mai urgente decât felul în care se pot confecţiona astfel de articole.

Ne-ai distrus prosopul, se plânse Belinda.

Spuneţi-le că l-aţi folosit la demachiere.

Mi-am pus din nou cămaşa, al cărei guler păstra un strat gros de vopsea roşu-cafenie. Din păcate, pe-asta nu puteam s-o curăţ.

Deci majoritatea fetelor de prin cluburile de noapte locuiesc la căminul Paris?

Maggie dădu din cap.

Aşa susţine Mary.

Mary?

Englezoaica aceea simpatică care lucrează la Trianon.

La Trianon nu lucrează englezoaice simpatice, acolo lucrează numai englezoaice urâcioase. A fost şi ea la biserică?

Maggie dădu din cap a negaţie.

Ei, cel puţin asta confirmă ce mi-a spus Astrid.

Astrid? făcu Belinda. Ai vorbit cu ea?

Am petrecut ceva timp împreună. Fără mare folos, din păcate. Nu s-a dovedit prea comunicativă.

Le-am informat pe scurt cât de puţin volubilă fusese, apoi am urmat:

Ei bine, e timpul să mai şi faceţi ceva, în loc să vă pierdeţi vremea prin cluburi de noapte.

Schimbară nişte priviri, apoi se uitară la mine, cu răceală.

Maggie, ia fă tu. mâine o promenadă prin Vondel Park. Vezi dacă Trudi e acolo, o cunoşti. Fereşte-te să te vadă, şi ea te cunoaşte. Vezi ce face, dacă se întâlneşte cu careva, dacă se adresează cuiva. Parcul e mare, dar nu-ţi va fi greu să o localizezi. O însoţeşte o bătrânică de dimensiunile unui butoi. Belinda, mâine seară tu supraveghezi căminul. În caz că recunoşti o fată care a fost la biserică, o urmăreşti şi vezi ce are de gând, am ordonat eu, zgribulit în jacheta umedă. Noapte bună.

Asta-i tot? Pleci?

Maggie părea uşor surprinsă.

Vai, ce grăbit eşti, spuse Belinda.

Mâine seară, le-am promis, vă spun povestea celor trei ursuleţi. În noaptea asta am treabă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Am parcat maşina poliţiei pe semnul Parcare interzisă, vopsit pe şosea şi, până la hotel, ultimii o sută de metri i-am făcut pe jos. Flaşneta nu mai era acolo, plecase spre locurile unde se duc flaşnetele noaptea. Holul era pustiu. Doar recepţionerul lui adjunct mai moţăia pe un scaun, în spatele recepţiei. Am întins mâna, am luat cu grijă cheia din cui şi am urcat primele două etaje înainte de a lua liftul, ca să nu-l trezesc pe recepţioner din ceea ce părea a fi un somn sănătos şi, fără îndoială, binemeritat.

Mi-am dezbrăcat hainele ude, am făcut un duş, m-am schimbat, am coborât cu liftul şi am trântit cheia pe tejgheaua recepţiei. Recepţionerul adjunct se trezi clipind somnoros, se uită la mine şi apoi la cheie.

— Domnul Sherman. Nu... n-am auzit când v-aţi întors. — M-am întors acum câteva ore. Dormeaţi. Apreciez această calitate a inocenţei pe care o au doar copiii...

Nu, nu mă asculta. Somnoros îşi privi din nou ceasul. — Dar ce faceţi, domnule Sherman?

Merg în somn, sunt somnambul.

E ora două jumătate noaptea!

Ziua nu merg în somn, am spus. M-am întors şi am privit spre intrarea hotelului. Ei comedie! Nu tu portar, nu tu hamal, nu tu taximetrist, nu tu flaşnetar, nici ţipenie de om. Indolenţă. Vă voi face răspunzător de această neglijenţă.

Vă rog?

Vigilenţa permanentă este virtutea amiralilor.

Nu înţeleg.

Nici eu. Sunt frizerii deschise la ora aceasta?

Ce anume aţi spus?

S-o lăsăm baltă. O să găsesc eu una, pe undeva.

Mi-am luat valea. După vreo douăzeci de metri am intrat sub arcada unei porţi, dornic să trag o mamă de bătaie celor care ar fi simţit nevoia să mă urmărească, însă, după două-trei minute de aşteptare, m-am convins că nu mă urmărea nimeni. Mi-am recuperat maşina şi am luat-o spre zona docurilor, parcând-o la două străzi de Prima Biserică Reformată a Societăţii Hughenote Americane. M-am îndreptat pe jos spre canal. Mărginit de ulmi

şi tei, canalul întunecat nu reflecta rarele lumini înşirate de-a lungul străduţelor. În clădirile de pe ambele părţi ale canalului nu licărea nici o lumină. Biserica arăta mai prăpădită ca oricând şi degaja acea senzaţie ciudată de nemişcare, vechime şi priveghi pe care nu puţine biserici o au noaptea. Macaraua uriaşă cu masivul ei braţ îşi desena ameninţător silueta pe fundalul cerului noptatec. Nu se bănuia nici un semn de viaţă. Doar un cimitir mai lipsea.

Am traversat strada, am urcat treptele şi am încercat uşa bisericii. Era neîncuiată. Nu exista nici un motiv să fie încuiată, însă m-am pomenit vag surprins că nu era.

Probabil că balamalele erau bine unse, fiindcă uşa se deschise şi se închise fără zgomot.

Am aprins lanterna şi am procedat la o scurtă inspecţie panoramică a interiorului. Eram singur. Am trecut apoi la o inspecţie mai amănunţită. Interiorul era mai mic decât părea din exterior, înnegrit şi foarte vechi, dacă e să mă iau după stranele din stejar cioplite cu tesla. Am ridicat lanterna. Balcon nu exista, ci doar o jumătate de duzină de mici vitralii prăfuite, care, chiar şi în zilele însorite, n-ar fi putut filtra decât o cantitate minimă de lumină. Nu existau alte uşi exterioare în afara celei pe care intrasem. Singura uşă din interior se găsea în colţul îndepărtat al bisericii, la jumătatea drumului dintre amvon şi orga acţionată cu foaie. Am luat-o spre acea uşă, am apăsat clanţa şi am aprins lanterna. Balamalele scârţâiră, dar nu prea tare. Am intrat cu băgare de seamă şi bine am făcut, fiindcă am păşit nu pe podea ci pe prima treaptă a unei scări ce o lua în jos. Am numărat optsprezece astfel de trepte, apoi am întins mâna ca să localizez uşa despre care credeam că trebuie să-mi iasă în întâmpinare. Nici urmă de uşă. Am aprins lanterna.

M-am trezit într-o încăpere cam de două ori mai mică decât interiorul bisericii. Am dat roată cu lanterna prin încăpere. Nu erau ferestre, doar două becuri care atârnau de tavan. Am localizat întrerupătorul şi le-am aprins, încăperea era şi mai înnegrită de vremuri decât biserica propriu-zisă. În podeaua de lemn se încrustase murdăria veacurilor. În mijlocul încăperii se găseau câteva mese şi scaune, iar de-a lungul a doi pereţi se înşirau nişte rafturi foarte înguste. Locul arăta ca o tavernă medievală.

Nările mi-au tresăltat involuntar, datorită unui miros pe care îl uram. Putea veni de oriunde, însă mi-am închipuit că provenea dinspre şirul de

rafturi din dreapta mea. Am pus lanterna deoparte, am scos pistolul din tocul de sub braţ, am scotocit prin buzunar după amortizor şi l-am montat. Cu paşi de pisică, am traversat încăperea şi flerul mi-a spus că mergem în direcţia cea bună. Prima cabină era goală. A doua, la fel. Deodată am auzit o răsuflare. Ţinând ţeava pistolului în prelungirea ochiului stâng am dat colţul următoarei cabine.

Precauţiile mele se dovediră inutile. În cabina a treia nu era nimic primejdios. Pe o măsuţă se găseau o scrumieră cu un muc de ţigară în ea, precum şi braţele şi capul unui individ care dormea adânc. Nici n-a trebuit să-i văd faţa. Trupul sfrijit al lui George şi hainele ponosite nu erau greu de identificat. Când îl văzusem ultima oară, aş fi putut să iur că n-ar mai fi fost în stare să se dea jos din pat cel puţin 24 de ore. Adică aş fi jurat dacă ar fi fost vorba de o persoană normală. Dar drogaţii aflaţi într-o stare avansată de dependenţă sunt mai departe de normalitate decât se poate imagina şi sunt capabili de uimitoare, deşi scurte, puseuri de revenire. L-am, lăsat unde se găsea. Pentru moment nu prezenta probleme.

La capătul încăperii, între cele două rânduri de separeuri, era o uşă. Am deschis-o, cu mai puţină prudenţă ca înainte, am căutat un întrerupător şi am aprins lumina. De ambele părţi ale încăperii se înălţau rafturi ticsite cu vrafuri de biblii. N-am fost surprins să constat că erau identice cu cele pe care le examinasem în depozitul lui Morgenstern şi Muggenthaler, cele pe care Prima Biserică Reformată le punea cu atâta generozitate la dispoziţia hotelurilor din Amsterdam. Deşi se părea că n-am nimic de câştigat dacă mi-aş arunca privirea pe ele, mi-am vârât totuşi pistolul la brâu şi am luat câteva, la întâmplare, din primul rând al unui raft, şi le-am frunzărit. Nu erau nici mai mult şi nici mai puţin vătămătoare ca alte biblii. Am mai scos câteva din rândul al doilea şi aceeaşi examinare fugitivă a dus la aceleaşi rezultate. Am împins o parte din rândul al doilea şi mi-am făcut loc ca să scot o biblie din rândul al treilea.

Era o ferfeniţă care avea scobită în mijloc o gaură cât toată grosimea exemplarului, o gaură de dimensiunea unei smochine- mai mari. Am mai cercetat câteva biblii din rândul al treilea; toate aveau miezul scobit, evident cu ajutorul unui aparat. Ţinând sub braţ unul din exemplarele mutilate, am pus la loc celelalte biblii şi m-am îndreptat spre o uşă care se afla în faţa celei prin care intrasem. Am deschis-o şi am aprins lumina. A trebuit să recunosc că Prima Biserică Reformată se depăşise pe sine şi reuşise să facă

totul pentru a veni în întâmpinarea celor mai patetice îndemnuri ale clerului de avangardă din vremurile noastre, pptrivit cărora Bisericii îi revin sarcinile de a ţine pasul cu era tehnologică în care trăim şi de a participa la ea. Bineînţeles, acest cler s-ar fi putut aştepta să fie receptat ceva mai puţin literal. Totuşi, când îndemnurile nu sunt prea clare şi trebuie traduse în practică, există totdeauna posibilitatea unei transpuneri greşite, cum, de altfel, s-a întâmplat în acest caz: încăperea, care ocupa cam jumătate din subsolul bisericii era, de fapt, un atelier superb echipat.

Pentru un om nepriceput ca mine, atelierul avea de toate: strunguri, freze, prese, creuzete, matriţe, cuptoare, maşini de ştanţat, bănci pe care erau înşurubate variate maşinării a căror utilitate era un mister pentru mine.

Într-un recipient erau aruncate grămadă o mulţime de ţevi de plumb, toate foarte uzate, şi câteva suluri de tablă de plumb pentru acoperişuri. Într-un cuvânt, un loc extrem de funcţional şi, neîndoielnic, dedicat manufacturii. În ce priveşte producţia finită, asta rămânea de ghicit, fiindcă nu era nici urmă de produs prin preajmă.

Aproape că traversasem jumătate de atelier, când mai degrabă mi-am imaginat decât am auzit un zgomot slab din direcţia uşii. Clopoţeii din ceafă au început să zăngăne. Cineva îmi examina ceafa, şi nu cu intenţii prieteneşti, de la câţiva metri distanţă.

Am continuat să merg lejer, lucru care nu era uşor de făcut când se poate întâmpla ca, la viitorul pas, să te pomeneşti cu un glonte calibrul 38 la baza craniului, dar am păşit mai departe, fiindcă, dacă m-aş fi întors, înarmat doar cu o biblie găurită – pistolul era încă înfipt la brâu – aş fi precipitat presiunea involuntară a degetului nervos de pe trăgaci. Mă purtasem ca un dobitoc, cu o tâmpenie pentru care l-aş fi dat pe altul în şuturi afară. Părea foarte probabil că aveam să plătesc preţul dobitociei. Poarta descuiată, uşa ducând la subsol descuiată, accesul liber pentru oricine ar fi avut chef să-şi bage nasul, toate acestea vădeau un singur lucru: prezenţa unui tip tăcut cu un pistol în mână, a cărui misiune era să nu împiedice pe cineva să intre, ci să-l împiedice să iasă. Şi asta în modul cel mai ireversibil. M-am întrebat unde stătuse ascuns. Poate în amvon, poate în cadrul vreunei uşi laterale pe care nu am catadicsit s-o bag în seamă?

Am ajuns la capătul încăperii, mi-am furişat privirea spre stânga, în spatele ultimului strung, şi m-am aplecat, în momentul în care creştetul mi-a

reapărut deasupra strungului, ţeava pistolului meu cu amortizor era pe aceeaşi linie cu ochiul meu drept.

Individul se găsea la nici 15 metri, înaintând fără zgomot, cu mocasini cauciucaţi. Un bărbat uscăţiv, cu o mutră de rozătoare, cu faţa albă ca hârtia şi cu ochi de cărbune care străluceau. În drepta spre strungul în spatele căruia mă aflam ceva mult mai îngrozitor decât orice pistol calibrul 38: o puşcă cu ambele ţevi şi cu patul tăiate, probabil cea mai ucigaşă armă cu tragere la mică distanţă imaginată vreodată.

Am apăsat pe trăgaci chiar în momentul în care l-am văzut, fiindcă eram sigur că nu mi-ar fi oferit un al doilea prilej.

Un trandafir înflori în fruntea uscăţivului. Făcu un pas înapoi – pasul reflex al unui om deja mort – şi se nărui pe podea la fel de tăcut precum înaintase spre mine, cu mâinile încă încleştate pe teribila armă. Mi-am aruncat repede privirea spre uşă. Dacă ar mai fi fost şi alţii, oricum îşi ascundeau bine prezenţa. Mi-am îndreptat spinarea şi m-am grăbit spre camera în care erau depozitate bibliile. Nu era nimeni acolo, cum nu era nimeni în separeurile în care George zăcea inconştient cu capul pe masă.

L-am smuls pe George fără menajamente de pe scaun, l-am săltat pe umăr, l-am transportat sus în biserică, unde l-am lăsat să cadă în spatele amvonului, unde era adăpostit dacă cineva ar fi privit dinspre intrare, deşi nu ştiu cui i-ar fi dat prin minte să tragă cu ochiul la ora aceea. Am deschis uşa şi m-am uitat afară. Străduţa care mărginea canalul era pustie.

Trei minute mai târziu am parcat taxiul nu departe de biserică. M-am dus înăuntru, l-am recuperat pe George, l-am târât în jos, pe trepte, şi l-am înghesuit pe fotoliile din spate ale maşinii. Se rostogoli pe podea. Fiind probabil mai în siguranţă în poziţia aceea, l-am lăsat acolo. Am verificat rapid dacă nu cumva există vreun curios prin împrejurimi, apoi m-am întors în biserică.

Buzunarele mortului nu adăposteau nimic altceva decât câteva ţigări făcute cu mâna. Descoperirea se lega de minune cu faptul că atunci când venise să mă doboare era drogat până la Dumnezeu. Am luat tunuleţul în mâna stângă, am înşfăcat gulerul mortului — orice altă metodă de a-l transporta de la faţa locului mi-ar fi pătat cu sânge costumul şi era singurul costum mai acătării pe care îl aveam – şi l-am târât prin tot subsolul, apoi sus pe scări, închizând uşile şi stingând becurile în urmă.

Ajuns la uşă, am făcut o nouă recunoaştere. Apoi, folosindu-mă, pe cât posibil, de taxi, ca de un paravan, am târât mortul peste stradă şi l-am cufundat în apele canalului, la fel de silenţios cum m-ar fi cufundat el pe mine, dacă ar fi fost mai dibaci în mânuirea tunuleţului. M-am întors la taxi şi, când tocmai deschideam portiera, uşa casei de lângă biserică se deschise brusc şi un om îşi făcu apariţia. Nesigur, privi în jur, apoi se îndreptă spre mine.

Era o matahală îmbrăcată în ceva ce semăna cu o cămaşă de noapte, peste care îşi trântise un halat de baie. Avea un cap impresionant, cu o coamă splendidă de păr alb, mustaţă albă şi obraji rozalii. În acel moment, pe chipul lui se zărea un aer de bunăvoinţă uşor mirată.

Vă pot ajuta cu ceva? Ceva nu e în regulă? Plină de gravitate şi modulată, vocea aparţinea unei persoane obişnuite să şi-o asculte.

Ce să nu fie?

Am auzit zgomote dinspre biserică.

Dinspre biserică?

A fost rândul meu să mă arăt mirat.

Da, dinspre biserica mea. Acolo, preciză el arătând cu degetul spre ea, în cazul în care n-aş fi fost în stare să recunosc o biserică. Eu sunt pastorul Goodbody. Doctor Thaddeus Goodbody. Credeam că a pătruns cineva înăuntru...

Nu eu, părinte. N-am călcat într-o biserică de ani de zile.

Încuviinţă din cap, ca şi când n-ar fi fost deloc surprins.

Trăim într-o lume fără de Dumnezeu. Nu prea e o oră potrivită să umbli pe străzi, tinere.

Nu şi pentru un taximetrist în schimbul de noapte.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare şi se căzni să vadă ce era în partea din spate a taxiului.

Doamne, Dumnezeule! E un trup pe podea!

Pe podea nu e un trup. Pe podea e un marinar beat, pe care-l duc la vapor. Tocmai s-a rostogolit de pe banchetă şi m-am oprit să-l pun la loc. Credeam, am adăugat, făcând pe virtuosul, că fac un lucru creştinesc. Dacă ar fi fost vreun cadavru, nu m-aş fi sinchisit.

Scorneala mea dădu greş.

Cu un ton pe care probabil îl păstra pentru a mustra cele mai rătăcite oiţe din turmă, îmi spuse:

Insist să văd cu ochii mei.

Cu fermitate, încercă să înainteze. Cu aceeaşi fermitate, l-am împins înapoi şi i-am spus:

Nu mă faceţi să-mi pierd licenţa. Vă rog.

Am ştiut eu, am ştiut eu! Ceva nu e deloc în regulă. Deci, pot să te fac să-ţi pierzi licenţa?

Da, dacă vă arunc în canal, atunci o să-mi pierd licenţa.

Am adăugat apoi cu stimă:

Asta bineînţeles, dacă reuşiţi să vă căraţi înapoi.

Cum? În canal? Eu? Om al Domnului? Mă ameninţi, domnule?

Da.

Dr. Goodbody făcu repede câţiva paşi înapoi.

Am reţinut numărul maşinii. Voi informa...

Noaptea era pe sfârşite şi voiam să dorm niţel înainte de a se face dimineaţă, aşa că am urcat la volan şi i-am dat bătaie. El îşi agita pumnul într-o manieră care nu rima cu dragostea creştinească. Părea că ţine o predică vehementă din care n-am auzit nimic. M-am întrebat dacă va depune plângere la poliţie şi mi-am zis că există toate şansele să nu se întâmple aşa.

Mi se acrise să-l tot car pe George pe scări. E adevărat că nu cântărea cine ştie ce, dar cu lipsa mea de somn şi de hrană, eram mult sub performanţele mele obişnuite. În plus, mă săturasem până-n gât de drogaţi. ‘Uşa de la apartamentul Astridei era neîncuiată, lucru la care mă aşteptam în cazul în care George ar fi fost ultima persoană care să o fi deschis. Am intrat, am aprins lumina, am trecut pe lângă fata care dormea şi l-am răsturnat pe George în pat. Cred că nu lumina aprinsă, ci scârţâitul saltelei a trezit-o pe Astrid. Oricum ar fi, când m-am întors în camera ei, Astrid stătea în capul oaselor pe canapea, frecându-se la ochi, încă răvăşită de somn. M-am uitat spre ea, cu o expresie pe care o voiam meditativă. N-am zis nimic.

Adormise şi atunci m-am culcat şi eu, spuse ea, în defensivă. Probabil că s-a trezit şi a ieşit din nou.

Cum eu tratam această capodoperă de deducţie cu tăcerea pe care o merita, ea continuă aproape cu disperare:

Unde l-aţi găsit?

N-ai să ghiceşti. într-un garaj, aplecat peste o flaşnetă, încercând să-i scoată capacul. Nu prea izbutea.

Aşa cum făcuse cu câteva ore mai înainte, seara, îşi îngropă faţa în mâini. De data asta nu plângea. Mă gândeam însă, cu inima strânsă, că este doar o problemă de timp.

Ce-i atât de trist în asta? am întrebat. Flaşnetele îl interesează foarte tare, nu-i aşa? Mă întreb şi eu de ce. Îi place muzica, probabil.

Nu. Da. De când era mic...

O, fii cuminte. Dacă i-ar plăcea muzica, mai bine ar asculta, un ciocan pneumatic. Există un motiv simplu pentru care este atât de înnebunit după flaşnete. Un motiv foarte simplu. Amândoi îl cunoaştem.

Se uită la mine, fără surpriză. Ochii îi erau bolnavi de groază. Obosit, m-am lăsat să cad pe marginea patului şi i-am luat mâinile între ale mele.

Astrid?

Da.

Te pricepi să minţi aşa cum mă pricep şi eu. Nu te-ai dus să-l cauţi pe George fiindcă ştiai al naibii de bine unde l-am găsit, într-un loc unde se afla în siguranţă, într-un loc unde poliţia nu-l poate dibui, pentru că nu i-ar da cuiva prin. cap să caute acolo, am oftat eu. O ţigară nu este ca o injecţie, dar e mai bună decât nimic.

Se uită la mine cu o expresie de groază pe chip, apoi repetă figura cu faţa îngropată în mâini. Aşa cum ştiam mai demult că se va întâmpla, umerii îi tresăltau. Nu-mi dau seama cât de obscură îmi era motivaţia, dar pur şi simplu nu puteam să şed acolo fără să-i întind o mână şi s-o alin. Când am făcut-o, ea mă privi ca din adâncul unei amorţeli, cu ochii înlăcrimaţi, ridică braţele şi se apucă să-mi hohotească pe umăr. Mă obişnuisem la Amsterdam cu acest tratament, însă eram departe de a mă împăca cu el. Am încercat, uşor, să-i desfac braţele, dar ea le strânse şi mai tare. Ştiam că gestul nu era de dragul meu; avea, în acel moment, nevoie de cineva care să se agaţe, iar eu mă întâmplam pe acolo. Treptat, suspinele se potoliră. Zăcea pe canapea, cu faţa pătată de lacrimi, vulnerabilă şi plină de disperare. I-am spus:

Nu-i prea târziu, Astrid.

Nu-i adevărat. Ştiţi la fel de bine ca şi mine, a fost prea târziu de la bun început.

Pentru George, da, este prea târziu. Dar nu vezi că încerc să te ajut?

Cum puteţi să mă ajutaţi?

Distrugându-i pe cei care l-au distrus pe fratele tău. Distrugându-i pe cei ce te distrug pe tine. Dar şi eu am nevoie de ajutor. La urma urmei, toţi

avem nevoie de ajutor – şi tu, şi eu, toată lumea. Ajută-mă şi te voi ajuta şi eu. Îţi promit, Astrid.

N-aş spune că disperării de pe chipul ei îi luase locul o altă expresie, însă cel puţin părea că se mai atenuase. Dădu de câteva ori din cap, zâmbind nesigur şi spuse:

Se pare că vă pricepeţi să distrugeţi oameni.

Poate că şi tu o să trebuiască să te pricepi, i-am spus întinzându-i o armă mică, un Lilliput, a cărei eficacitate întrecea minusculul ei calibru 21.

Am plecat peste 10 minute. Când am păşit în stradă, am văzut doi zdrenţăroşi şezând pe o treaptă a casei aflate aproape peste drum, certându-se înfierbântaţi. Mi-am transferat pistolul în buzunar şi am luat-o spre ei. La câţiva metri distanţă, era cât p-aci să mă poticnesc, fiindcă mirosul lor de rom era atât de puternic, încât te făcea să crezi nu doar că tipii piliseră, ci că tocmai ieşiseră la suprafaţă după o imersiune într-un butoi cu cel mai bun rom. Începeam să văd spiriduşi în fiecare pâlpâire de umbră. Aveam nevoie de un somn bun, aşa că mi-am recuperat taxiul, m-am întors la hotel şi m-am culcat.

CAPITOLUL OPT

Lucru remarcabil, soarele strălucea când deşteptătorul meu portabil începu să sune a doua zi dimineaţă – sau în aceeaşi zi, mai bine spus. Am făcut un duş, m-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi am coborât să iau micul dejun la restaurant. Efectul n-a întârziat să apară, aşa că am fost în stare să le zâmbesc şi să le spun bună-dimineaţa recepţionerului adjunct, portarului şi flaşnetarului.

Am stat câteva minute în faţa hotelului, privind cu severitate în jur, cu aerul unuia care aşteaptă să-i apară umbra, dar se părea că se instalase descurajarea, aşa că m-am deplasat, neînsoţit, spre locul unde lăsasem taxiul poliţiei, noaptea trecută. Chiar dacă, în lumina plină a zilei, umbrele încetaseră să mă obsedeze, am ridicat capota. Cum nimeni nu fixase vreun dispozitiv exploziv major, am demarat şi am ajuns la Cartierul general al poliţiei de pe Marnixstraat la ora zece punct, după cum promisesem.

Colonelul De Graaf, dotat cu un mandat de percheziţie, mă aştepta afară. Alături, inspectorul Van Gelder. Amândoi m-au salutat cu reţinerea politicoasă a celor care ştiu că sunt făcuţi să-şi irosească timpul, dar sunt prea bine crescuţi ca să ţi-o spună. M-au condus spre o maşină a poliţiei, cu şofer, o maşină mai luxoasă decât cea pe care o primisem eu.

— Încă mai crezi că vizita noastră la firma Morgenstern şi Muggenthaler este de dorit? întrebă de Graaf. Şi necesară?

Mai mult ca oricând.

S-a întâmplat ceva? Ceva care te determină să crezi asta?

Nu, am minţit eu, şi mi-am atins fruntea. Uneori, am vedenii.

Vedenii? întrebă de Graaf, grijuliu.

Am premoniţii.

Urmă alt schimb scurt de priviri între cei doi, menit să le confirme opinia comună faţă de ofiţerii de poliţie care lucrează pe asemenea baze ştiinţifice, apoi de Graaf schimbă, circumspect, subiectul.

Avem la faţa locului opt oameni, îmbrăcaţi civil, într-o furgonetă civilă. Dar parcă nu vrei, cu adevărat, ca locul să fie percheziţionat.

Vreau să dăm aparenţa unei percheziţii. Ceea ce mă interesează sunt facturile care ne pot da o listă a furnizorilor de suveniruri.

Sper că ştii ce faci, spuse Van Gelder.

Vocea lui suna grav.

Speri? Ce să zic de mine?

Niciunul nu mai spuse nimic şi, pentru că discuţia lua o întorsătură sterilă, am păstrat tăcerea până când am ajuns la destinaţie. Am tras în faţa depozitului, îndărătul unei banale furgonete cenuşii. Pe când ieşeam din maşină, un bărbat în costum închis cobori din furgonetă şi se apropie. Cu tot costumul lui civil, simţeai că e poliţist de la cincizeci de metri. Îi comunică lui de Graaf:

Suntem gata, domnule colonel.

Adu-ţi oamenii.

Am înţeles, domnule colonel, zise poliţaiul arătând cu degetul în sus. Ce credeţi despre chestia asta?

Am privit în direcţia indicată. În dimineaţa aceea, vântul bătea în rafale, nu prea puternice, însă deajuns de tare ca să imprime o mişcare de pendul unui obiect viu colorat atârnând în vârful depozitului, de grindă superioară a scripetelui.

Se balansa într-un cerc de circa cinci metri şi era unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le-am întâlnit în viaţa mea.

Era o păpuşă mare, de peste un metru, îmbrăcată în costumul tradiţional olandez, imaculat şi minunat croit. Fusta lungă, în dungi, se umfla în bătaia vântului. În mod normal, pentru troliul unui scripete se folosesc cabluri sau frânghii, dar, în acest caz, cineva folosise un lanţ. Păpuşa era fixată de lanţ cu ajutorul unui cârlig, un cârlig ce părea prea mic pentru a fi tras peste gâtul păpuşii, pentru că a trebuit să fie forţat ca să intre, din care cauză gâtul era rupt, iar capul îi atârna într-un unghi grotesc, atingând umărul drept. Nu era altceva decât o păpuşă mutilată, efectul, însă, era oribil, monstruos.

Ce privelişte macabră! exclamă de Graaf şocat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrea să însemne? Ce... ce vrea să demonstreze, ce scop ascunde? Ce minte bolnavă poate să pună la cale ceva atât de groaznic?

Van Gelder clătină din cap.

Minţi bolnave sunt pretutindeni, iar Amsterdamul nu face excepţie. O iubită părăsită, o soacră nesuferită...

Da, da, sunt cu miile. Dar asta-i... anormalitate vecină cu nebunia. Să-ţi exprimi sentimentele în acest fel îngrozitor.

De Graaf îmi aruncă o privire ciudată, ca şi cum s-ar fi întrebat deodată ce căutăm noi acolo.

Domnule maior Sherman, nu te izbeşte caracterul foarte ciudat al...

Ca şi dumneavoastră. Autorul poate, cu multă îndreptăţire, să solicite un loc liber la casa de nebuni. Dar nu pentru asta am venit aici.

Desigur, desigur.

De Graaf aruncă o ultimă privire, spre păpuşa care se bălăbănea în bătaia vântului, ca şi cum i-ar fi fost greu să se desprindă de macabra privelişte, apoi făcu un gest brusc cu capul şi urcă primul treptele care duceau la depozit. Un individ ne conduse la etajul doi, apoi în biroul care, spre deosebire de ultima oară când îl văzusem, avea complicatul sistem de închidere descuiat.

Spre deosebire de depozitul propriu-zis, biroul era spaţios, bine orânduit, modern şi confortabil. Pe jos erau covoare frumoase, pereţii erau zugrăviţi în diferite culori, iar mobila scandinavă, foarte scumpă, se potrivea mai degrabă unei locuinţe de lux decât unui birou din zona docurilor. Doi bărbaţi, care şedeau în fotolii adânci în spatele unor birouri îmbrăcate în piele, se ridicară ceremonios şi ne poftiră, pe de Graaf, Van Gelder şi pe mine să ne aşezăm în alte fotolii, în timp ce ei rămaseră în picioare. în felul acesta puteam să-i cercetez mai bine. Semănau între ei şi merita să-i priveşti. Am trecut repede peste căldura primirii pe care ne-o rezervaseră. I-am spus lui de Graaf:

Am uitat ceva foarte important. Trebuie neapărat să dau un telefon unui prieten.

Nu mi se întâmpla prea des să simt fiori şi o greutate de plumb în stomac, dar când mi se întâmpla, atunci trebuia să trec la acţiune imediat. De Graaf mă privi mirat.

Se poate să uiţi un lucru atât de important?

Am atâtea pe cap. Tocmai mi-am adus aminte.

Ceea ce era adevărat.

Puteţi da un telefon de-aici...

Nu, trebuie să fiu singur.

N-aţi putea să-mi dezvăluiţi natura...

Domnule colonel!

Încuviinţă repede, apreciind faptul că nu divulg secrete de stat în prezenţa unor persoane asupra cărora aveam serioase rezerve.

Aş putea lua cu împrumut maşina şi şoferul?

Bineînţeles, spuse el, fără entuziasm.

Aţi putea cumva să aşteptaţi până mă întorc...

Ceri prea multe, domnule maior Sherman.

Ştiu, dar durează câteva minute.

I-am spus şoferului să oprească la primul bar, am intrat şi am folosit telefonul public. M-am simţit uşurat când centralista mi-a făcut legătura.

Am spus:

Maggie?

Bună dimineaţa, domnule maior.

Ce politicoasă şi pedantă era Maggie. Niciodată n-am fost mai bucuros s-o aud.

Îmi pare bine că te-am prins. Mă temeam că tu şi Belinda aţi plecat. Nici ea n-a plecat, nu?

Mă temeam eu de alte lucruri, dar nu era cazul să-i spun.

E aici, spuse Maggie, placid.

Vreau să părăsiţi imediat hotelul. Când spun imediat, asta înseamnă în zece minute. Cinci, dacă este posibil.

Să părăsim hotelul?

Făceţi-vă bagajul, plătiţi şi să nu mai puneţi piciorul nici măcar prin împrejurimi. Mergeţi la alt hotel. Oricare. Nu, tâmpite, nu la hotelul meu. Schimbaţi câte taxiuri vreţi, ca să vă asiguraţi că nu vă urmăreşte cineva. Comunicaţi numărul de telefon la biroul colonelului de Graaf pe Marnixstraat. Codificaţi numărul.

Să-l codificăm? întrebă Maggie şocată. Vrei să spui că n-ai încredere nici în poliţie?

Habar n-am ce înţelegi tu prin „nici“, însă n-am încredere în nimeni. Punct. După ce închiriaţi camera, căutaţi-o pe Astrid Lemay. O să fie acasă – aveţi adresa – sau la Balinova. Să-i spuneţi că trebuie să vină să stea cu voi la hotel până când îi voi comunica eu că se poate deplasa în siguranţă.

Dar fratele ei...

George poate rămâne unde este. Nu e în pericol.

Nu-mi amintesc dacă această afirmaţie a constituit a şasea sau a şaptea greşeală majoră pe care am făcut-o la Amsterdam.

În pericol este ea, am spus. Dacă nu te ascultă, spune-i că vă duceţi, din partea mea, la poliţie, în legătură cu George.

De ce să mergem la poliţie?

Nu există nici un motiv special. Dar ea nu trebuie să ştie. E atât de înspăimântată, încât, doar auzind cuvântul „poliţie“...

Asta e cruzime curată, mă întrerupse, cu severitate, Maggie.

Aiurea! am strigat eu, proptind receptorul în furcă.

Intr-un minut eram înapoi în depozit, având, de data asta, timp să-i măsor mai îndeaproape pe cei doi proprietari. Amândoi erau grăsani, cu guşi masive. În timpul scurtei ceremonii a prezentării, obrajii lor se topiseră într-o expresie de bunăvoinţă jucată. Impacientat de scurta mea absenţă, de Graaf începuse procedura fără mine. Nu i-am reproşat-o, iar el avu tactul să nu mă întrebe ce făcusem. Muggenthaler şi Morgenstern stăteau tot timpul în picioare, în aceeaşi poziţie în care îi lăsasem, schimbând priviri consternate, panicate, uluite. Muggenthaler, care ţinea o hârtie în mână, o lăsă să cadă cu un gest de totală neîncredere.

Un mandat de percheziţie!

Răbufnirile inimii sale zdrobite, patosul şi tragedia din glasul său puteau mişca până şi o statuie. Dacă ar fi fost pe jumătate mai slab, l-ar fi putut interpreta pe Hamlet.

Un mandat de percheziţie pentru Morgenstern şi Muggenthaler! De o sută cincizeci de ani, familiile noastre sunt respectate, dar ce zic? onorate, în oraşul Amsterdam. Şi acum, un mandat de percheziţie!

Bâjbâi cu mâinile în spate căutând un punct de sprijin şi se prăvăli într-un fotoliu, stupefiat. Documentul îi căzu din mână.

Un mandat de percheziţie! mai murmură el o dată.

Un mandat de percheziţie! intonă şi Morgenstern, găsind la rândul său de cuviinţă să bâjbâie după un fotoliu. Un mandat de percheziţie oficial... Ce zi neagră pentru Morgenstern şi Muggenthaler! Doamne, Dumnezeule! Ce ruşine! Un mandat de percheziţie...

Muggenthaler flutură mâna cu disperare.

Daţi-i drumul, căutaţi tot ce vreţi.

Nu doriţi să ştiţi ce anume căutăm? întrebă, politicos, de Graaf.

De ce să vreau să ştiu?

Muggenthaler încercă să atingă pragul indignării, însă prea se simţea lovit.

Într-o sută cincizeci de ani...

Uşurel, uşurel domnilor, spuse de Graaf cu blândeţe, n-o luaţi chiar aşa. Înţeleg ce simţiţi... în opinia mea suntem la vânătoare de vânt. Însă a fost

făcută o cerere oficială şi trebuie să ne conformăm. Avem informaţii potrivit cărora posedaţi diamante dobândite în mod ilicit...

Diamante! Muggenthaler îşi privi, uluit, asociatul. Ai auzit, Jan? Diamante!

Clătină din cap şi îi spuse lui de Graaf:

Dacă găsiţi diamante, daţi-mi şi mie câteva, vă rog.

De Graaf rămase rece la nota de sarcasm.

Şi, ceea ce este mai important, aveţi tehnologie pentru prelucrarea diamantelor.

După cum vedeţi, spuse Morgenstern, depozitul este ticsit de tehnologie pentru prelucrarea diamantelor. Căutaţi-le!

Şi registrul de facturi?

Orice, orice, spuse Muggenthaler, istovit.

Vă mulţumesc pentru cooperare.

De Graaf îi făcu un semn lui Van Gelder, care se ridică şi părăsi biroul, după care urmă, confidenţial:

Îmi cer scuze, anticipat, pentru toată această evidentă pierdere de timp. Mă interesează mai mult obiectul acela oribil care se bălăngăneşte în lanţ pe scripetele depozitului. Păpuşa.

Ce anume?

Păpuşa. O păpuşă mare.

O păpuşă atârnată de un lanţ.

Ochii lui Muggenthaler exprimau uluire şi teroare.

Pe depozitul nostru? Jan!

Ar fi exagerat să spun că am alergat după Muggenthaler şi Morgenstern, dată fiind constituţia lor, însă oricum, ne-a luat ceva timp să-i ajungem din urmă. La etajul trei, i-am găsit pe Van Gelder şi pe oamenii săi în plină activitate. De Graaf îl chemă pe Van Gelder lângă noi. Speram ca oamenii săi să nu se dea peste cap cercetând, pentru că, oricum, n-ar fi găsit nimic. Nu se întâlniseră niciodată cu mirosul de cannabis care stăruia acolo din noaptea trecută. Deşi băgaseră în funcţiune un aparat de aer condiţionat, mirosul nu dispăruse cu totul. Nu era momentul să fac tărăboi pentru atâta lucru.

Cu spatele la noi şi capul căzându-i pe umăr, păpuşa se mişca uşor în bătaia vântului. Sprijinit de Morgenstern şi nu prea încântat de poziţia precară în care se găsea, Muggenthaler întinse mâna cu băgare de seamă,

apucă lanţul deasupra cârligului şi trase până când, nu fără dificultate, izbuti să scoată păpuşa din cârlig. Ţinând-o în braţe, se uită la ea, apoi îşi îndreptă privirea spre Morgenstern.

Jan, cel care a făcut acest lucru oribil, această glumă dezgustătoare să fie dat imediat afară, chiar azi.

Chiar în clipa asta, îl corectă Morgenstern, strâmbându-se, dezgustat, nu la păpuşă, ci la ceea ce i se făcuse păpuşii. Şi când te gândeşti cât este de frumoasă!

Morgenstern nu exagera deloc. Păpuşa era foarte frumoasă, şi nu numai datorită rochiei şi corsajului minunat croite. În ciuda gâtului rupt de cârlig, chipul păpuşii era extraordinar de frumos, o creaţie înfăptuită cu mult talent artistic, în care negrul părului, culoarea căprui a ochilor şi tenul obrajilor se armonizau subtil. Trăsăturile delicate fuseseră atât de bine conturate încât îţi venea greu să crezi că era vorba de chipul unei păpuşi, şi nu de cel al unei fiinţe omeneşti cu o existenţă şi o personalitate proprii. N-am fost singurul care a simţit aceasta.

De Graaf luă păpuşa din mâinile lui Muggenthaler şi o privi.

Extraordinar de frumos. Extraordinar. Cât de reală, zici că este vie. Parcă trăieşte, murmură el uitându-se la Muggenthaler. Aveţi vreo idee cine a creat această păpuşă?

Niciodată n-am văzut una asemănătoare. Nu face parte din stocul nostru.

Ce colorit extraordinar, cugetă de Graaf cu voce tare. Atât de bine ales pentru obraji. Nimeni n-ar fi putut crea o asemenea păpuşă din imaginaţie. Cu siguranţă, a lucrat după model, o fată pe care o cunoştea. Nu crezi, inspectore?

Lucrurile nu pot sta altfel, răspunse Van Gelder, neutru.

Am sentimentul că am mai văzut această făptură, continuă de Graaf. A văzut cineva dintre dumnevoastră, domnilor, o fată care-i seamănă?

Toţi cei prezenţi clătinară încet din cap, însă nici unul mai lipsit de convingere decât mine. Îmi reveni în stomac senzaţia de plumb coclit; doar că, de data asta plumbul era tivit cu un strat de gheaţă. Nu numai că păpuşa semăna înspăimântător de bine cu Astrid Lemay, şi părea o fiinţă vie, *era* Astrid Lemay.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce percheziţia din depozit s-a soldat cu aşteptatele rezultate negative, de Graaf îşi luă rămas bun de la

Muggenthaler şi Morgenstern, pe treptele depozitului, în vreme ce eu şi Van Gelder asistam. Muggenthaler revenise la starea sa radioasă, iar Morgenstern stătea alături de el, rânjind cu satisfacţie. De Graaf le strânse mâinile cu căldură.

Mii de scuze, spuse de Graaf plin de efuziune. Informaţiile noastre s-au dovedit la fel de puţin exacte ca de obicei. V-am scos de pe lista noastră de preocupări, zâmbi cu gura până la urechi. Vă vom înapoia registrul facturilor imediat ce părţile interesate se vor fi convins că furnizorii de diamante pe care-i căutau nu există. La revedere, domnilor!

Ne-am luat, Van Gelder şi cu mine, rămas bun, dând mâna cu amândoi, în special cu Morgenstern. Mă gândeam că lui Morgenstern îi lipsea putinţa de a citi gândurile şi că apăruse în această lume fără să fie dotat cu presentimentul morţii şi al pericolului imediat. Fiindcă Morgenstern era acela care fusese la Clubul Balinova noaptea trecută şi primul care a şters-o după ce Maggie şi Belinda plecaseră.

Am refăcut drumul spre Marnixtraat fără să rupem prea des tăcerea. Mai precis de Graaf şi Van Gelder trăncăneau, în timp ce eu tăceam. Păreau mult mai interesaţi de episodul păpuşii cu gâtul frânt decât de motivul aparent al vizitei noastre la depozit, lucru ce arăta foarte clar ce gândeau ei despre motivul aparent. Cum nu voiam să-i întrerup, am preferat să tac.

Ajunşi la poliţie, de Graaf întrebă:

Cafea? Avem o fată care face cea mai bună cafea din Amsterdam.

Iată o plăcere pe care o voi amâna. Sunt prea grăbit.

Ai niscaiva planuri? Planuri de acţiune, probabil.

Pe naiba. Vreau să stau în pat şi să reflectez.

Atunci, de ce...

De ce am venit mai întâi aici? Am două rugăminţi. Mi-a parvenit, cumva, un mesaj telefonic?

Un mesaj?

De la persoana pe care a trebuit să o întâlnesc când eram la depozit.

Abia de îmi dădeam seama dacă mințeam sau spuneam adevărul.

De Graaf dădu din cap, puse mâna pe un telefon, vorbi scurt, scrise un lung şir de litere şi cifre pe o. bucată de hârtie pe care mi-o întinse. Literele n-aveau nici un sens, însă cifrele, citite în ordine inversă, îmi furnizau noul număr de telefon al fetelor. Am vârât hârtia în buzunar.

Mulţumesc. Va fi nevoie să decodific acest mesaj.

Şi a doua rugăminte?

Aţi putea să-mi împrumutaţi un binoclu?

Un binoclu?

Doresc să urmăresc zborul păsărilor, am explicat.

Desigur, spuse Van Geider. Sper să-ţi aminteşti, domnule maior Sherman, că ar trebui să cooperăm în toate privinţele.

Şi ce nu e-n regulă?

Bag seamă că nu prea eşti comunicativ.

O să comunic cu voi atunci când se va ivi ceva care să merite să fie comunicat. Nu uitaţi că lucraţi la acest caz de peste un an, iar eu sunt aici doar de două zile. După cum vă spuneam, trebuie să plec, să mă trântesc în pat, şi să reflectez.

Nici vorbă de trântit în pat şi de reflectat. M-am dus cu maşina până la o cabină telefonică pe care am socotit-o aşezată la o distanţă circumspectă de sediul poliţiei şi am format numărul pe care mi-l dăduse De Graaf. La capătul firului îmi răspunse o voce:

Hotelul Touring.

Cunoşteam hotelul, dar nu fusesem, niciodată, înăuntru. M-am prezentat:

Numele meu este Sherman. Paul Sherman. Cred că două tinere au tras la hotelul dumneavoastră azi-dimineaţă. Aş putea vorbi cu ele, vă rog?

Îmi pare rău, sunt în oraş, spuse vocea de la capătul firului după care îmi anticipă următoarea întrebare. V-au lăsat un mesaj, domnule Sherman. Trebuie să vă comunic că n-au izbutit să-l găsească pe prietenul comun şi acum caută alţi prieteni. Este un mesaj cam vag, domnule.

Am mulţumit şi am închis. Ajută-mă, îi spusesem Astridei, şi te voi ajuta şi eu. Se părea că tot ce puteam face era s-o ajut să fie aruncată într-un canal sau pusă într-un sicriu. Am sărit în taxiul poliţiei şi mi-am făcut o droaie de duşmani în scurta călătorie pe care am întreprins-o spre zona în care locuia Astrid. Uşa de la apartament era încuiată, însă eu încă aveam trusa cu scule în jurul mijlocului. Interiorul era aşa cum îl văzusem prima oară, curat şi într-o ordine desăvârşită. Nu erau semne de violenţă, nici urmele unei plecări precipitate. Mi-am aruncat privirea prin câteva sertare şi dulapuri, care îmi părură cam goale. Am cercetat întregul apartament minuscul după vreun mesaj, dar nu era niciunul. Am încuiat uşa la loc şi m-am îndreptat spre clubul de noapte Balinova.

Pentru un club de noapte era prea devreme să fie deschis. Uşile erau mari şi groase, părând să nu fie afectate de ciocăniturile şi, mai apoi, de loviturile pe care le-am aplicat cu piciorul. Dar tratamentul aplicat uşilor sfârşi prin a determina pe cineva să răsucească cheia. Uşa se deschise cu un scârţâit. Am pus piciorul în deschizătură, încercând să împing uşa ca să văd mai mult. Am zărit capul şi umerii unei blondine trecute care-şi ascundea cu modestie gâtul în dosul unui prosop. Ultima oară când o văzusem era acoperită de un strat subţire de balonaşe de săpun, transparente.

Aş dori să-l văd pe director, v-aş ruga.

Nu deschidem înainte de ora şase.

Nu vreau să fac o rezervare. Nu vreau să solicit slujbă. Vreau să-l văd pe director. Acum.

Nu este aici.

Sper că viitoarea dumneavoastră slujbă va fi la fel de bună ca cea pe care o aveţi în prezent.

Nu înţeleg.

Nu-i de mirare că la Balinova, noaptea trecută, lumina era atât de slabă, pentru că, la lumina zilei, chipul din faţa mea ar fi golit localul ca ştirea unei epidemii de ciumă.

Ce vreţi să spuneţi în legătură cu slujba mea?

I-am răspuns cu o solemnă gravitate:

Că o pierdeţi dacă directorul află că l-am căutat într-o problemă de maximă urgenţă şi dumneavoastră m-aţi împiedicat să-l întâlnesc.

Mă privi nesigură, apoi zise:

Aşteptaţi aici.

Încercă să închidă uşa, dar eu eram mai puternic decât ea, aşa că renunţă şi se îndepărtă. Se întoarse însoţită de un bărbat care purta, încă, hainele de seară. Ca multor alţi oameni, nu-mi plac şerpii, iar acest tip aducea foarte tare cu un şarpe. Era foarte înalt şi subţire şi se mişca cu o graţie unduitoare. îmbrăcămintea lui avea ceva efeminat, iar faţa purta paloarea unei creaturi de noapte. Costumul era elegant croit, dar croitorul lui nu era la fel de bun ca al meu, fiindcă umflătura de sub braţ era destul de vizibilă. Ţinea în mâna subţire, albă şi manichiurată un port-ţigaret de jad. Purta pe chip expresia unui amuzament uşor dispreţuitor. Slobozi în aer un rotocol subţire de fum de ţigară.

Ce se întâmplă, dragă domnule?

Părea francez sau italian, dar nu era nici una, nici alta. Era englez.

N-am deschis, după cum bine ştiţi.

Ba aţi deschis chiar acuş, am replicat eu. Dumneata eşti directorul?

Sunt reprezentantul directorului. Dacă aţi binevoi să veniţi mai târziu – mai slobozi câteva rotocoale de fum – mult mai târziu, vom mai vedea noi...

Sunt avocat şi vin din Anglia pentru o afacere urgentă, i-am zis eu, întinzându-i o carte de vizită în care scria că eram avocat englez. Este esenţial să-l văd pe director imediat. E vorba de o grămadă de bani.

Nu vă promit nimic,-domnule Harrison (acesta era numele de pe cartea de vizită). Poate că domnul Durrell va binevoi să vă primească.

Se îndepărtă ca un balerin în ziua lui liberă şi se întoarse în câteva clipe. Îmi făcu loc să trec printr-un coridor, la capătul căruia o uşă dădea într-o cameră puternic luminată. Am remarcat că uşa era mai blindată decât cea a Băncii Angliei. În încăpere se aflau două seifuri uriaşe. Perdelele de la ferestre erau violete. Persoana care stătea în spatele biroului de mahon nu arăta deloc a bancher, în nici un caz a bancher englez, pentru că un bancher englez are o alură de om sănătos, datorită obişnuinţei de a juca mult golf. Persoana avea un aer pământiu, cântărea aproape 100 de kg, păru-i era unsuros şi ochii injectaţi. Purta un costum de alpaca, o largă varietate de brăţări la ambele mâini şi un zâmbet care nu-i venea bine deloc.

Domnul Harrison?

Încercă să se ridice. Probabil că experienţa îl convinsese de multă vreme că nu merita efortul.

Încântat să vă cunosc. Numele meu este Durrell.

Poate că aşa era, dar nu era numele cu care se născuse. Avea un aer de armean. L-am salutat cu politeţe.

Aveţi de discutat o afacere cu mine? întrebă el.

Dl. Durrell era şiret şi ştia că avocaţii nu bat atâta drum dacă nu ar avea probleme importante, invariabil de natură financiară.

De fapt, nu cu dumneavoastră am treabă, ci cu una din angajatele dumneavoastră.

Tipul puse zâmbetul la frigider.

Cu una din angajatele mele?

Da.

Atunci de ce mă deranjaţi pe mine?

Pentru că nu am găsit-o acasă. Mi s-a spus că lucrează aici.

Cum o cheamă?

Astrid Lemay.

Astrid Lemay? Care lucrează aici? se încruntă gânditor. Avem multe fete, bineînţeles, dar de numele ăsta n-am auzit.

Dar mi-au confirmat nişte prieteni de-ai ei, am protestat eu.

O fi vreo greşeală. Marcel?

Tipul cu siluetă de reptilă zâmbi dispreţuitor.

Nu lucrează nimeni aici cu numele ăsta.

Nu cumva a lucrat?

Marcel se îndreptă spre un registru şi-mi făcu semn să mă apropii.

Toate fetele care lucrează sau au lucrat în ultimul an sunt trecute aici, uitaţi-vă singur.

Am fost dezinformat. Scuze pentru deranj.

Poate ar fi bine s-o căutaţi la alte cluburi de noapte.

Durrell, dându-se magnat, deja începu să facă note pe o foaie de hârtie ca să-mi dea de înţeles că întâlnirea se terminase.

Bună ziua, domnule Harrison.

Marcel se îndreptă spre uşă, urmat de mine. M-am întors și mi-am cerut din nou scuze.

Îmi pare tare rău...

Bună ziua!

Nu s-a sinchisit nici măcar să-şi ridice privirea. Am închis uşa. Marcel, care mă aştepta pe coridor, îmi dădu de înţeles că trebuie s-o iau înainte. M-am conformat şi, în momentul în care am trecut prin faţa lui, i-am expediat o lovitură în burtă. Deşi credeam că era de ajuns, l-am mai lovit o dată, de data asta în ceafă. Mi-am scos pistolul, i-am montat amortizorul, l-am luat pe Marcel de guler şi l-am tras spre uşa biroului, pe care am deschis-o. Durrell îşi ridică privirea. Ochii i se holbară.

Nu fă nici o mişcare. Nu căuta vreun buton pe care să-l apeşi. Şi nu fi atât de naiv încât să încerci să iei pistolul pe care, probabil, îl ai în sertarul din dreapta, sus. Trage-ţi scaunul la un metru de birou.

Îşi trase scaunul la un metru. L-am lăsat pe Marcel pe podea, am închis uşa, am încuiat-o şi am băgat cheia în buzunar. Apoi am spus:

Hai, copăcel.

Durrell se ridică. Era scund. Semăna cu un broscoi. I-am făcut semn spre unul din cele două seifuri uriaşe.

Deschide-l.

Deci asta-i treaba! Tâlhărie, domnule Harrison.

Vino aici, i-am spus, şi se apropie. Ştii cine sunt? Mă privi mirat.

Tocmai mi-aţi spus că...

Numele meu este Harrison. Ştii cine sunt?

Nu înţeleg.

Scoase un strigăt de durere şi-şi duse mâna la urma însângerată care-i rămase pe obraz de la amortizorul pistolului meu.

Cine sunt eu?

Sherman, bâigui el, iar în ochi şi în voce i se citi ura. Interpol.

Deschide uşa seifului.

Imposibil. Cunosc doar jumătate din combinaţie. Marcel are...

Al doilea ţipăt a fost şi mai tare, iar urma de pe celălalt obraz şi mai adâncă.

Deschide uşa seifului!

Se chinui cu combinaţia, apoi deschise uşa.

I-am făcut semn spre Marcel.

Vârâ-l pe domnul înăuntru.

Înăuntru!

Părea înspăimântat.

Nu vreau să vină şi să ne întrerupă discuţia.

Discuţia?

Hai, vârâ-l.

Se va sufoca. Doar zece minute şi...

Data viitoare când o să te mai rog ceva, întâi o să-ţi plasez un glonte în genunchi, aşa că n-o să mai poţi merge fără baston. Mă crezi?

M-a crezut. Durrell îl târî pe Marcel înăuntru. Probabil a fost munca cea mai grea pe care o făcea de ani de zile, fiindcă a trebuit să se tot aplece şi să-l împingă pe Marcel pe podeaua seifului. Apoi închise uşa. L-am percheziţionat pe Durrell. N-avea pistol. În mod previzibil, sertarul din dreapta-sus adăpostea un pistol automatic de un tip necunoscut mie.

Astrid Lemay, am spus. Lucrează aici.

Da, lucrează aici.

Unde e?

Nu ştiu. Mă jur pe Dumnezeu că nu ştiu.

Ultimele cuvinte se pierdură aproape într-un vaiet, deoarece ridicasem din nou pistolul.

Ai putea să afli.

Cum aş putea să aflu?

Nu vrei să afli datorită fricii de cineva sau de ceva. Dar o să devii mai de înţeles dacă înveţi să te temi mai mult. Deschide seiful.

Deschise seiful. Marcel era, în continuare, inconştient.

Treci înăuntru.

Nu.

Acest cuvânt se auzi ca un ţipăt răguşit.

Vă atrag atenţia că seiful este ermetic închis. Murim amândoi în câteva minute.

Dacă nu intri, o să fii mort în câteva secunde.

Intră în seif.

Următoarele cinci minute le-am pierdui căutând prin sertare. Toate documentele pe care le-am examinat păreau a fi legate de afaceri legale, pentru că nu era Durrell omul care să ţină documente de altă natură în locuri unde putea să pună mâna pe ele femeia de servici. După cinci minute am deschis seiful. Durrell greşise în privinţa cantităţii de aer dinăuntru. O supraestimase. Era aproape leşinat. L-am înşfăcat de umăr şi l-am scos. Era ca şi cum ai fi tras un bivol dintr-o mlaştină. În cele din urmă, se rostogoli pe podea. Zăcu o vreme acolo, apoi încercă să se ridice în genunchi. I-am făcut semn să se ridice în picioare, ceea ce reuşi după câteva încercări.

Astrid Lemay?

A fost aici dimineaţă. A spus că au apărut nişte probleme familiale urgente. A trebui să plece din ţară.

Singură?

Nu. Cu fratele ei.

A fost şi el aici?

Nu.

Unde a spus că merge?

La Atena. E locul ei de baştină.

Şi a venit ca să-ţi spună acest lucru?

Avea de luat banii pe două luni. Îi trebuiau pentru călătorie.

I-am spus să' intre înapoi în seif. Nu voiam să audă ceea ce urma să vorbesc. Am sunat la Aeroportul Schiphol.

Sunt inspectorul Van Gelder, de la poliţie – m-am prezentat. Mă interesează un zbor spre Atena, din dimineaţa asta. Vreau să verificaţi dacă două persoane, Astrid Lemay şi George Lemay erau la bord.

Vocea de la celălalt capăt al firului îmi dădu un răspuns afirmativ. Am mulţumit şi am închis.

Am deschis uşa seifului. Deoarece nu fusese închis mai mult de câteva minute, nu mă aşteptam să-i găsesc într-o formă prea rea. Nu numai că Marcel îşi revenise, dar încerca să-şi scoată pistolul de sub braţ, pistolul pe care uitasem să i-l iau. În timp ce îi înşfăcam pistolul ca să nu se rănească cu el, m-am gândit că Marcel avea remarcabile capacităţi de recuperare. Aveam să îmi aduc aminte cu amară tristeţe de aceasta într-o ocazie care urma să se ivească peste două zile. I-am lăsat sezând pe podea. Am descuiat uşa, am ieşit, am zâmbit fermecător blondinei veştejite şi am aruncat cheia pe stradă. M-am întors în apartamentul Astridei şi am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac încă de prima oară, adică i-am întrebat vecinii dacă o văzuseră dimineaţa. Doi o văzuseră, iar relatările lor se potriveau. Astrid şi George, cu două sau trei valize, plecaseră cu un taxi. Astrid o întinsese şi mă simţeam destul de trist, nu pentru că îmi spusese că mă va ajuta şi nu o făcuse, ci pentru că îşi închisese ultima portiţă. Stăpânii ei nu o omorâseră din două motive. Ştiau că aş fi făcut o legătură între ei şi moartea Astridei şi asta nu le convenea. În al doilea rând, nici nu mai trebuiau să o omoare pentru că plecase şi nu mai constituia o primejdie pentru ei. Teama, dacă este suficient de mare, poate să pecetluiască buzele ca şi moartea.

Îmi plăcea de ea şi aş fi vrut să o văd din nou fericită, în ce o privea, toate uşile fuseseră închise.

CAPITOLUL NOUĂ

Fără îndoială că priveliştea care se deschide din Turnul Havengebouw, clădirea zgârie-nori din port, este cea mai frumoasă din Amsterdam. Dar nu această privelişte mă interesa în acea dimineaţă. Soarele strălucea, dar bătea vântul şi, chiar la nivelul mării, era destul de puternic să mişte valurile de un albastru cenuşiu. Platforma de observaţie era plină cu turişti, cu binocluri şi camere de luat vederi. M-am sprijinit în coate şi m-am uitat spre mare. De Graaf îmi dăduse un binoclu bun, lentilele acestuia fixându-se pe un vapor de aproape 1000 de tone, care intra în port. Nava arbora steagul belgian. Am urmărit-o cum înainta, până când am putut să văd numele înscris pe prova ruginită: *Marianne.* M-am dus la un restaurant şi am luat prânzul. Am sosit la hotelul Touring la 1.30. Nu mă aşteptam ca Maggie şi Belinda să se fi întors. I-am spus recepţionerului că voi aştepta în hol. Am luat liftul până la etajul patru şi am intrat în camera fetelor. Era cu puţin mai bună decât cea în care locuiseră anterior, iar sofaua, pe care au testat-o imediat, era oleacă mai moale. Am zăcut pe ea mai mult de o oră, studiind facturile luate de la depozit. Printre multele nume de firme, exista unul care apărea cu o surprinzătoare frecvenţă. Şi cum produsele acestei firme se potriveau cu linia suspiciunilor mele, i-am notat denumirea şi am localizat-o pe hartă. O cheie se răsuci în broască şi intrară Maggie şi Belinda. Prima lor reacţie păru să fie una de uşurare. Am zis încet:

S-a întâmplat ceva?

Ne-am îngrijorat, răspunse Maggie cu răceală. Recepţionerul ne-a spus că ne aştepţi în hol şi nu erai acolo.

Te-am aşteptat jumătate de oră, spuse Belinda mai scorţoasă încă. Credeam că ai plecat.

Eram obosit, trebuia să pun capul undeva. Acum, că mi-am cerut scuze, vreau să vă întreb ce aţi făcut dimineaţa asta.

Păi, răspunse Maggie, n-am avut noroc cu Astrid...

Ştiu. Recepţionerul mi-a transmis mesajul vostru. Putem să nu ne mai facem griji în privinţa ei. A plecat.

A plecat? întrebară ele.

A şters-o din ţară.

A şters-o din ţară?

—- La Atena.

La Atena?

Uite ce e. Ea şi George au plecat de pe aeroport azi dimineaţă.

De ce? întrebă Belinda.

Era înspăimântată. Răii trăgeau de ea dintr-o parte, şi băiatul cel bun, adică eu, de cealaltă parte. Aşa că a lăsat-o baltă.

Cum de ştii că a plecat? se interesă Maggie.

Mi-a spus cineva de la Balinova, am răspuns eu fără să dau amănunte. Şi am verificat la aeroport.

Maggie nu părea impresionată de isprăvile mele. Credea că Astrid plecase din vina mea. I-am întins bucata de hârtie pe care erau scrise cifrele 910020.

Ce înseamnă asta?

Maggie întoarse hârtia pe toate feţele, apoi spuse:

Nimic.

Stai să văd şi eu, spuse repede Belinda. Sunt bună la anagrame şi la cuvinte încrucişate.

Şi chiar era. Aproape imediat spuse:

Ia-le în ordine inversă 020019. Ora două, pe 19, care cade mâine.

Nu-i rău deloc, am spus eu cu indulgenţă. Mie mi-a trebuit jumătate de oră să mă prind.

Ce se întâmplă mâine? întrebă Maggie.

Cel care a scris acele cifre a uitat să explice chestia asta, am zis eu evaziv, pentru că mă săturasem să torn numai minciuni. Acum e rândul tău, Maggie.

Se aşeză şi scoase din poşetă o rochie de bumbac care arăta de parcă ar fi intrat în nenumărate rânduri la apă.

Mi-am pus o rochie nouă pentru ieşirea în parc, fiindcă Trudi nu o văzuse înainte. Cum bătea vântul, a trebuit să-mi pun un batic pe cap şi...

Şi purtai ochelari negri.

Exact. Am bântuit prin parc aproape o jumătate de oră, şi am dat numai de pensionari şi de cărucioare. Apoi am văzut-o, adică am văzut-o mai întâi pe hoaşca aia bătrână şi grasă. îmbrăcată aşa cum mi-ai spus tu că o să fie. Apoi am văzut-o şi pe Trudi, într-o rochiţă de bumbac cu mâneci lungi. Zburda peste tot ca un miel, zise Maggie, făcu o pauză şi apoi reluă gânditoare. Este cu adevărat o fată minunată.

Ce suflet ai, Maggie.

Din când în când se aşezau pe bancă. Eu mă aşezam la vreo 30 de metri, privindu-le pe deasupra unui ziar olandez.

Bine lucrat, am aprobat eu.

Apoi Trudi începea să-şi pieptene păpuşa...

Ce păpuşă?

Păpuşa pe care o ducea cu ea, spuse răbdătoare, Maggie. Dacă mă întrerupi tot timpul, n-o să-mi pot aminti toate amănuntele. La un moment dat, a apărut un bărbat şi s-a aşezat lângă ele. Un bărbat solid, îmbrăcat în negru, cu un guler preoţesc, cu mustaţă albă şi cu un minunat păr alb. Părea foarte amabil.

Cred şi eu, am spus mecanic.

Mi-l putea imagina pe reverendul Thaddeus Goodbody ca pe un om plin de farmec, cu excepţia întâlnirilor de la 3.30 noaptea.

Trudi părea că ţine la el foarte mult. După câteva minute, ea îşi încolăcise braţele în jurul gâtului său şi îi şopti ceva la ureche. El se arătă contrariat, dar se vedea că de fapt nu e, apoi scoase din buzunar ceva. Presupun că bani.

Eram pe punctul de a o întreba dacă nu cumva era o seringă hipodermică, dar Maggie era prea drăguţă ca să o întreb acest lucru.

Apoi s-a ridicat, încă strângându-şi păpuşa la piept, şi s-a dus spre un chioşc cu îngheţată. Şi-a cumpărat o îngheţată, apoi s-a îndreptat spre mine.

Ce-ai făcut? Ai şters-o?

Am ridicat ziarul mai sus, spuse Maggie cu fermitate. Dar nu era nevoie să-mi fac probleme, pentru că s-a dus spre o rulotă aflată la vreo 20 de metri.

Să admire păpuşile?

Cum de ştii asta?

Maggie părea dezamăgită.

Se pare că în fiecare a doua rulotă din Amsterdam se vând păpuşi.

Le-a luat în braţe, le-a mângâiat. Vânzătorul încerca să pară supărat, dar cum poţi fi supărat pe o fată ca ea? A ocolit rulota, apoi s-a întors pe bancă să-i dea îngheţată păpuşii.

Ce-au făcut femeia şi pastorul în timpul ăsta?

Vorbeau. Păreau că aveau multe să-şi spună. Apoi Trudi s-a întors şi-au vorbit toţi trei. Ulterior, pastorul a bătut-o uşor pe Trudi pe spate, s-au ridicat câteştrei şi s-au despărţit.

Ce scenă idilică. Ai încercat să-l urmăreşti pe vreunul din ei?

Nu.

Foarte bine. Aţi fost urmărite?

Nu cred.

Nu crezi?

Eram în mijlocul unei mulţimi de oameni care plecau în acelaşi timp.

Belinda?

Există o cafenea aproape peste drum de Hotel Paris. Au venit o droaie de fete, dar abia la a patra ceaşcă de cafea am recunoscut-o pe una din cele pe care le-am văzut aseară, la biserică.

Aseară era îmbrăcată ca o călugăriţă?

Da. A intrat într-un magazin mare. Părea că merge la întâmplare prin raioanele de la parter, dar nu era la întâmplare, pentru că s-a oprit în faţa unui raion pe care stătea scris SUVENIRURI: NUMAI PENTRU EXPORT.

Fata a examinat suvenirurile, dar ştiam că, mai mult decât orice, o interesau păpuşile.

Iarăşi păpuşi. De unde ştii că o interesau păpuşile?

Ştiam, uite aşa, spuse Belinda cu tonul cuiva care, aflat în faţa unui orb din naştere, încearcă să-i descrie culorile. După o vreme, s-a apucat să examineze cu multă atenţie un anume grup de păpuşi. I-a adresat câteva cuvinte vânzătorului, iar acesta a scris ceva pe o bucată de hârtie. Apoi fata a plecat.

Ai urmărit-o?

Nu. Nu-i aşa c-am procedat bine?

Da.

Şi nici n-am fost urmărită.

Şi nici privită? în prăvălie. De exemplu, de vreun grăsan de vârstă mijlocie.

Belinda chicoti.

De nenumăraţi grăsani.

Bine, prin urmare, o droaie de grăsani de vârstă mijlocie şi-au petrecut timpul privindu-te. Nu m-ar mira să fi făcut la fel şi nişte bărbaţi tineri şi zvelţi. Ei, vă iubesc pe amândouă.

Se priviră una pe alta.

Ce drăguţ, spuse Belinda.

În termeni profesionali, vreau să spun, dragele mele. Aţi făcut rapoarte excelente. Belinda, ai văzut ce păpuşă a ales fata?

Da.

Era cumva o păpuşă în costumul popular specific Insulei Huyler, precum cea pe care am văzut-o la depozit?

Cum Dumnezeu ştii?

Am forţe paranormale. Sunt genial, aş putea spune. Problema este că deţin informaţii pe care voi două nu le cunoaşteţi.

Spune-ni-le şi nouă, spuse Belinda.

Nu.

De ce nu?

Pentru că există tipi în Amsterdam care ar putea să pună mâna pe voi, să vă închidă într-o cameră întunecoasă şi liniştită şi să vă silească să vorbiţi.

După o lungă pauză, Belinda spuse:

Şi ţie nu ţi s-ar putea întâmpla asta?

Mi s-ar putea întâmpla, am recunoscut eu. Dar până să mă vâre ei în acea cameră întunecoasă şi liniştită, o să le dau multă bătaie de cap.

Am ridicat un teanc de registre.

A auzit vreuna din voi despre Kasteel Linden? Nu? Nici eu n-am auzit. Se pare, totuşi, că cei de acolo îi aprovizionează pe prietenii noştri Morgenstern şi Muggenthaler cu mari cantităţi de orologii.

De ce orologii? întrebă Maggie.

Nu ştiu, am minţit, fără să roşesc. Trebuie să fie vreo conexiune. I-am cerut Astridei să încerce să dea de urma unui anumit tip de orologiu. Dar acuma a dispărut. O să cercetez chestiunea mâine.

O cercetăm noi astăzi, spuse Belinda. Am putea să ne ducem în localitatea pomenită şi să...

Mai spune asta o dată şi te trezeşti în următorul avion cu destinaţia Anglia. Pentru că n-aş vrea să-mi pierd timpul pescuindu-te de prin apele care înconjoară castelul. Ţi-e clar?

Da, domnule maior, spuseră ele la unison.

Am strâns actele şi m-am ridicat.

Restul zilei vă stă la dispoziţie. Ne vedem mâine dimineaţă.

Ciudat, dar nu păreau prea fericite la gândul de a-şi petrece singure restul zilei. Meggie întrebă:

Şi tu?

Fac o excursie cu maşina la ţară. Să-mi limpezesc mintea. Apoi trag un somn şi pe urmă, diseară, poate fac o plimbare cu vaporul. Şi nu uitaţi, nu vă apropiaţi de canale, nu vă apropiaţi de cluburi de noapte şi, mai ales, nu vă apropiaţi de zona docurilor şi de depozitul ăla.

Dar nici tu să nu ieşi diseară.

M-am holbat la Maggie. Niciodată în cinci ani nu mi se adresase atât de vehement şi, cu siguranţă, niciodată nu-mi indicase ce trebuie să fac. Mă prinse de braţ, alt lucru nemaivăzut.

— Te rog.

Maggie!

Trebuie să faci plimbarea aceea cu vaporul diseară? La ora 2.00 noaptea?

Ce-i rău în asta, Maggie? Nu eşti în apele tale.

Nu ştiu. Ba da, ştiu. Am senzaţia că îmi tropăie cineva pe mormânt cu bocanci cu ţinte.

Spune-i să aibă grijă pe unde calcă.

Belinda făcu un pas spre mine.

Maggie are dreptate. Nu trebuie să ieşi diseară.

Faţa ei încordată exprima îngrijorare.

Şi tu, Belinda?

Te rog.

În cameră exista o tensiune ciudată, chipurile lor erau rugătoare, în ochi li se citea disperarea, de parcă le-aş fi anunţat că aveam de gând să mă arunc de pe o stâncă.

Belinda zise:

Maggie vrea să spună să nu ne laşi singure.

Maggie încuviinţă.

Nu ieşi diseară, rămâi cu noi.

O, drace! am exclamat. Data viitoare, când o să am nevoie de ajutoare în străinătate o să iau cu mine două femei mai acătării.

Am vrut să trec pe lângă ele, spre uşă, dar Maggie îmi tăie calea, se ridică pe vârfuri şi mă sărută. Câteva clipe mai târziu, Belinda făcu la fel.

Aşa ceva perturbă disciplina, am spus.

Am deschis uşa şi am întors capul să văd dacă erau de acord cu mine. Dar ele nu spuneau nimic, stăteau doar aşa, privindu-mă cu un aer oropsit. Am clătinat din cap şi am plecat.

Pe drumul de-ntoarcere la hotelul Rembrandt, am cumpărat hârtie de împachetat şi sfoară. În cameră le-am folosit ca să împachetez costumul pe care îl purtasem cu o seară înainte, am scris un nume şi o adresă false pe pachet şi l-am dus la recepţie. Recepţionerul adjunct era pe poziţii.

Unde este cel mai apropiat oficiu poştal? am întrebat.

Dragă domnule maior Sherman, putem să ne ocupăm noi de asta.

Mulţumesc, dar doresc să-l pun personal.

A, înţeleg.

Am pus pachetul în portbagajul maşinii poliţiei şi am străbătut oraşul şi suburbiile până am ajuns la ţară, îndreptându-mă spre nord. Când şi când, treceam paralel cu apele lacului Zuider Zee, dar nu puteam să le văd din cauza malului ridicat. Nici pe dreapta n-aveai mare lucru de văzut. La ţară, în Olanda, nici un turist nu-şi dă ochii peste cap de plăcere.

Deodată, am văzut un indicator care anunţa că mai sunt cinci km până la Huyler şi, după încă vreo câteva sute de metri, am făcut la dreapta şi am oprit maşina la scurt timp după aceea, în mica piaţetă a unui sătuc care arăta ca o pictură de pe cărţile poştale. Piaţeta avea un oficiu poştal şi o cabină telefonică. Am încuiat portbagajul şi uşile şi am lăsat maşina acolo. M-am întors pe şoseaua principală, am traversat-o şi am urcat digul acoperit de iarbă ca să-mi arunc privirea peste Zuider Zee. O briză proaspătă dădea apei sclipiri albastre şi albe sub soarele târziu. Mai mult nu prea era de spus despre acea întindere îngustă de apă. Uscatul era atât de jos încât nu apărea decât ca o linie întunecată la orizont. Se mai putea vedea o insulă spre nord-est, cam la o milă distanţă. Aceasta era insula Huyler, care nici măcar nu era o insulă. Fusese pe vremuri, dar inginerii construiseră o şosea care o lega de continent pentru a-i expune pe insulari beneficiilor civilizaţiei şi comerţului turistic.

Nici insula nu avea elemente care să merite să fie descrise. Părea atât de joasă şi de plată, încât îţi venea să crezi că era de ajuns un val cât de mic ca s-o acopere cu totul. Vedeam ferme izolate, câteva mari hambare olandeze, iar pe malul vestic, vis-a-vis de continent, se afla un sat care se cuibărea în jurul unui port minuscul. M-am reîntors pe şosea şi am mers pe jos până am ajuns la o staţie de maşini unde am prins primul autobuz care se întorcea la Amsterdam. Am hotărât să cinez devreme, deoarece nu mă aşteptam să mai am prilejul s-o fac aşa curând. Bănuiam că, orice m-ar fi aşteptat în acea

noapte, era bine să am stomacul plin. Apoi, m-am dus la culcare, tot, convins fiind că nu o să am parte de prea mult somn în noaptea aceea.

Ceasul deşteptător m-a trezit la 12.30 noaptea. Mi-am pus un pulover marinăresc cu gât, de culoare închisă, pantofi negri cu talpă de cauciuc şi o jachetă întunecată. Pistolul l-am vârât într-o pungă de plastic cu fermoar şi l-am înghesuit în tocul lui. Am băgat două încărcătoare de rezervă într-o pungă asemănătoare, pe care am vârât-o într-un buzunar cu fermoar de la jachetă. M-am uitat tânjitor la sticla de scotch de pe etajeră, dar mi-am înfrânt dorinţa. Am plecat.

Am folosit, lucru care îmi devenise o a doua natură, scara de incendiu. Strada era, ca de obicei, pustie şi mi-am dat seama că nu mă urmărea nimeni când am părăsit hotelul. Nu era nevoie să fiu urmărit, fiindcă cei care îmi doreau răul. ştiau unde mă duceam şi unde se puteau aştepta să dea de mine. Ştiam că ştiu. Ceea ce speram era ca nimeni să nu ştie că şi eu ştiam.

Am decis să merg pe jos fiindcă nu mai aveam maşină şi pentru că devenisem alergic la taxiurile Amsterdamului. Străzile erau goale, cel puţin străzile pe care le-am ales. Oraşul părea foarte liniştit şi paşnic.

Am ajuns în zona docurilor şi m-am oprit în umbra întunecată a unei magazii. Ceasul fosforescent arăta 1.40. Vântul se înteţise şi aerul devenise mult mai rece, dar nu ploua, deşi văzduhul era îmbibat de umezeală. Nori negri alergau pe cerul întunecat, dând uneori la iveală porţiuni dintr-o lună palidă, cocoţată în vârful cerului. Chiar atunci când luna era cu totul acoperită, întunericul nu devenea deplin, pentru că apăreau din când în când. porţiuni schimbătoare de cer înstelat.

În intervalele mai luminoase mă uitam de-a lungul portului care se pierdea în întuneric. Erau acolo sute de barje, lucru firesc, de vreme ce mă aflam într-unul din cele mai mari porturi comerciale din lume. Variind în mărime de la cele de 20 de metri, până la masivele barje de pe Rin, toate erau înghesuite într-o aparent inexplicabilă confuzie. Ştiam că această confuzie nu era reală. Fără îndoială că erau înghesuite, dar, chiar dacă necesita cele mai complicate manevre, fiecare barjă avea, de fapt, cărarea ei, care se intersecta progresiv cu alte două sau trei mai largi, înainte de a ajunge în marea propriu-zisă. Barjele erau legate de uscat printr-o serie de lungi podeţuri plutitoare care, la rândul lor, aveau ataşate de ele alte podeţuri mai înguste, care se îmbucau în ele în unghiuri drepte. Luna se

ascunse după un nor. Am ieşit din umbra magaziei şi m-am îndreptat spre principalul podeţ central, păşind fără zgomot în pantofii cu talpă cauciucată. Mă întrebam dacă avea cine să mă bage în seamă, cu excepţia, celor care îmi purtau sâmbetele, fiindcă, deşi toate barjele erau aproape sigur locuite de echipajele lor şi, în multe cazuri, şi de familiile acestora, abia de puteai vedea două-trei lumini în cabinele sutelor de nave care zăceau acolo. Portul pentru barje era un adevărat oraş şi oraşul era adormit.

Traversasem aproape o treime din lungimea podeţului principal, când luna se ivi din nou. M-am oprit şi am privit în jur.

La vreo 60 de metri în spatele meu, doi oameni se îndreptau în tăcere spre mine. Nu erau decât, nişte umbre, nişte siluete, dar am putut să văd că siluetele braţelor lor drepte erau mai lungi decât cele ale braţelor stângi. În mâna dreapta aveau deci ceva. Nu mă surprindea să văd acele obiecte în mâinile lor, aşa cum nu mă surprindea să-i văd şi pe tipi acolo.

Am aruncat o scurtă privire spre dreapta. Alţi doi tipi înaintau dinspre uscat pe podeţul paralel. Se aflau pe aceeaşi linie cu cei care mă urmăreau pe podeţul pe care mă aflam.

Am aruncat o privire spre stânga. Încă doi, încă două siluete mişcătoare. Le-am admirat coordonarea.

Am continuat să merg spre port. Am scos pistolul din toc şi din punga impermeabilă, după care am pus-o la loc în buzunarul cu fermoar. Luna intră într-un nor. Am început să alerg, şi, alergând, am aruncat o privire înapoi. Cele trei perechi o rupseră şi ele la fugă. Am mai făcut vreo 30 de metri şi iar m-am uitat înapoi. Cei doi din spatele meu se opriseră şi îşi îndreptaseră pistoalele spre mine, sau cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că era greu să vezi în lumina slabă a stelelor. Peste o clipă apărură însă în întuneric patru flăcări roşii şi înguste, deşi nu se auzise zgomot de împuşcătură. Fenomenul era perfect de înţeles, fiindcă nici un om zdravăn la cap n-ar fi tulburat somnul a sute de marinari olandezi, germani şi belgieni, dacă avea posibilitatea să evite acest lucru. Se părea, însă, că, în privinţa mea, nu aveau nici o remuşcare. Luna se ivi din nou şi am început să fug pentru a doua oară.

Glontele care mă nimeri pricinui mai multe daune hainelor decât mie. O arsură în braţul drept mă făcu involuntar să duc mâna într-acolo. Gata cu gluma. De pe podeţ am sărit pe puntea unei barje, am alergat tăcut spre

cabina timonei şi m-am adăpostit în spatele cabinei timonierului. Odată la adăpost, mi-am furişat privirea pe după colţ.

Cei doi de pe podeţul central se opriseră şi făceau semne spre amicii lor din dreapta, indicându-le să mă înconjoare pe flancuri şi, de ce nu, să mă împuşte pe la spate. Aveau, m-am gândit eu. idei foarte limitate despre ce înseamnă fair-play și sportivitate. Dar de eficienţi erau eficienţi. Era clar că dacă aveau să mă radă – şi socoteam că nu le lipseau deloc şansele – apoi tocmai prin această metodă de încercuire ar fi izbutit s-o facă, şi era, evident, grozav de bine pentru mine dacă puteam să le scot ideea din cap cât se poate mai repede. Aşa că i-am lăsat temporar în plata Domnului pe cei doi tipi de pe podeţul central, socotind, în mod corect, speram eu, că vor rămâne pe loc, aşteptând ca amicii lor de pe margine să mă ia prin surprindere. Aşa că m-am întors spre podeţul din stânga.

Nu trecură nici cinci secunde, că iată-i venind. Nu fugeau, dar se apropiau cu pas hotărât. În vreme ce eu mă aflam în cea mai adâncă umbră pe care-am putut-o găsi, ei erau, dimpotrivă, în lumina lunii, aşa că i-am zărit înainte ca ei să mă vadă pe mine. Mă îndoiesc, de altfel, că au apucat să mă vadă. De unul sunt sigur, pentru că nu mai avea cum să mai vadă. Era probabil deja mort când a căzut pe podeţ şi a alunecat, cu un plescăit stins, în apa portului. Am ochit a doua oară, dar celălalt reacţionă foarte rapid şi se aruncă înapoi, ieşind din raza mea vizuală înainte de a putea sa apăs din nou pe trăgaci.

M-am întors la primul meu adăpost şi am tras cu ochiul după colţul cabinei. Cei doi de pe podeţul central erau tot acolo. Probabil nu ştiau ce se întâmplase. Distanţa era prea mare ca să ţinteşti bine pe întuneric, însă eu am ochit cu multă grijă şi am tras. Dar raţa era prea departe. Am auzit exclamaţia unuia, care şi-a prins piciorul între mâini, însă după iuţeala cu care şi-a urmat tovarăşul şi a sărit de pe podeţ la adăpostul unei barje, nu putea să fie grav rănit. Luna se ascunse din nou în dosul unui nor, unul foarte mic, e adevărat, dar era unicul nor ce-l aveam la dispoziţie pentru momentele ce aveau să vină, fiindcă ei mă localizaseră. M-am târât de-a lugul barjei, am ajuns la podeţul principal, şi am început să alerg mai departe.

Nu făcusem zece paşi, când afurisita aia de lună îşi făcu, din nou, simţită prezenţa. M-am aruncat pe burtă. Podeţul din stânga era gol, lucru firesc, de altfel, fiindcă temeritatea celor de acolo fusese serios zguduită. M-am uitat

la dreapta. Cei doi tipi de acolo se aflau mult mai aproape decât ceilalţi doi care, cu atâta prudenţă, o şterseseră de pe podeţul central. Datorită faptului că încă se apropiau cu paşi hotărâţi, era clar că încă nu ştiau că unul de-al lor zăcea pe fundul apei. Dar învăţară foarte repede virtutea prudenţei, aşa cum o învăţaseră şi ceilalţi trei, fiindcă atunci când am slobozit în direcţia lor două gloanţe, la întâmplare, dispărură de pe podeţ cât ai zice peşte. Tipii care fuseseră pe podeţul central făceau acum o încercare prudentă de a reverii, dar se găseau prea departe ca să mă îngrijoreze sau ca să-i îngrijorez eu pe ei.

Acest joc mortal de-a v-aţi-ascunselea continuă încă cinci minute, cu alergături, cu adăpostiri, mai cu câte o împuşcătură, apoi iarăşi cu alergătură. În timpul ăsta, mă încercuiau însă inexorabil. Erau acum foarte prudenţi şi foloseau cu cap superioritatea lor numerică. Unul sau doi îmi reţineau atenţia, în timp ce ceilalţi săreau din barjă în barjă, apropiindu-se. Eram al naibii de sigur că, dacă nu făceam nimic, şi încă foarte repede, acest joc nu putea avea decât un singur sfârşit, iar acest sfârşit era foarte aproape.

Deşi nu părea momentul potrivit, gândul mi-a zburat la Belinda şi la Maggie. Oare de aceea se comportaseră ele atât de ciudat când ne văzuserâm ultima oară? Ghiciseră, oare, sau aflaseră, printr-un proces intuitiv specific feminin, ce avea să mi se întâmple? Ştiuseră cum se va termina şi le era teamă să mi-o spună? Poate că aveau dreptate, dar dacă aş fi renunţat, încrederea lor în infailibilitatea şefului lor ar fi fost serios măcinată. Mă cuprinsese disperarea, şi probabil, aveam înfăţişarea unui disperat. Mă aşteptasem să găsesc un tip cu o puşcă automată sau cu un cuţit şi cred că i-aş fi putut face faţă. Cu puţin noroc, aş fi putut înfrunta chiar doi. Dar Ia situaţia de-acum nu mă aşteptasem deloc. Ce-i spusesem Belindei în faţa depozitului? „Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă”. Dar acum nici măcar nu aveam unde să fug, pentru că mă găseam la 20 de metri de capătul podeţului principal. Ce senzaţie macabră: să fii vânat şi. omorât ca un animal sălbatic sau ca un câine turbat, în timp ce sute de oameni dorm în jurul tău. Tot ce mai îmi rămăsese de făcut ca să-mi salvez viaţa era să deşurubez amortizorul şi să trag două gloanţe în aer. Atunci, în câteva secunde, întregul port ar fi sărit în picioare şi s-ar fi repezit să mă salveze. Dar nu puteam proceda aşa, fiindcă ceea ce aveam de făcut trebuia dus la

capăt chiar în seara aceea. Or eu ştiam că aceasta este ultima mea şansă. Altfel, mâine, viaţa mea în Amsterdam n-ar mai fi valorat nici o para. N-aş fi putut să isc tărăboiul chiar dacă nu mi-ar fi rămas nici cea mai mică şansă imaginabilă. Oricum, nu cred că mai era vreo şansă, sau, în orice caz, nu ceea ce un om normal ar fi socotit o şansă. Am impresia că nu eram prea zdravăn la cap în acel moment.

M-am uitat la ceas: 2 fără şase minute. Am privit cerul. Spre lună plutea un norişor. Acesta era momentul pe care-l vor alege ei pentru viitorul şi, aproape cu siguranţă, ultimul la asalt. În acelaşi timp, era şi momentul pe care l-am ales eu pentru viitoarea şi, aproape cu siguranţă, ultima mea încercare să scap. Am luat de pe punte o bucată de metal. Apoi am verificat direcţia norişorului, care părea că se mai îngroşase.

Îmi mai rămăseseră cinci gloanţe în cel de-al doilea încărcător şi le-am tras unul după altul, acolo unde bănuiam că se ascunseseră urmăritorii mei. Speram că în acest fel îi voi ţine pe loc câteva secunde. Am vârât imediat pistolul în punga impermeabilă, am tras fermoarul şi, pentru securitate suplimentară, nu l-am introdus în toc, ci în buzunarul impermeabil al hainei, închis şi el cu ajutorul unui fermoar. Am fugit apoi până la balustradă şi m-am aruncat pe podeţul principal. M-am chinuit să mă pun pe picioare, după care mi-am dat seama că norul blestemat trecuse pe lângă lună.

M-am simţit deodată foarte calm pentru că acum nu mai îmi rămăsese nici o şansă. M-am apucat să alerg – n-aveam nimic altceva de făcut – sărind nebuneşte ca să-i fac pe potenţialii mei călăi să-şi rateze ţinta. Gloanţele îmi vâjâiau pe la ureche. În două rânduri, am simţit două degete invizibile ciupind ţesătura hainei. Deodată, mi-am aruncat capul pe spate şi mâinile în sus şi m-am prăbuşit greoi pe podeţ. Apoi m-am ridicat clătinându-mă ca un beţiv, m-am apucat cu amândouă mâinile de beregată şi am căzut pe spate în canal. Am tras în plămâni cât am putut de mult aer.

Apa era rece, dar nu foarte rece, opacă şi nu foarte adâncă. Am atins cu picioarele mâlul de pe fund. Am început să dau drumul la aer, foarte încet, cu foarte multă grijă, gospodărindu-mi rezervele de oxigen care, probabil, nu erau prea multe, de vreme ce nu mai trecusem prin asemenea gen de încercări. Îmi închipuiam că tipii de pe podeţul central se holbau plini de speranţă la locul unde dispărusem. Nădăjduiam că vor trage o concluzie greşită văzând bulele de aer care se ridicau încet-încet la suprafaţă şi

speram al naibii de mult să tragă cât mai repede această concluzie pentru că nu prea mă mai ţineau bojocii.

După un răstimp care îmi păru de vreo cinci minute, dar care nu durase, probabil, mai mult de 30 de secunde, mi-am oprit emisiunea de bule şi asta pentru excelentul motiv că în plămâni nu mai îmi rămăsese nici un pic de aer. Plămânii începură să mă cam doară. Îmi auzeam bătăile inimii şi urechile mă înţepau. M-am smuls din mâl şi am înotat pe sub apă spre dreapta, rugându-mă la Dumnezeu să mă fi orientat corect. Am izbutit. Mâna dădu peste chila unei barje, am trecut pe dedesubt şi am ieşit la suprafaţă de partea cealaltă.

Nu cred că aş mai fi putut să rămân scufundat nici măcar câteva secunde fără să înghit apă. Când am dat de aer, mi-a trebuit o mare voinţă ca să nu mă apuc să-l sorb cu zgomotul lacom al unei inspiraţii care ar fi putut trezi jumătate din port. Dar există anumite împrejurări – atunci când viaţa depinde de asta – în care oamenii pot demonstra o cantitate considerabilă de voinţă, aşa că m-am mulţumit să trag în piept câteva guri consistente de aer, în tăcere.

La început n-am văzut nimic, dar asta se datora peliculei de petrol de la suprafaţa apei, care îmi lipise temporar pleoapele. M-am şters la ochi, însă tot nu era mare lucru de văzut, afară doar de corpul întunecat al barjei îndărătul căreia mă ascundeam, podeţul principal şi o barjă paralelă, aflată la aproape 15 metri distanţă. Am auzit voci şoptite. Am înotat în tăcere, spre prova barjei şi am privit cu prudenţă. Doi tipi, dintre care unul cu o lanternă, stăteau pe podeţ cercetând locul unde dispărusem recent. Apa era satisfăcător de întunecată şi liniştită.

Cei doi se îndreptară de spinare. Unul din ei dădu din umeri şi-şi ridică ambele mâini în sus. Al doilea dădu din cap în semn de aprobare şi-şi mângâie cu gingăşie piciorul. Primul ridică braţele şi le încrucişă deasupra capului de două ori, prima oară spre stânga, apoi spre dreapta. Chiar în acel moment se auzi sunetul sacadat al unui motor diesel, undeva foarte aproape. Era clar că niciunuia dintre cei doi tipi nu le păsa prea mult de această nouă situaţie, fiindcă cel care dăduse semnalul îl prinse pe celălalt de braţ şi, şchiopătând, se îndepărtă în grabă...

M-am căţărat greoi pe puntea barjei, folosindu-mă de o frânghie care atârna peste bord şi am zăcut acolo, neputincios ca o balenă aruncată pe nisip, înainte ca o combinaţie între începuturile revenirii mele din starea de

completă vlăguire şi un crescând sentiment al urgenţei să mă facă să mă pun din nou pe picioare şi să mă îndrept spre podeţul principal.

Cei doi tipi care mai devreme îmi doreau cu atâta ardoare moartea, şi care se simţeau, fără îndoială, cuprinşi de sentimentul plăcut al datoriei împlinite, nu mai erau acum decât două umbre care se pierdeau în umbra şi mai adâncă a magaziilor de pe mal. Stăteam pe marginea podeţului, străduindu-mă să localizez sursa zgomotului de motor diesel, apoi am luat-o repede pe podeţ, până când am ajuns în locul unde barja era amarată de un podeţ îngust. M-am apropiat, târându-mă în coate şi în genunchi şi am privit peste marginea podeţului.

Barja avea cel puţin 20 de metri lungime şi era largă, dar părea croită fără nici o urmă de simţ estetic. La capătul ei se ridica timoneria şi, imediat în spatele ei, cabina echipajului. Prin perdelele de la hublouri se strecurau raze galbene de lumină. Un bărbat solid într-o pelerină marinărească cu glugă scosese capul pe un hublou al timonei şi vorbea cu un membru al echipajului, care se pregătea să dezlege otgoanele.

Pupa barjei era lipită de podeţul pe care şedeam întins. Am aşteptat până ce marinarul a urcat pe podeţul lateral, apoi m-am lăsat să alunec pe puntea de la pupa, unde m-am ghemuit în spatele cabinei până ce am auzit sunetul otgoanelor aruncate pe podeţ şi zgomotul greoi pe care l-au făcut picioarele când omul a sărit înapoi de pe podeţul lateral. M-am strecurat pe nesimţite până la scara de fier care urca spre puntea de sus, am urcat-o şi m-am întins pe burtă pe acoperişul timonei. Luminile de navigaţie se .aprinseseră, dar acest lucru nu-mi dădea bătăi de cap. Ele erau plasate de fiecare parte a acoperişului timonei, şi băteau înainte, aşa că locul unde stăteam întins se găsea în întuneric.

Zgomotul motorului se înteţi, în vreme ce pontonul lateral se depărta încet. Mă întrebam sumbru dacă nu cumva căzusem din lac în puţ.

CAPITOLUL ZECE

Fusesem absolut sigur că o să ies pe mare în noaptea aceea şi oricine ar fi făcut-o, în condiţiile pe care mă aşteptam să le întâmpin, ar fi trebuit să se pregătească pentru eventualitatea că s-ar uda. Dacă m-aş fi îngrijit cât de cât să iau măsuri în acest sens, ar fi trebuit să vin într-un costum impermeabil de scufundător. Dar gândul la scafandru nu-mi trecuse deloc prin cap, iar acum nu aveam altă alternativă decât să stau întins unde stăteam şi să plătesc preţul neglijenţei mele. Simţeam cum îmi îngheaţă rapid toate mădularele. Vântul de noapte care bătea peste Zuider Zee era îndeajuns de tăios ca să-l facă să tremure pe un individ, chiar gros înbrăcat, dar obligat să stea nemişcat. Eu însă nu eram deloc îmbrăcat cum trebuie. Mă udasem până la piele şi vântul aspru mă făcea să simt cum mă transform într-un bloc de gheaţă. Cu diferenţa că un bloc de gheaţă este inert, în timp ce eu dârdâiam ca un om cuprins de malarie. Singura mea consolare era că nu mi-ar fi păsat de ploaie: nu puteam să fiu mai ud decât eram deja.

Cu degetele amorţite şi tremurânde am tras fermoarul de la buzunar, am scos pistolul şi încărcătorul din pungile impermeabile, am încărcat pistolul şi l-am băgat în haină. Mi-am închipuit ce s-ar fi întâmplat dacă, în caz de urgenţă, m-aş fi trezit cu degetul îngheţat pe trăgaci, aşa că mi-am băgat mâna dreaptă sub haină. Singurul efect a fost că mi-am simţit mâna şi mai îngheţată, aşa că am scos-o.

Luminile Amsterdamului rămăseseră departe în spatele nostru. Mi-am dat seama că barja urmează aceeaşi direcţie – ce descria o curbă largă – ca şi nava MARIANNE, când intrase în port, cu o zi înainte, la amiază. Trecu foarte aproape de două geamanduri şi mi s-a părut că se îndrepta spre o a treia, care sălta pe valuri la vreo patru sute de metri în faţă. Mi-a devenit clar, foarte repede, că timonierul ştia exact ce avea de făcut.

Elicea îşi rări rotaţiile şi doi marinari se iviră pe punte. M-am lipit şi mai abitir de acoperişul timonei, însă ei nu se îndreptară spre mine, ci spre pupa. Mi-am sucit capul cât am putut ca să văd ce trebăluiau.

Unul din ei ducea o bară metalică, la capetele căreia erau ataşate frânghii. Ce doi coborâră bara până aproape de suprafaţa apei. Barja, care acum naviga foarte încet, nu se găsea, faţă de geamandură, la o distanţă mai mare de 20 de metri. Am auzit o comandă răstită din .cabina timonei şi cei doi

marinari începură să lase frânghiile în jos, unul din ei numărând. Motivul pentru care număra era uşor de bănuit, deşi nu puteam vedea nimic în întuneric. Ştiam că frânghiile aveau noduri la intervale regulate, ceea ce dădea celor doi posibilitatea să menţină bara de fier în unghiul cuvenit. Când barja se află exact în dreptul geamandurii, unul din marinari îi spuse ceva celuilalt şi, imediat, începură să tragă frânghiile la bord. Deşi ştiam ce avea să se întâmple, am privit cu atenţie, în timp ce marinarii continuau să tragă, la suprafaţa apei apăru o geamandură, urmată de o ancoră cu patru vârfuri, unul din vârfuri fiind agăţat de bara metalică. De ancoră era legată o frânghie. Geamandura, ancora şi bara de metal fură trase la bord, apoi cei doi începură să recupereze frânghia care atârna de ancoră până când, în cele din urmă, din apă apăru un obiect pe care-l puseră pe punte. Obiectul era o cutie cenuşie de metal. O duseră imediat spre cabină şi, chiar înainte să ajungă, motoarele, fură date la maximum şi gemandura se pierdu repede în spatele nostru. întreaga operaţiune fusese dusă până la capăt cu o uşurinţă care dovedeau o considerabilă familiaritate cu tehnica folosită cu puţin înainte.

Timpul trecea, iar eu tremuram şi mă simţeam mizerabil. Mi-am zis că era imposibil să-mi fie mai frig şi să fiu mai ud decât eram, dar mă înşelam, pentru că, pe la patru dimineaţa, cerul se întunecă şi începu să plouă, în viaţa mea nu văzusem o ploaie mai rece. Până atunci, puţina căldură rămasă în corp izbutise, parţial, să usuce lenjeria, dar de la brâu în jos, lucrurile nu stăteau tot aşa. Speram ca atunci când va veni timpul să mă arunc din nou în apă să nu cumva să ating un asemenea stadiu de paralizie încât să mă duc la fund.

Pe cer începeau să se ivească zorii şi izbuteam să disting linia tulbure a uscatului. Apoi se întunecă din nou şi, o vreme, n-am mai văzut nimic, apoi zorile începură să se răspândească dinspre est şi iar am văzut uscatul şi mi-am dat seama că ne apropiaserăm de ţărmul de nord al insulei Huyler.

Nu-mi închipuisem că acele barje blestemate se mişcă aşa de încet. În raport cu linia de coastă a insulei, barja părea că stă pe loc. Ultimul lucru pe care voiam să-l văd întâmplându-se era să ne apropiem de insula Huyler pe lumină şi să prilejuiesc comentariile inevitabililor gură-cască prezenţi în orice port, care s-ar fi întrebat cum poate fi un membru al echipajului atât de excentric încât să prefere acoperişul rece al timoneriei căldurii dinăuntru. M-am gîndit la tipul de căldură dinăuntru şi a trebuit să mă răzgândesc.

Soarele îşi făcu apariţia deasupra ţărmului îndepărtat al lui Zuider Zee. Nu mă aranja însă deloc, fiindcă era un soare inapt să usuce o îmbrăcăminte udă. Apoi m-am bucurat să constat că era un soare făcut parcă anume să dezamăgească, fiindcă se lăsă degrabă acoperit cu o mantie de nori negri şi în curând ploaia îngheţată se puse din nou pe treabă, oprind şi puţinul de circulaţie sanguină care îmi rămăsese. De părut îmi părea bine, pentru că se întunecase din nou şi pentru că ploaia îi putea convinge pe acei gură-cască prezenţi în orice port să stea pe la casele lor.

Ne apropiam de capătul călătoriei. Deşi ploaia se înteţise într-aşa măsură încât îmi rănea faţa şi mâinile şi lovea şuierând marea, pot spune că se milostivise de mine reducând vizibilitatea la câteva sute de metri. Am vârât pistolul la loc în punga impermeabilă şi în toc. Mi-am scos haina, să nu mă stânjenească şi am pus-o sub braţ. Vântul păru, deodată, şi mai îngheţat, însă nu la asta îmi stătea capul. M-am prelins pe acoperişul timonei, am alunecat încetişor pe scară, m-am târât pe sub ferestrele cabinei, am aruncat în mare haina, am trecut peste balustrada de la pupa, m-am agăţat de balustradă şi mi-am dat drumul în mare.

Marea îmi părea mai caldă decât ploaia care mă bătuse pe acoperişul timonei. Deşi mă simţeam înspăimântător de slăbit, am început să înot în urma barjei.

Înotând până în port n-ai fi făcut mai mult de 10 minute, iar un copil de şase ani bine antrenat ar fi acoperit lesne distanţa, dar în acea dimineaţă eram mult.sub acel standard. Când mi-a apărut în faţă digul portului, m-am abătut de la balizele de navigaţie, lăsându-le la dreapta, şi, în cele din urmă, am ajuns la ţărm. M-am bălăcit o grămadă până când am izbutit să-mi pun trupul pe uscat, în acel moment, ca la un semnal, ploaia se opri brusc. M-am urcat cu precauţie pe un dâmb din faţa mea, al cărui vârf se găsea la acelaşi nivel cu digul portului, m-am întins pe burtă pe pământul mocirlit şi am ridicat capul.

Chiar în dreapta mea se găseau cele două minuscule porturi rectangulare ale insulei Huyler, cel exterior ducând, printr-o trecere îngustă, spre cel interior. Dincolo de portul interior se întindea satul insulei, drăgălaş ca o carte poştală, un labirint fermecător de drumuri încâlcite şi o aglomerare nebună de case vopsite în verde şi alb, cocoţate pe stâlpi, ca o precauţie împotriva inundaţiilor. Stâlpii erau zidiţi, pentru ca spaţiul interior să poată

fi folosit ca pivniţă, intrarea în case făcându-se cu ajutorul unor scări de lemn exterioare care urcau până la etajul întâi.

Mi-am îndreptat atenţia spre portul exterior. Barja era trasă la cheu şi descărcarea deja începuse. Două macarale mici ridicau lăzi şi saci, dar pe mine nu mă interesau lăzile şi sacii, care, cu siguranţă, constituiau încărcătura legală, ci cutia metalică care fusese culeasă din apele mării şi de care eram sigur că reprezenta cea mai ilegală încărcătură imaginabilă. Aşa că am lăsat încărcătura legală să îşi vadă singură de grijă şi mi-am concentrat atenţia asupra, cabinei de pe barjă. Mă rugam la Dumnezeu să nu fi ajuns prea târziu. Nu întârziasem, dar fusese cât pe-aci. După nici 30 de secunde, apărură doi marinari. Unul dintre ei ducea pe umăr un sac. Deşi conţinutul părea bine înfofolit, exista totuşi o anumită angularitate care îmi precizã că acesta era lucrul care mă interesa.

Cei doi bărbaţi debarcară. I-am urmărit câteva clipe din priviri ca să am idee în ce direcţie o luaseră, m-am lăsat să alunec înapoi pe panta mocirlită – costumul meu suferise teribil aşa că va figura cu siguranţă pe lista de decontări – şi m-am apucat să-i urmăresc.

Nici nu era anevoios. Nu numai că nu aveau cea mai mică idee că sunt urmăriţi, dar mai existau şi acele străduţe strâmbe şi nebunesc de răsucite care făceau din satul Huyler paradisul misterelor. În cele din urmă, cei doi bărbaţi se opriră în faţa unei clădiri lungi şi scunde, situată la periferia satului. Parterul, sau pivniţa, mai degrabă, era de beton. Etajul superior, la care ducea o scară de lemn, avea ferestre înalte şi înguste, zăbrelite cu bare de fier atât de apropiate încât chiar şi unei pisici i-ar fi fost greu să se strecoare printre ele. Uşa grea avea doi drugi de care atârnau două lacăte uriaşe. Amândoi urcară scările, cel care nu căra nimic descuie lacătele şi deschise uşa, apoi intrară. îşi făcură, din nou, apariţia după 20 de secunde, încuiară uşa la loc şi plecară. Niciunul nu mai căra nimic.

M-a traversat o undă de regret la gândul că greutatea centurii mele cu instrumente de spărgător mă silise să o las la hotel, dar, ca tot omul, nu obişnuiam să merg la înot purtând considerabile cantităţi de metal înfăşurate în jurul mijlocului. Regretul nu ţinu mult. Pe lângă faptul că spre intrarea acestei clădiri, care semăna cu o fortăreaţă, dădeau încă 50 de diverse ferestre, precum şi pe lângă acela că un străin ar fi fost aproape imediat recunoscut de oricare din sătenii din Huyler, era prea devreme să joc tare.

Poţi foarte bine să te mulţumeşti cu plevuşcă, dar eu eram pe urma balenelor şi aveam nevoie de momeala din cutia aceea să le prind.

Nu-mi trebuiau călăuze ca să-mi găsesc drumul spre ieşirea din sat. Portul era situat spre vest, aşa că punctul terminus al şoselei dinspre continent era probabil la est. Am străbătut câteva străduţe întortocheate şi strâmte, nefiind deloc mişcat de farmecul de lume veche care atrăgea atâtea zeci de mii de turişti în acest sat, în fiecare vară, şi am ajuns la un mic pod arcuit care traversa un canal îngust. Primele trei fiinţe umane văzute în sat până acum, adică trei matroane îmbrăcate în costumul tradiţional pe insula Huyler, trecură pe lângă mine pe când traversam podul. Se uitară la mine fără a da vreun semn de curiozitate, apoi priviră cu indiferenţă în altă parte, ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume să întâlnească pe străzile din Huyler, dis-de-dimineaţă, un bărbat care, în mod vizibil, tocmai ieşise îmbrăcat din mare. La câţiva metri dincolo de canal se găsea o parcare surprinzător de mare, care, pentru moment, adăpostea doar câteva maşini şi vreo şase biciclete. Niciuna nu avea lacăt, lanţ sau vreun alt dispozitiv de securitate. Se părea că furtul nu constituia o problemă pe insula Huyler, iar faptul nu mă surprindea. Când cetăţenii cinstiţi din Huyler pun la cale vreo lovitură, apoi probabil că o fac la o scară mai mare. În parcare nu era nici ţipenie de om şi nici nu mă aşteptam să întâlnesc la ora aceea vreun paznic. Simţindu-mă mai vinovat decât pentru orice altă acţiune netrebnică făcută de când am coborât pe Aeroportul Schiphol, am ales bicicleta cea mai solidă, am sărit în şa şi am început să pedalez. Nu am auzit strigătul: „Puneţi mâna pe el!“

De ani de zile nu mai mersesem cu bicicleta şi nu eram în starea fizică necesară receptării primelor extaze ale promenadei cicliste. Oricum era mai bine decât să merg pe jos. în plus, pedalatul avea efectul de a-mi pune din nou în mişcare globulele roşii.

Am parcat bicicleta în minuscula piaţetă a satului, acolo unde-mi lăsasem taxiul poliţienesc – era încă acolo – şi m-am uitat mai întâi meditativ la cabina telefonică, apoi la ceas. Am hotărât că era prea devreme pentru un apel, aşa că am descuiat maşina şi am pornit la drum.

La o jumătate de kilometru spre Amsterdam am dat peste un vechi hambar olandez, aşezat departe de fermă. Am oprit maşina pe şosea în aşa fel încât hambarul să mă ascundă privirii oricărei persoane care s-ar fi uitat pe fereastra fermei. Am descuiat portbagajul, am scos pachetul învelit în

hârtie maronie, m-am dus la hambar, găsindu-l descuiat, am intrat înăuntru şi m-am schimbat, punându-mi hainele uscate. Nu pot să spun că operaţiunea m-a transformat într-un om nou, fiindcă îmi era încă imposibil să mă opresc din tremurat. Cel puţin nu mă mai bălăceam în porcăria lipicioasă şi rece ca gheaţa în care fusesem îmbrăcat în ultimele ore.

Mi-am reluat drumul. După numai jumătate de kilometru, am ajuns la o clădire aşezată pe marginea şoselei, o clădire de dimensiunile unui mic *bungalow,* a cărei firmă avea pretenţia că semnala un motel. Motel sau nu, era deschis, altceva nu-mi trebuia. Proprietăreasa grăsulie mă întrebă dacă doresc micul dejun, dar am făcut-o să înţeleagă că am alte nevoi mult mai urgente. Olandezii au fermecătorul obicei de a-ţi umple paharul de *jonge Genever* până la buză, aşa încât proprietăreasa făcu ochii mari văzând cum mâinile mele tremurânde încercau să ducă lichidul spre gură. N-am risipit decât jumătate din conţinutul paharului, ceea ce ar fi putut s-o împingă să sune ori la poliţie, ori la dispensar ca să trimită pe cineva care să ştie cum să se poarte cu un alcoolic sau cu un drogat care-şi pierduse seringa hipodermică. Dar era o femeie cumsecade şi a mai adus un *jonge Genever*, Ia cerere. De data asta n-am vărsat mai mult de un sfert din licoare, iar a treia oară n-am mai risipit aproape nici o picătură. Am simţit cum şi restul globulelor roşii îşi revin. La al patrulea pahar de *jonge Genever* mâna îmi era neclintită ca o stâncă.

Am împrumutat un aparat de ras electric, apoi m-am desfătat cu un mic dejun pantagruelic, format din ouă, şuncă, carne şi brânzeturi, vreo patru feluri de pâine şi vreun litru jumătate de cafea. Mâncarea a fost superbă. Am cerut voie să dau un telefon.

Centrala de la Hotel Touring mi-a răspuns în câteva secunde, dar mi-au trebuit mult mai multe până am primit un răspuns din cameră. În cele din urmă, se auzi vocea somnoroasă a lui Maggie:

Hello! Cine e?

Îmi imaginam cum stătea lângă telefon, întinzându-se şi căscând.

Ai fost pe acoperişuri aseară, ă? am spus eu cu severitate.

Ce?

Încă nu ştia cine eram.

Dormi tun la amiază?

Abia era ora opt.

Sunteţi două leneşe cu minijupe.

Eşti... eşti tu?

Cine altul dacă nu domnul şi stăpânul vostru?

Paharele de *jonge Genever* începeau să-şi facă, cu întârziere, efectul.

Belinda! S-a întors!

Pauză.

Zice că e domnul şi stăpânul nostru.

Cât mă bucur! — asta era vocea Belindei. Cât mă bucur. N-am fost niciunde, zise ea cu un glas foarte supus. Am stat la taclale, şi ne-am făcut tot felul de gânduri urâte şi de-abia am pus pleoapă pe pleoapă şi ne-am tot gândit că...

Scuze. Maggie? Îmbracă-te. Treci peste baia de dimineaţă şi peste micul dejun.

Fără micul dejun? Ţie-ţi convine, că ai mâncat deja.

Hotărât lucru, Belinda o influenţa prost pe fata asta.

Am mâncat.

Şi ţi-ai petrecut noaptea într-un hotel de lux, continuă ea.

—- Boierii au privilegiile lor. Pune mâna pe un taxi, coboară pe undeva printr-o periferie a oraşului, comandă telefonic un taxi local şi ia-o spre Huyler.

Locul unde se fac păpuşile?

Exact. Ne întâlnim pe drum. Voi fi într-un taxi galben cu roşu – i-am dat numărul de înmatriculare al maşinii. Mişcă-te cât poţi de repede.

Am închis, am plătit şi mi-am văzut de drum. îmi părea bine că trăiam. Ce bine e să trăieşti! Fusese una din acele nopţi care parcă nu vor fi niciodată urmate de dimineaţă, dar mă descurcasem şi îmi părea bine. Şi fetelor le părea bine. Mi-era cald şi bine, paharele de *jonge Genever* fugăreau cu voioşie globulele roşii, ca într-un joc de căluşei, toate firele colorate se întreţeseau formând o broderie minunată, iar până la sfârşitul zilei totul se va termina. Niciodată nu mă simţisem atât de bine.

A fost ultima oară când m-am simţit aşa.

În timp ce mă aflam în preajma periferiilor, mi s-a făcut semn dintr-un taxi galben. Am oprit şi am traversat şoseaua tocmai când Maggie se dădea jos. Arăta minunat, ea, de altfel, întotdeauna arăta minunat. În acea dimineaţă, totuşi, chipul ei purta o lumină specială.

Ce stafie plină de viaţă! Îmi dai voie să te pup?

Bineînţeles că nu, am spus eu cu demnitate. Relaţiile dintre patron şi funcţionarul său sunt...

Hai, fii cuminte, Paul, mă domoli ea, sărutându-mă fără permisiune. Ce-ai vrea să fac?

Să te duci la Huyler. O să găseşti lângă port o mulţime de locuri unde poţi să iei micul dejun. Există acolo un edificiu pe care aş vrea să-l supraveghezi, dar nu tot timpul – i-am descris clădirea – fortăreaţa şi locul unde se afla. Încearcă să-ţi dai seama cine intră şi iese din clădirea aceea şi ce se petrece acolo. Şi nu uita, eşti turistă. Caută, întotdeauna, compania altora, nu rămâne singură. Belinda e încă în camera ei?

Da, zise Maggie zâmbind. Pe când mă îmbrăcam, Belinda a primit un telefon. Veşti bune, cred.

Pe cine cunoaşte Belinda în Amsterdam? am întrebat. Cine a sunat?

Astrid Lemay.

Despre ce Dumnezeu vorbeşti? Astrid a fugit din ţară. Am dovada.

Sigur că a fugit, se amuză Maggie. A fugit pentru că îi dăduseşi să facă o treabă foarte importantă, pe care nu putuse să o îndeplinească pentru că era urmărită oriunde se ducea. Aşa că a fugit, a coborât la Paris, şi s-a întors din nou. Stă cu George undeva în afara Amsterdamului, la nişte prieteni în care are încredere. A spus să-ţi comunicăm că a cercetat în direcţia pe care i-ai dat-o. A spus să-ţi comunicăm că se află la Kasteel Linden şi că...

O. Dumnezeule! am spus. O, Dumnezeule!

M-am uitat la Maggie cum stătea acolo, cu surâsul stingându-i-se încet de pe buze, şi pentru o clipă, am vrut s-o lovesc sălbatec, pentru ignoranţa ei, pentru prostia ei, pentru chipul ei zâmbitor, pentru flecăreala ei, însă, după aceea m-am simţit eu însumi ruşinat, cum nu mai fusesem niciodată, pentru că greşeala îmi aparţinea, nu era a lui Maggie, şi mi-aş fi tăiat mâna mai degrabă decât să-i fac rău, aşa că am luat-o de după umeri şi i-am spus:

Maggie, trebuie să te las.

Îmi surâse, nesigură.

Îmi pare rău. Nu înţeleg.

Maggie?

Da, Paul

Cum crezi tu că a descoperit Astrid Lemay numărul de telefon de la noul vostru hotel?

O, Dumnezeule! spuse ea, fiindcă de-abia acum înţelesese.

Am traversat strada în fugă fără să mă uit înapoi, am pornit motorul şi am accelerat, schimbând vitezele ca un nebun, ceea ce şi presupun că eram. Am pus în funcţiune sirena şi girofarul, mi-am îndesat casca pe urechi şi am început să răsucesc disperat butoanele staţiei radio. Nimeni nu-mi arătase cum s-o manevrez şi nu era momentul să învăţ. Maşina era plină de zgomote, se amestecau urletele motorului supraaccelerat, vaietele sirenei, pocniturile din receptoare şi, ceea ce îmi părea cel mai strident dintre toate, sunetul înjurăturilor mele în timp ce încercam să pun în funcţiune afurisita aceea de staţie de radio. Apoi, deodată, pocniturile încetară şi am auzit o voce calmă.

Poliţia! am strigat. Vreau să vorbesc cu colonelul de Graaf. Nu-i treaba ta să ştii cine dracu' sunt. Grăbeşte-te, omule, grăbeşte-te!

Urmă o tăcere lungă şi ofensată, în timp ce goneam ca un bolid prin mijlocul traficului aglomerat al orelor de dimineaţă. Apoi vocea se auzi în receptoare: „Colonelul de Graaf n-a venit încă."

Atunci, prindeţi-l acasă! am zbierat.

În cele din urmă au dat de el acasă.

Domnule colonel de Graaf? Da, da, da. îţi aminteşti păpuşa pe care am văzut-o ieri? Crede-mă că am văzut o fată care semăna cu ea. Astrid Lemay.

De Graaf începu să pună întrebări, dar i-am tăiat-o scurt.

Pentru numele lui Dumenzeu... Depozitul... Cred că este într-o primejdie de moarte. Avem de-a face cu un criminal maniac. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te.

Mi-am smuls casca de pe urechi, concentrându-mă la condus şi blestemându-mă pe mine însumi. Dacă aveţi nevoie de un fazan lesne de păcălit, mi-am spus eu cu furie, apoi Sherman este cel mai potrivit. În acelaşi timp, eram conştient că mă judecam prea sever şi poate pe nedrept. Aveam de-a face cu o organizaţie criminală, strălucit condusă, asta era sigur, dar o organizaţie care conţinea un element psihopatie imprevizibil, care făcea orice predicţie aproape imposibilă. Bineînţeles, Astrid îl vânduse pe Jimmy Duclos pentru că avea de ales între Duclos şi George, iar George era propriu ei frate. Ei o trimiseseră să mă lucreze şi pe mine, fiindcă altfel nu avea de unde să ştie că locuiam la hotelul Rembrandt. Dar în loc să se asigure de ajutorul şi simpatia mea, şi-a pierdui cumpătul în ultima clipă... Am pus să fie urmărită şi acesta a fost momentul în care au început necazurile. Probabil că am fost văzut luându-l pe George de lângă flaşneta

de pe Rembrandtplein sau la biserică, sau în apropierea celor doi beţivi din faţa apartamentului ei, care nu erau beţi deloc.

Hotărâseră, în cele din urmă, că era mai bine s-o elimine, dar în aşa fel încât să mă facă să cred că nu i se făcuse vreun rău. Asta, pentru că, probabil, credeau, şi pe bună dreptate, că dacă aş fi ştiut-o prizonieră şi în mare pericol, eu aş fi abandonat orice speranţă de a ajunge la obiectivul meu final, şi aş fi făcut ceea ce ei ştiau acum că era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac. Adică să merg la poliţie şi să torn tot ce ştiu, ceea ce ei, probabil, bănuiau că ar fi foarte serios. Dealtminteri, acesta era şi pentru ei ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l fac... Pentru că, deşi ducându-mă la poliţie mi-aş fi ratat obiectivul, aş fi putut aplica organizaţiei lor lovituri atât de cumplite, întât le-ar fi trebuit luni de zile, poate ani, să o pună din nou pe picioare. În consecinţă, Durrell şi Marcel şi-au jucat cum se cuvine rolul ieri dimineaţă la Clubul Balinova, convingându-mă că Astrid şi George plecaseră la Atena. Plecaseră, fără îndoială. La Paris au fost daţi jos cu forța din avion şi obligaţi să se întoarcă la Amesterdarn. În momentul când vorbea cu Belinda, vorbea cu un pistol la tâmplă.

Acum, firește, Astrid nu le mai era de nici un folos. Pentru ei, Astrid trecuse la inamic şi cu astfel de persoane nu mai era decât un lucru de făcut. Acum, bineînţeles, nu le mai era frică de nici o reacţie din partea mea, fiindcă eu murisem la ora 2.00 noaptea trecută, în portul cu barje. Acum aveam cheia celor întâmplate, fiindcă ştiam de ce aşteptaseră. Dar ştiam că această cheie venea prea târziu ca s-o mai salvez pe Astrid.

N-am lovit nimic şi n-am omorât pe nimeni conducând prin Amsterdam, dar asta numai pentru că cetăţenii Amsterdamului au reacţii rapide. Mă găseam în oraşul vechi, în preajma depozitului şi goneam pe străduţa cu un singur sens care ducea la el, când am văzut baricada poliţiei: o maşină de poliţie aşezată de-a curmezişul străduţei cu câte un poliţist înarmat de fiecare parte. Am oprit derapând. Am sărit din maşină şi am fost luat în primire de un poliţist.

Poliţia, spuse el, în caz că l-aş fi luat drept comis voiajor. Vă rog să întoarceţi.

Chiar nu eşti în stare să recunoşti una din maşinile voastre? m-am zbârlit eu. Dă-te naibii ia o parte.

N-are voie nimeni să intre pe stradă.

E-n regulă, zise de Graaf apărând de după colţ. Nu e prea plăcut de văzut, domnule maior Sherman.

Am trecut pe lângă el fără să scot o vorbă, am dat colţul şi m-am uitat în sus. De la acea distanţă, forma asemănătoare unei păpuşi care se balansa uşor de grinda de deasupra depozitului lui Morgenstern şi Muggenthaler nu părea mai mare decât cea a păpuşii pe care o văzusem cu o dimineaţă înainte. Pe aceea o văzusem însă de dedesubt, aşa că aceasta cu siguranţă că era mai mare, mult mai mare. Era îmbrăcat în acelaşi costum tradiţional precum cel al păpuşii care se mişcase încoace şi încolo în acelaşi loc, cu atât de puţin timp înainte. N-a trebuit să mă apropii ea să ştiu că figura păpuşii de ieri era o replică perfectă a chipului care se afla acum, acolo. M-am întors pe călcâie şi am dat colţul, cu de Graaf lângă mine.

De ce nu o daţi jos? am întrebat.

Îmi auzeam vocea ca şi cum ar fi venit de la distanţă, o voce nefirească, de un calm îngheţat şi fără tonalitate.

Asta e treaba doctorului. A urcat acolo.

Desigur, am spus eu şi, după o pauză, am urmat: Nu se poate să fie acolo de prea mult timp. Acum mai puţin de o oră încă trăia. Depozitul fusese deschis mai de mult...

Azi e sâmbătă. Nu se lucrează sâmbăta.

Desigur, am repetat mecanic.

Îmi venise alt gând, un gând care stârni în mine o teamă mai adâncă şi îmi dădu fiori. Astrid, cu un pistol la tâmplă, sunase la Touring. Însă ea sunase ca să-mi transmită un mesaj, iar acel mesaj fusese lipsit de sens şi n-ar fi putut sau n-ar fi trebuit să aibă un destinatar, fiindcă eu zăceam pe fundul apei din port. Ar fi putut să aibă un scop dacă mesajul mi-ar fi fost transmis. Ar fi existat un sens numai dacă ei ştiau că trăiam. Cum ar fi putut ei să ştie că trăiesc încă? Cine ar fi putut să le transmită informaţia că sunt încă în viaţă? Nimeni nu mă văzuse, cu excepţia celor trei matroane de pe insula Huyler. Mai mult decât atât. De ce a trebuit s-o determine să-mi telefoneze şi apoi să se pună pe ei şi planul în pericol ucigând-o pe Astrid, după ce se străduiseră atât de tare să mă convingă că ea trăia? Deodată, bineînţeles, am ştiut răspunsul. Uitaseră ceva. Şi eu uitasem ceva. Au uitat ceea ce Maggie uitase, anume faptul că Astrid nu ştia numărul de telefon al noului lor hotel. Iar eu uitasem că nici Maggie şi nici Belinda nu o întâlniseră vreodată pe Astrid şi nici nu o auziseră vorbind. M-am întors

după colţ. Deasupra faţadei depozitului, lanţul şi cârligul încă se legănau încet. însă trupul dispăruse.

I-am spus lui de Graaf:

Cheamă-l pe doctor.

Doctorul apăru peste două minute, un tinerel, ai fi putut spune, proaspăt ieşit din facultate, care arăta mai palid decât bănuiesc că arăta de obicei.

E moartă de mai multe ore, nu-i aşa?

Încuviinţă.

Patru sau cinci, nu pot să fiu sigur.

Mulţumesc.

M-am întors spre de Graaf. Pe faţa lui citeam nenumărate întrebări cărora nu li se dăduse răspuns, dar nu aveam chef să-i răspund la niciuna.

Eu am ucis-o, am spus. Şi cred că am mai ucis pe cineva.

Nu înţeleg, zise de Graaf.

Cred că am trimis-o pe Maggie la moarte.

Maggie?

Îmi pare rău. Nu ţi-am spus. Cu mine erau două fete. Amândouă de la Interpol. Una dintre ele era Maggie. Cealaltă stă la Hotel Touring. I-am dat numele Belindei şi telefonul. Ia legătura cu ea, te rog. Spune-i să încuie uşa şi să rămână acolo până primeşte veşti de la mine. Adaugă faptul că trebuie să nu ia în seamă nici un mesaj telefonic sau scris care nu conţine cuvântul „Birmingham". Aș vrea s-o faci personal.

Desigur.

Poţi să iei legătura prin radio cu Insula Huyler?

Clătină din cap.

Atunci cu sediul poliţiei, te rog.

În timp ce de Graaf vorbea cu şoferul său, Van Gelder, cu faţa mâhnită, veni de după colţ. Ducea o sacoşă în mână.

E a lui Astrid Lemay? am întrebat.

Încuviinţă.

Dă-mi-o, te rog.

-— Nu pot face asta. Într-un caz de omucidere...

Dă-i-o, spuse de Graaf.

Am mulţumit, după care i-am spus:

1.68, păr negru lung, ochi albaştri, foarte frumoasă, fustă şi jachetă bleumarin, bluză albă şi poşeta albă. Ar trebui să fie pe undeva prin...

Un moment, zise de Graaf, se aplecă spre şofer şi anunţă: Liniile spre Huyler sunt moarte. Se pare că moartea te urmează peste tot, d-le maior Sherman.

Te sun eu mai târziu, i-am spus şi am luat-o spre maşina mea.

Vin şi eu cu dumneata, spuse van Gelder.

Ai aici de lucru până peste cap. Acolo unde mă duc nu am nevoie de poliţişti.

Van Gelder dădu din cap.

Ceea ce înseamnă că ai de gând să încalci legea.

Sunt deja dincolo de lege. Astrid Lemay e moartă. Jimmy Duclos este mort. Se poate ca Maggie să fie moartă. Vreau să vorbeasc cu cei care omoară alţi oameni.

Cred că ar trebui să ne dai nouă pistolul, spuse, sobru, van Gelder.

Ce-ai vrea să am în mână când le voi vorbi? Biblia? Să mă rog pentru sufletele lor? Mai întâi mă omori, van Gekier, decât să-mi iei pistolul.

De Graaf zise:

Ai informaţii pe care ni le ascunzi?

Da.

-— Nu e politicos, nici înţelept şi nici legal.

Am intrat în maşină.

În ce priveşte înţelepciunea, o să judecaţi mai târziu. Politeţea şi legalitatea nu mă mai interesează.

Am pornit motorul. Van Gelder făcu o mişcare spre mine, dar l-am auzit pe de Graaf spunându-i:

Lasă-l în pace, inspectore, lasă-l în pace.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Nu mi-am făcut mulţi prieteni pe drumul spre Huyler, dar nici nu aveam dispoziţie pentru aşa ceva. În condiţii morale, conducând maşina ca un nebun, aş fi fost implicat în cel puţin jumătate de duzină de accidente, toate grave, dar am descoperit că girofarul şi sirena aveau un efect aproape magic în a-mi deschide drumul. De la o distanţă de peste jumătate de km., vehiculele care se apropiau, sau cele care rulau în aceeaşi direcţie cu mine încetineau sau opreau, trăgând foarte aproape de marginea şoselei. Scurt timp am fost escortat de un echipaj de poliţie, însă şoferului îi lipse motivaţia mea şi împărtăşea, evident, opinia că nu avea rost să se sinucidă numai ca să-şi câştige salariul.

Aş fi preferat să-mi termin călătoria în altă maşină sau cu autobuzul, pentru că ceea ce îi lipseşte unui taxi galben cu roşu este discreţia, dar graba era mai importantă. Am făcut un compromis, conducând pe porţiunea finală a drumului care lega continentul de Huyler cu o viteză considerabil mai mică. Spectacolul unui taxi galben cu roşu gonind spre sat cu peste 130 km/oră ar fi stârnit comentarii chiar şi printre olandezi, de altfel, recunoscuţi ca fiind lipsiţi de curiozitate.

Am parcat maşina, mi-am scos haina, tocul de pistol de la umăr şi cravata, mi-am desfăcut gulerul, mi-am suflecat mânecile şi am ieşit din maşină cu haina atârnând neglijent pe braţul stâng. Sub haină aveam pistolul cu amortizorul montat.

Capricioasa vreme olandeză se schimbase radical în bine. Chiar pe când ieşeam din Amsterdam, cerul se înseninase, iar acum soarele fierbinte scotea aburi din case şi câmpuri. M-am îndreptat spre clădirea pe care o încredinţasem supravegherii lui Maggie. Uşa era larg deschisă şi, din când în când, vedeam femei îmbrăcate în costume tradiţionale, mişcându-se în interior. Câteodată, mai, ieşea câte una şi se ducea în sat, altădată ieşea un bărbat cu o cutie şi o punea într-o roabă pe care o împingea pe străduţele satului. Clădirea adăpostea un atelier sătesc. Era imposibil să-ţi dai seama din afară ce fel de atelier. Că era vorba de un atelier sătesc se vedea şi din faptul că turiştii care se întâmplau să treacă pe acolo erau invitaţi, cu zâmbete, să intre înăuntru şi să se uite. Toţi cei pe care i-am văzut intrând au şi ieşit, aşa că acesta era locul cel mai puţin sinistru. La nord de clădire

se întindeau fâneţe şi, în depărtare, se zărea un grup de femei îmbrăcate în costume folclorice întorcând fânul ca să-l usuce în soarele dimineţii. Se pare că bărbaţii din Huyler scăpaseră de corvoadă. Nu era picior de bărbat pe acolo.

Nici urmă de Maggie. M-am întors în sat, am cumpărat o pereche de ochelari de soare coloraţi – ochelarii negri în loc să-ţi ascundă faţa nu fac altceva decât să atragă atenţia, motiv pentru care, probabil, atâţia oameni îi poartă – şi o pălărie de paie. Eram departe de a mă considera perfect deghizat, pentru că nimic nu izbutea să-mi ascundă cicatricile albe de pe faţă, dar cel puţin căpătasem un anume grad de anonimat şi nu cred că arătam prea diferit de zecile de turişti care băteau satul.

Huyler este un sătuc foarte mic, dar când te apuci să cauţi pe cineva despre care nu ştii unde se găseşte şi când acel cineva poate să se învârte şi el în încelaşi timp cu tine prin sat, atunci chiar cel mai mărunt cătun poate deveni deranjant de mare. Pe cât puteam de vioi, dar fără să atrag atenţia, am străbătut fiecare uliţa din Huyler însă n-am dat nicicum de urma lui Maggie.

O apucasem pe calea unui sentiment de blândă disperare, neluând în seamă vocea din minte care-mi spunea, cu o certitudine istovită, că era prea târziu. Am început să fac turul tuturor prăvăliilor şi cafenelelor, deşi, dacă Maggie trăia, nu m-aş fi aşteptat s-o găsesc acolo, datorită însărcinării pe care i-o dădusem. Însă nu-mi permiteam să nu iau în seamă orice posibilitate. Prăvăliile şi cafenelele din jurul portului interior nu adăposteau nimic – am intrat în toate. Apoi am început să merg în cercuri concentrice, cărora le măream mereu raza, dacă cineva poate să-şi închipuie un termen atât de geometric aplicat harababurii de uliţe din care era făcut Huyler. Şi chiar pe traseul cercului cu cea mai mare rază am găsit-o pe Maggie, am găsit.o vie şi nevătămată.

Am găsit-o acolo unde ar fi trebuit să mă gândesc că o voi găsi, asta dacă mi-aş fi folosit capul. Îi spusesem să ţină clădirea sub supraveghere, dar în acelaşi timp să nu fie singură, şi ea tocmai asta făcea. Era într-o prăvălie aglomerată, examinând un suvenir, dar fără prea mult interes. În schimb, fixa clădirea aliată la mai puţin de 30 de metri, o fixa cu atâta concentrare, încât aproape că nu m-a observat. Am făcut un pas pe uşă ca să-i vorbesc

când deodată am văzut ceva care m-a făcut să mă opresc şi să privesc la fel de fix ca şi Maggie, deşi nu în aceeaşi direcţie.

Trudi şi Herta veneau în jos pe străduţă. Trudi, îmbrăcată într-o rochiţă fără mâneci, purtând mănuşi lungi de bumbac, ţopăia în felul ei copilăresc, cu pletele blonde fluturând în vânt şi cu zâmbetul pe buze; Herta, înveşmântată în costum folcloric, se legăna ca o raţă alături de ea, ducând în mână o sacoşă mare de piele.

Am intrat repede în prăvălie. Dar nu în direcţia lui Maggie, pentru că nu voiam să fiu văzut de cele două vorbind cu ea. În schimb, mi-am luat o poziţie strategică în spatele unui stand de cărţi poştale şi am aşteptat ca Herta şi Trudi să treacă.

N-au trecut. În dreptul uşii, Trudi se opri brusc, se uită pe fereastră şi o strânse pe Herta de mână. Câteva clipe mai târziu, se hotărî să intre în prăvălie, se descleştă de Herta, care rămase mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi mocnind ca un vulcan înainte de a erupe, făcu un pas şi o prinse pe Maggie de mână.

Te cunosc, spuse Trudi, încântată. Te cunosc!

Maggie se întoarse şi zâmbi.

Şi eu te cunosc. Hello, Trudi.

Ţi-o prezint pe Herta, Trudi se întoarse spre Herta, care era clar că nu aproba nimic din ceea ce se întâmplă.

— Herta, ţi-o prezint pe prietena mea, Maggie.

Herta mormăi ceva.

Trudi zise:

Domnul maior Sherman este prietenul meu.

Ştiu, zâmbi Maggie?

Eşti prietena mea, Maggie?

Sigur că sunt, Trudi.

Trudi păru încântată.

Am mulţi alţi prieteni. N-ai vrea să-i cunoşti?

Aproape că o trase pe Maggie spre uşă şi-i arăta cu degetul afară. Mâna ei indica nordul şi mi-am dat seama că nu putea fi vorba decât de fâneţele aflate la capătul câmpului.

Uite! Acolo sunt.

Sunt sigură că ai nişte prieteni foarte drăguţi, spuse Maggie, politicos.

Un vânător de cărţi poştale se înghesuia în mine, ca să-mi dea de înţeles că ar trebui să mă dau mai încolo ca să arunce şi el o privire. Nu sunt foarte sigur ce privire i-am înapoiat dar, cu siguranţă, a fost suficient ca s-o întindă în mare grabă.

Sunt nişte prieteni minunaţi, spunea Trudi, făcând semn spre Herta şi arătând sacoşa pe care aceasta o ducea. Când Herta şi cu mine venim aici le ducem întotdeauna mâncare şi cafea dimineaţa. Hai să-i vezi şi tu, Maggie, şi cum Maggie ezita spuse: Doar eşti prietena mea, nu-i aşa?

Desigur, însă...

Sunt nişte prieteni atât de drăguţi, zise Trudi, rugându-se de ea. Sunt atât de fericiţi. Cântă la instrumente. Dacă suntem foarte cuminţi poate că vor juca dansul fânului pentru noi.

— Dansul fânului?

Da, Maggie. Dansul fânului. Te rog, Maggie. Toţi sunteţi prietenii mei. Vino, te rog, fă-o pentru mine, Maggie.

Bine, zise Maggie ezitând. Doar pentru tine, Trudi. Dar nu pot să stau mult.

Cât îmi place de tine, Maggie, se gudură Trudi strângând-o pe Maggie de braţ. îmi place mult de tine.

Plecară toate trei. Am aşteptat puţin, apoi am ieşit cu grijă din prăvălie. Se aflau deja la 50 de metri distanţă, dincolo de clădirea pe care îi cerusem lui Maggie să o supravegheze şi ajunseseră la fâneţe. Femeile care întorceau fânul stăteau undeva la cel puţin 600 de metri depărtare, clădind prima căpiţă din ziua aceea. Se aflau în apropierea a ceea ce arăta ca un hambar foarte vechi, tipic olandez. Le auzeam pe cele trei vorbind, în timp ce ele se îndreptau spre fânul cosit, iar glasul care se auzea cel mai des şi mai tare era glasul lui Trudi, care revenise la obiceiul ei de a ţopăi ca un miel. Niciodată Trudi nu mergea ca toată lumea, întotdeauna ţopăia.

Am mers după ele, dar fără să ţopăi. Un gard viu se întindea la marginea câmpului şi, prudent, am ţinut gardul între mine şi cele trei, târându-mă la vreo 30 de metri în urmă. Nu mă îndoiesc că metoda mea de locomoţie părea la fel de ciudată ca şi cea a lui Trudi, fiindă gardul viu avea mai puţin de un metru înălţime, iar eu am parcurs cam şase sute de metri încovoiat ca un septuagenar suferind de o criză de lumbago.

Până la urmă, toate trei au ajuns la vechiul hambar şi s-au aşezat în iarbă, în faţa laturii de vest, adăpostindu-se de soare. Folosindu-mă de hambar ca

de un paravan, m-am apropiat în fugă şi am intrat printr-o uşă laterală.

Nu mă înşelasem în privinţa hambarului. Probabil că avea cel puţin 100 de ani şi arăta foarte părăginit. Avea un pod a cărui podea stătea gata-gata să cadă. Era putrezit şi ros de carii. Până şi unui agent imobiliar englez i-ar fi fost greu să scape de el, chiar invocându-i antichitatea. Podul nu părea să poate rezista la greutatea unui şoarece de mărime mijlocie, şi cu atât mai puţin la greutatea mea. Dat fiind însă că partea de jos a hambarului nu putea fi folosită ca punct de observaţie şi, în plus, pentru că nu voiam să trag cu ochiul printr-o crăpătură în zid şi să dau de altul holbându-se la mine la câţiva centimetri distanţă, am urcat, de voie de nevoie, treptele de lemn care duceau la pod.

Podul, în care se găsea fân din anul precedent, era într-adevăr primejdios, însă am păşit cu mare atenţie şi m-am apropiat de peretele dinspre vest. Această porţiune avea încă şi mai multe crăpături şi, în cele din urmă, am ales o crăpătură ideală care îmi oferea un câmp de observaţie excelent. Vedeam capetele lui Maggie, lui Trudi şi al Hertei direct de deasupra; vedeam ţărăncile, vreo douăsprezece, clădind o căpiţă. Dinţii furcilor cu mânere lungi scânteiau în soare. Vedeam chiar o parte din sat, inclusiv o bună porţiune din parcare. Mă domina un simţământ de nelinişte şi nu izbuteam să desluşesc motivul. Scena adunării fânului era atât de idilică, încât oricare îndrăgostit de genul bucolic ar fi dorit s-o vadă. Cred că neliniştea era iscată de cea mai imprevizibilă cauză. Adică, de fapt, de femeile care întorceau fânul, pentru că nici măcar aici, în locul lor de baştină, rochiile lor înfoiate, pieptarele minunat brodate şi tulpanele de un alb imaculat nu păreau cu totul naturale. Aveau ceva mai mult decât o uşoară nuanţă teatrală, o aură de irealitate. Aproape că am avut senzaţia că eram spectator la o piesă pusă în scenă special pentru mine.

A trecut aproape o oră, timp în care femeile au lucrat de zor, iar cele trei, şezând la umbla hambarului, au sporovăit vrute şi nevrute. Era o zi caldă, fără vânt, paşnică, singurele sunete care se auzeau erau fâşâitul furcilor şi bâzâitul îndepărtat al albinelor. Era o zi care te îndemna la tăcere. M-am întrebat dacă aveam curajul să risc să aprind o ţigară şi m-am hotărât să o aprind. Am scotocit în buzunarul hainei după chibrit şi ţigări, am pus haină pe podea, cu pistolul deasupra şi am aprins ţigara, atent ca fumul să nu iasă prin crăpături.

Din când în când, Herta consulta un ceas de mâna care avea dimensiunea unui deşteptător de bucătărie. Ii spuse ceva lui Trudi, care se ridică, întinse mâna şi o ajută pe Maggie să se salte în picioare. Mergeau împreună spre femeile cu furci, pentru a le chema să ia micul dejun, probabil, fiindcă Herta întindea pe jos o pânză în carouri şi aşeza pe ea ceşti, scoţând merinde din şervete de pânză.

În spatele meu o voce spuse:

Nu încerca să pui mâna pe pistol:

N-am încercat.

Întoarce-te foarte încet.

M-am întors foarte încet.

Îndepărtează-te cu trei paşi de pistol. Spre stânga.

Nu-l vedeam. Dar îl auzeam foarte bine. Am făcut cei trei paşi. Spre stânga.

Se auzi fânul foşnind în capătul opus al podului şi se iviră două feţe: Reverendul Thaddeus Goodbody şi Marcel, acel dandy reptilin pe care îl zvântasem în bătaie şi îl vârâsem în seif, la clubul Balinova. Goodbody nu avea pistol, dar nici nu mi-ar fi fost de folos, fiindcă ce avea Marcel în mână era de două ori mai mare decât un pistol obişnuit şi, socotind după scânteile din ochii lui, se vedea că aşteaptă cea mai mică urmă de scuză ca să-l folosească. Nu m-am simţit încurajat nici când am văzut că pistolul avea amortizor, fiindcă însemna că nu le va păsa de câte ori aveau să tragă în mine. Nimeni nu ar fi auzit nimic.

Afurisit de cald e aici, spuse Goodbody, compătimitor. Şi fânul ăsta care te gâdilă, susură el, zâmbind cu acel farmec care-i făcea pe copilaşi să vrea să îl ia de mână. Vocaţia dumnitale te conduce în cele mai neaşteptate locuri, dragă Sherman.

Vocaţia mea?

Ultima oară când ne-am întâlnit, făceai, dacă-mi aduc bine aminte, pe taximetristul.

A, în noaptea aia! Pun pariu că n-ai spus nimic la poliţie, la urma urmei.

E adevărat că m-am răzgândit, recunoscu cu generozitate, Goodbody.

Se duse spre locul unde era pistolul meu, îl luă cu dezgust şi îl aruncă în fân.

Ce arme sălbatice, dezagreabile.

Adevărat, am convenit eu. Şi acum preferi să introduci în crimele tale un element de rafinament.

După cum o să-ţi arăt în scurt timp.

Goodbody vorbea cu voce tare, şi nici nu avea de ce să coboare tonul, fiindcă femeile din Huyler serveau cafeaua de dimineaţă şi, chiar cu gurile pline, păreau în stare să vorbească toate în acelaşi timp.

Pregăteşte-te, dragă Marcel. Dacă domnul Sherman face cea mai mică mişcare, oricât de nevinovată ar fi ea. Împuşcă-l. Nu ca să-l omori. împuşcă-l în coapsă.

Marcel îşi linse buzele. Speram să nu bage de seamă mişcarea cămăşii mele, mişcarea pricinuită de bătaia accelerată a inimii şi s-o interpreteze greşit. Goodbody se apropie circumspect pe la spate, legă funia în jurul încheieturii mâinii drepte, trecu funia peste o grindă apoi, îmi legă mâna stângă. Mâinile îmi erau ridicate acum la nivelul urechilor. Godbody aduse o altă funie.

De la prietenul meu Marcel, aici de faţă, zise Goodbody pe un ton de conversaţie, am aflat că te descurci foarte bine cu mâinile. Presupun că eşti la fel de iscusit şi în privinţa membrelor inferioare.

Se apleacă şi îmi leagă gleznele, cu un entuziasm care aproape că îmi sugrumă circulaţia în picioare.

Şi mai presupun că s-ar putea întâmpla să ai de făcut oarecări comentarii în legătură cu scena pe care o vei urmări în curând. Aş prefera să te poţi abţine.

Îmi înfundă gura cu o batistă care era departe de a fi curată şi o fixă acolo, legându-o cu altă batistă.

Satisfăcător, Marcel, ce zici?

Ochii lui Marcel străluciră.

Am a-i transmite lui Sherman un mesaj din partea domnului Durrell.

Ei, dragul meu, nu fi atât de grăbit. Mai târziu, mai târziu. Pentru moment, dorim ca prietenul nostru să se afle în deplinătatea facultăţilor sale, să vadă bine, să audă cu amândouă urechile şi să-i fie mintea limpede ca să poată aprecia toate nuanţele artistice ale divertismentului pe care l-am aranjat în beneficiul său.

Desigur, domnule Goodbody, zise Marcel, cu supuşenie şi lingându-şi din nou buzele, într-un fel revoltător. Dar după aia...

După aia, spuse, generos Goodbody, poţi să-i transmiţi câte mesaje vrei. Dar, nu uita, vreau să fie încă viu când, diseară, hambarul va lua foc. Ce păcat că nu vom fi în stare să urmărim acest spectacol de aproape.

Părea cu adevărat trist.

Când vor găsi rămăşiţele carbonizate — ale fermecătoarei tinere doamne de afară şi ale dumitale — ei bine, sunt sigur că vor trage propriile lor concluzii despre ce înseamnă visul de dragoste al unor tineri neglijenţi. Fumatul în hambare aşa cum tocmai ai făcut, este o practică total nerecomandabilă. Total nerecomandabilă. Adio, domnule Sherman, şi nu vreau prin asta să spun la revedere. Cred că trebuie să privesc dansul fânului mai deaproape. Ce minunat şi străvechi obicei. Cred că eşti de acord.

Plecă, lăsându-l pe Marcel să-şi lingă buzele. Nu mă topeam de plăcere alături de Marcel, dar mintea nu-mi stătea la situaţia mea. M-am răsucit şi m-am uitat prin crăpătură,

Femeile îşi terminaseră cafeaua şi se ridicau de pe jos. Trudi şi Maggie se găseau exact în direcţia privirii mele.

Au fost bune prăjiturile, Maggie? întrebă Trudi. Şi cafeaua?

Minunate, Trudi, minunate. Dar am stat prea mult. Mai am de făcut cumpărături. Acum trebuie să plec, se scuză Maggie după care făcu o pauză şi privi în sus. Ce-i asta?

Două acordeoane începuseră să cânte, încetişor. Pe muzicanţi nu-i vedeam. Sunetul părea să vină din partea opusă locului în care femeile terminaseră de clădit căpiţele.

Trudi sări în picioare, bătând din palme cu entuziasm, întinse mâna ca s-o pună pe picioare şi pe Maggie.

Este dansul fânului! strigă Trudi, ca un copil care îşi primeşte tortul de ziua lui. Te îndrăgesc şi pe tine, Maggie! Vor juca pentru tine! Eşti, acum, prietena lor.

Femeile, toate fiind de vârstă mijlocie sau mai înaintată, cu feţe care înspăimântau prin lipsa de expresie, se puseră în mişcare cu un soi de sprinteneală greoaie. Ţinând pe umeri furcile ca pe nişte arme începură să lovească pământul cu picioarele, ţinându-se în şir. Cozile lor împletite se legănau în acordurile acordeoanelor. Făcură o piruetă ceremonioasă, apoi îşi reluară mersul ritmic înainte şi înapoi. Am observat că şirul se curba treptat, luând forma unei jumătăţi de lună.

N-am văzut niciodată un asemenea dans, spuse Maggie uimită.

Nici eu nu văzusem un dans asemănător şi, mi-am dat seama, străbătut fiind de o certitudine îngheţată, că nu mai voiam să văd vreodată un astfel de dans.

Trudi se făcu ecoul gândurilor mele:

— Şi nici n-o să mai vezi vreodată un dans ca ăsta, Maggie, spuse ea.

Sinistra implicaţie a acestor cuvinte îi scapă lui Maggie.

Abia au început. O, Maggie, cred că le place de tine, vezi, te vor.

Pe mine?

Da, Maggie. Le place de tine. Uneori îmi cer mie să mă alătur lor. Astăzi, te vor pe tine.

Trebuie să plec, Trudi.

Te rog, Maggie. Doar o clipă. Nu trebuie să faci nimic. Doar să stai în faţa lor. Te rog, Maggie. Se vor simţi jignite, dacă nu faci asta.

Maggie râse, resemnată.

Bine, atunci.

Câteva clipe mai târziu, o Maggie ezitantă şi foarte stânjenită stătea în faţa semicercului de femei care duceau furci pe umăr şi care înaintau în paşi de dans spre ea şi apoi se retrăgeau. Treptat, ritmul dansului se schimbă şi dansatoarele formară un cerc complet în jurul lui Maggie. Cercul se strângea şi se lărgea, se strângea şi se lărgea, femeile aplecându-se ceremonios când se apropiau de Maggie, smucindu-şi capetele şi cozile în spatele atunci când păşeau înapoi.

Goodbody intră în câmpul meu vizual, zâmbind uşor amuzat ca şi când s-ar fi împărtăşit şi el din plăcerea acestui dans străvechi, desfăşurat în faţa ochilor lui. Se opri lângă Trudi, şi-i puse o mână pe umăr. Ea îi zâmbi plină de încântare.

Simţeam că-mi vine rău. Voiam să privesc în altă parte, dar dacă o făceam, ar fi însemnat să o abandonez pe Maggie. Numai Dumnezeu ştia că nu aveam cum să o ajut. Pe faţa ei se citea stânjeneala, apoi surprinderea. Apăruse şi o nuanţă de nelinişte.

Deodată, cadenţa acordeoanelor se schimbă. Ceea ce fusese până atunci un ritm săltăreţ se înteţi cu repeziciune şi îşi schimbă cu totul natura, devenind o melodie mai mult decât marţială, ceva aspru, primitiv, sălbatic şi violent. Hora femeilor se strângea tot mai mult în jurul Iui Maggid. Am văzut că ochii lui Maggie se măriseră şi exprimau teama. Aproape disperat

o căuta din ochi pe Trudi. Dar la Trudi nu putea găsi salvarea. Zâmbetul lui Trudi dispăruse, îşi împreunase strâns mâinile înmănuşate şi îşi trecea, obscen, limba peste buze. M-am întors şi m-am uitat la Marcel, care făcea acelaşi lucru. însă el avea pistolul aţintit asupra mea şi mă urmărea acum cu aceeaşi atenţie cu care urmărise scena de afară. Nu puteam face nimic.

Femeile începură să se apropie de Maggie, lovind greoi cu tălpile în pământ. Feţele lor rotunde îşi pierduseră aerul de inexpresivitate şi erau acum necruţătoare, implacabile, iar frica din ochii lui Maggie fu înlocuită de groază, în vreme ce muzica devenea tot mai puternică. Brusc, cu o precizie militărească, furcile fură luate de pe umeri şi coborâte până în dreptul pieptului lui Maggie. Ea ţipă, ţipă încă o dată, însă strigătul se pierdu în crescendo-ul înnebunitor al acordeoanelor. După o clipă, Maggie era pe jos şi, slavă Domnului, tot ce-am putut să văd a fost spatele femeilor, în timp ce furcile lor se ridicau şi cădeau convulsiv străpungând trupul care zăcea acum nemişcat pe pajişte. Am văzut-o pe Trudi, faţa îi era iluminată de un fel de transă, având ceva care amintea de un animal hidos. Lângă ea era reverendul Goodbody, arătând mai binevoitor ca niciodată. '

O adunătură de minţi bolnave care părăsiseră de mult hotarele normalităţii...

Am făcut un efort ca să mă uit din nou înapoi, în vreme ce muzica se potolea, pierzându-şi tonalităţile sălbatice. Am văzut cum una din femei luă cu furca un braţ de fân. Şi am mai văzut, fugitiv, trupul schilodit al lui Maggie, o bluză albă care încetase să mai fie albă, apoi fânul acoperind-o. Urmară alte furci care clădiră deasupra lui Maggie o căpiţă de fân în vreme ce acordeoanele lăsau acum să se stingă ultimele acorduri, amintind nostalgic de bătrâna Viena. Dr. Goodbody şi Trudi – aceasta din nou zâmbind şi sporovăind veselă – se îndreptară ţinându-se de mână, spre sat.

Marcel îşi părăsi punctul de observaţie şi suspină:

— Doctorul Goodbody se pricepe foarte bine la lucrurile astea, nu crezi? Ce fler, ce sensibilitate, locul, ora, atmosfera – minunat făcut, minunat.

Accentul educat care emana din acel cap de şarpe nu era mai puţin respingător decât contextul în care erau folosite cuvintele. Era, ca toţi ceilalţi, nebun.

Se apropie cu grijă, pe la spate, de mine, dezlegă batista legată în jurul capului şi scoase căluşul murdar care îmi fusese înfundat în gură. Nu credeam că o făcea din vreo consideraţie umanitară, bineînţeles. Spuse:

Când urli, vreua să te aud, nu cred că doamnele de afară ne vor băga prea mult în seamă.

Cu siguranţă că nu. Am spus:

Sunt surprins că doctorul Goodbody şi-a luat valea.

Vocea îmi era răguşită şi de-abia puteam vorbi, ca şi cum ceva nu era în regulă cu laringele meu.

Marcel zâmbi.

Doctorul Goodbody are de pus la punct la Amsterdam lucruri foarte urgente. Importante.

—- Şi, mai ales, are de transportat nişte lucruri importante de aici la Amsterdam.

Fără îndoială, zise el zâmbind din nou. Dragul meu Sherman, când cineva este în situaţia dumitale, a pierdut partida şi se afla în faţa norţii, se cuvinte să i se explice, cu delicioase amănunte, unde a greşit. Dar pe lângă faptul că lista greşelilor grosolane pe care le-ai făcut este prea lungă, n-aş vrea să-mi pierd timpul. Aşa că eu zic să trecem la treabă.

Ce treabă?

Acuma începe, mi-am zis, dar nu-mi păsa. Nu prea mai rămăseseră lucruri de care să-mi pese.

—- Mesajul de la domnul Durrell, desigur.

Durerea îmi pătrunse în ţeastă ca securea măcelarului. Mă lovise cu pistolul peste faţă. M-am gândit că îmi fracturase falca, dar nu eram sigur. Însă limba îmi aduse la cunoştinţă că cel puţin doi dinţi îşi ieşiseră din ţâţâni.

Domnul Durrell, spuse Marcel, fericit, m-a însărcinat să-ţi transmit că nu-i place să fie lovit cu pistolul.

Se pregăti să se ocupe de obrazul drept, şi, deşi am văzut lovitura venind şi am încercat să-mi trag capul înapoi, n-am putut-o evita. De data asta n-a durut atât de tare, dar am ştiut că fusese o lovitură puternică datorită faptului că, după lumina strălucitoare care îmi explodă în faţa ochilor, urmă o temporară pierdere a vederii. Faţa îmi ardea, capul părea că se sparge în bucăţi, însă mintea îmi era ciudat de limpede. Încă puţină ciomăgeală sistematică şi ar fi fost greu unui specialist în chirurgie estetică să facă altceva pentru mine decât să clatine din cap cu regret. Ceea ce conta însă cu adevărat era faptul că, dacă acest tratament urma să continue, mi-aş fi

pierdut, pentru ore întregi, cunoştinţa. Nutream o singură speranţă: să fac ciomăgeala mai puţin sistematică.

Am scuipat un dinte şi am spus:

Fătălăule!

Din. cine ştie ce motiv asta l-a dat gata. Comportamentul urban, deşi în cazul individului, acesta nu era mai consistent decât o foiţă de ceapă, dispăru într-o fracţiune de secundă, lăsând să apară la suprafaţă un sălbatic dezlănţuit, care se aruncă asupra mea cu furia teribilă a unui nebun scăpat din cămaşa de forţă. O ploaie de lovituri începu să cadă din toate direcţiile, lovituri cu pistolul şi lovituri cu pumnii. Când am încercat să mă apăr cât de cât cu braţele, îşi îndreptă atacul dement asupra corpului. Gemeam, dădusem ochii peste cap, picioarele mi se muiară şi m-aş fi prăbuşit, dacă s-ar fi putut. Încheieturile mâinilor erau legate de grinda de deasupra capului, aşa că, am rămas atârnat deasupra podelii.

Lui Marcel îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că îşi pierdea timpul. Din punctul lui de vedere, nu se făcea să pedepseşti o persoană care nu mai era în stare să simtă efectele pedepsei. Scoase un sunet ciudat, care probabil îi exprima dezamăgirea, şi rămase în faţa mea, gâfâind. Nu-mi dădeam seama ce voia să mai pună la cale, fiindcă nu îndrăzneam să deschid ochii.

L-am auzit făcând o mişcare în lături şi am riscat o privire rapidă din colţul ochiului. Nebunia momentană trecuse şi Marcel, care era pe cât de sadic, pe atât de chibzuit, îmi luase haina şi o scotocea, fără succes însă, pentru că portmoneul cu bani, paşaportul şi permisul de conducere se găseau în buzunarul pantalonilor.

Stătea în picioare lângă mine. Nu-l vedeam, dar îl simţeam. îmi scoase portofelul din buzunar. Am gemut şi m-am zbătut neajutorat la capătul frânghiei. Am deschis ochii doar o clipă. I-am văzut picioarele, cam la jumătate de metru distanţă. Marcel, arătând concentrat şi plăcut surprins, era ocupat să transfere în propriul buzunar considerabilele sume de bani pe care le aveam în portofel. Ţinea portofelul în mâna stângă, în vreme ce pistolul îi atârna de trăgaci pe degetul mijlociu ăl aceleiaşi mâini. Era atât de absorbit, încât n-a observat cum mâinile mele se ridică de-a lungul frânghiei.

Mi-am aruncat înainte, brusc, partea de jos a corpului, cu toată ura şi furia şi durerea care mă stăpâneau, şi cred că Marcel nici măcar n-a văzut

venind coasa picioarelor mele. nu scoase nici un sunet, veni grămadă peste mine, apoi se întinse încet pe jos. Zăcea lat, iar capul i se rostogolea dintr-o parte într-alta. M-am ridicat, m-am dat înapoi cât am putut de mult ca să-mi fac vânt şi l-am mai lovit o dată cu picioarele. Am fost vag surprins de faptul că încă mai avea cap pe umeri. Nu fusese frumos ce făcusem, însă oricum nu aveam de-a face cu oameni drăguţi.

Pistolul îi stătea încă agăţat pe degetul mijlociu al mâinii stângi. L-am tras spre mine cu vârful pantofului. Mi-am scos pantofii, proptindu-mi călcâile de podea, şi apoi ciorapii, folosind aceaşi tehnică. Am colecţionat o mulţime de aşchii, dar durerea provocată de ele era minoră faţă de suferinţa care îmi stăruia în obrazul lovit.

Cu picioarele goale am izbutit să aduc pistolul mai aproape şi, lăsându-mă să atârn în mâna stângă, l-am luat cu dreapta.

Am plasat ţeava pe frânghia care îmi lega încheietura stângă şi am tras. Glontele reteză, ca un cuţit, frânghia. Am dezlegat toate nodurile, am rupt partea din faţă a cămăşii albe a lui Marcel ca să-mi şterg faţa şi gura însângerate, mi-am luat portofelul şi banii şi am plecat. Nu ştiam dacă Marcel era viu sau mort. Îmi părea foarte mort, dar nu mă interesa îndeajuns ca să cercetez.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când am ajuns la Amsterdam, se făcuse după-amiază şi soarele, care privise de sus sfârşitul lui Maggie, se ascunsese, parcă simbolic. Dinspre Zuider Zee se rostogoleau nori groşi şi negri. Aş fi putut ajunge în oraş cu o oră mai devrme, însă doctorul de la spitalul suburban, unde am oprit să-mi aranjeze faţa, punea o grămadă de întrebări şi mă plictisea cu insistenţa cu care susţinea că nu era destul numai nişte leucoplast – desigur, o mare cantitate – cusutul şi bandajatul putând fi lăsate pe mai târziu. Acoperit de plasturi şi de vânătăi bine asortate şi cu un ochi pe jumătatea închis, posibil că păream singurul supravieţuitor al unui accident feroviar, dar cel puţin nu arătam chiar atât de rău încât să-i fac pe copilaşi să fugă ţipând spre mamele lor.

Am parcat taxiul polieţienesc nu departe de un garaj cu maşini de închiriat, unde am reuşit să-l conving pe proprietar să-mi dea pe mână un Opel mic şi negru. Nu prea îl îndemna inima, de vreme ce faţa mea stârnea, în mintea oricui, îndoieli în ce priveşte trecutul meu automobilistic. Mi-o închirie până la urmă. Când am pornit, primele picături de ploaie începeau să cadă. Am oprit lângă maşina poliţiei, am luat sacoşa lui Astrid şi două perechi de cătuşe, pentru orice eventualitate, şi mi-am continuat drumul.

Am parcat pe o stradă laterală şi m-am îndreptat spre canal. Uitându-mă după colţ, am văzut un Mercedes negru parcat lângă Biserica Societăţii Hughenote americane. Portbagajul era deschis, iar doi bărbaţi ridicau dinăuntru o cutie ce părea foarte grea. În portbagaj se mai aflau vreo două-trei cutii asemănătoare. Unul din bărbaţi era reverendul Goodbody. Celălalt, subţirel, de înălţime medie, îmbrăcat într-un costum negru şi cu părul negru, era acel tip măsliniu şi violent care-l împuşcase pe Jimmy Duclos în aeroportul Schiphol. Am uitat o clipă cât de rău mă durea faţa. Nu pot să spun că eram nemaipomenit de fericit.

Simţeam că cercul se închide.

Ieşiră din biserică clătinându-se sub povara unei alte cutii, o introduseră în portbagaj şi îl încuiară. Mi-am îndreptat Opel-ul spre canal şi când am ajuns acolo, Goodbody şi măsliniul erau deja la vreo sută de metri cu Mercedes-ul lor. I-am urmărit, ţinându-mă la o distanţă discretă.

Ploua de-a binelea când Mercedes-ul negru o luă spre vest, apoi spre sud traversând oraşul. Deşi era aproape amiază, cerul era acoperit cu nori, ca şi cum se apropia asfinţitul. Îmi cădea bine, fiindcă îmi uşura urmărirea. În Olanda trebuie să aprinzi, pe ploaie, luminile de poziţie şi, în astfel de condiţii, nu poţi deosebi o maşină de alta.

Am străbătut ultima suburbie şi am ajuns la ţară. Deşi conducea o maşină puternică, Goodbody mergea încet, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind considerabila greutate din portbagaj. Urmăream cu atenţie indicatoarele rutiere şi în curând mi-am dat seama unde ne îndreptam. Acolo nu fusesem niciodată.

Am socotit mai înţelept să ajung la destinaţia comună înaintea lui Goodbody şi a măsliniului, aşa că m-am apropiat la mai puţin de douăzeci de metri de Mercedes. Nu-mi făceam probleme că Goodbody m-ar fi recunoscut, privind în oglinda retrovizoare, fiindcă roţile maşinii aruncau un nor de picături, aşa că tot ce ar fi putut vedea era o pereche de lumini de poziţie murdare. Am accelerat şi am ţâşnit pe lângă Mercedes. Când am ajuns în dreptul lui, Goodbody aruncă maşinii care îl depăşea o privire scurtă şi indiferentă, apoi privi la fel de nepăsător înainte. Am reintrat pe banda din dreapta fără să micşorez viteza.

Trei kilometri mai departe am ajuns la un indicator pe care scria „Kasteel Linden 1 km." M-am angajat la dreapta şi peste un minut treceam pe sub un arc de piatră pe care erau încrustate cuvintele „Kasteel Linden". Am oprit după vreo două sute de metri, am ieşit din alee şi am ascuns Opel-ul într-un desiş.

Aveam să mă ud din nou până la piele, dar n-aveam de ales. Traversând în fugă o zonă acoperită cu iarbă şi cu arbuşti răzleţi, am ajuns la o centură de pini, servind, fără îndoială, drept paravan împotriva vântului. Am străbătut centura de pini cu multă circumspecţie şi m-am trezit în faţa castelului. Uitând de ploia care îmi răpăia pe spate, m-am întins în iarba înaltă, printre boscheţi, şi am studiat locul.

Chiar în faţa mea se întindea o alee circulară cu pietriş, care, spre dreapta ducea la arcul de piatră pe sub care intrasem. Dincolo de alee se înălţa Kasteel Linden, o clădire rectangulară cu patru etaje, cu ferestre la primele două etaje, cu ambrazuri deasupra şi un turn crenelat în cea mai bună tradiţie medievală. Un şanţ cu apă, lat de cincisprezece metri şi, potrivit ghidului turistic, tot pe-atâta de adânc, înconjura castelul. Deşi nu avea un

pod mobil, se puteau vedea în piatra solidă a zidurilor locurile în care se aflau mecanismele de manevrare a lanţurilor. În locul podului mobil era o scară de piatră, lată de aproape douăzeci de metri, cu trepte ciobite, care traversa şanţul şi ducea spre o poartă masivă de stejar. La stânga, cam la vreo treizeci de metri distanţă de castel, se găsea o clădire rectangulară de construcţie recentă cu un singur etaj, făcută din cărămidă.

Mercedes-ul negru apăru în deschizătura arcului de piatră, roţile scrâşniră pe pietriş, şi trase în faţa clădirii rectangulare. Goodbody rămase în maşină, iar măsliniul ieşi şi inspectă minuţios împrejurimile castelului. Goodbody nu era omul care să rişte. Apoi Goodbody ieşi şi amândoi transportară conţinutul portbagajului în clădire. Uşa era, bineînţeles, încuiată, însă Goodbody avea cheia potrivită, nu un şperaclu. După ce transportară ultima cutie înăuntru, uşa se închise în urma lor.

M-am săltat în picioare şi, folosindu-mă de tufişuri, m-am apropiat de clădire. Trecând pe lângă Mercedes, am aruncat o privire înăuntru. Nimic interesant, în orice caz nu ceea ce căutam. Cu şi mai multă prudenţă, m-am apropiat, păşind pe vârfuri, de o fereastră şi mi-am furişat privirea înăuntru.

Interiorul era o combinaţie de atelier, depozit şi magazin de prezentare. De pereţi atârnau orologii vechi – sau copii – de toate dimensiunile şi formele imaginabile. Alte orologii, precum şi nişte piese de ceasornicărie erau răspândite pe patru mese de lucru, în diverse stadii de asamblare. La celălalt capăt al încăperii se aflau mai multe cutii de lemn, identice cu cele pe care Goodbody şi măsliniul tocmai le aduseseră din maşină. Cutiile erau învelite în paie. Deasupra cutiilor se înşirau rafturi care adăposteau tot felul de orologii, fiecare având lângă el pendula, lanţul şi greutăţile.

Goodbody şi măsliniul îşi făceau de lucru pe lângă rafturi. Scotociră în cutii şi scoaseră la lumină nişte greutăţi de pendulă. Goodbody făcu o pauză, scoase un document şi se apucă să-l studieze cu sârguinţă. După o vreme, arătă ceva pe hârtie şi îi spuse câteva cuvinte măsliniului, care dădu diri cap şi continuă să pună osul la treabă. încă studiind documentul, Goodbody ieşi pe o uşă laterală. Măsliniul studie alt document, apoi începu să aranjeze, după mărime, greutăţile de pendulă.

Tocmai mă întrebam unde dispăruse Goodbody, când, deodată, am aflat. Vocea lui se auzi din spatele meu.

Ce bine îmi pare că nu m-ai dezamăgit, domnule Sherman!

M-am întors cu încetinitorul. După cum era de prevăzut, Goodbody afişa zâmbetul unui sfânt şi, la fel de uşor de prevăzut, avea în mână un pistol barosan.

Nimeni nu e indestructibil, desigur, spuse el radios, însă dumneata ai o energie ceva de speriat, trebuie să recunosc. E greu să-i subestimezi pe poliţişti, dar probabil că am fost cam neglijent în cazul dumitale. De două ori într-o singură zi am fost sigur că am scăpat de prezenţa dumitale, prezenţă care, recunosc, devenea tot mai stânjenitoare. Totuşi, a treia oară, sunt sigur, o să am noroc. Ar fi trebuit să-l ucizi pe Marcel, ştii?

Nu l-am ucis?

Ei, ei, trebuie să înveţi să-ţi ascunzi simţămintele şi să nu îngădui dezamăgirii să se arate. Şi-a revenit, e-adevărat, pentru scurt timp, îndeajuns însă ca să poată atrage atenţia doamnelor de pe pajişte. Teamă mi-e însă că avea o fractură de craniu şi ceva hemoragie internă. Se pare că nu va supravieţui, zise el, privindu-mă meditativ.

Chiar trebuie să stăm în ploaie?

Bineînţeles că nu.

Mă conduse în clădire, sub ameninţarea pistolului. Măsliniul mă privi fără să arate mare surpriză.

Jacques, spuse Goodbody, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Sherman, domnul maior Sherman. Părerea mea este că are ceva legături cu Interpolul-ul sau cu alte asemenea organizaţii fără importanţă.

Ne-am mai văzut, rânji Jacques.

Desigur. Cât sunt de uituc.

În timp ce Goodbody mă ţinea la respect cu pistolul, Jacques mi-l luă pe-al meu.

Numai pe ăsta îl are, raportă el.

Îmi smulse de pe obrz câteva bucăţi de plasture şi rânji din nou.

Pun pariu că doare!

Abţine-te, Jacques, abţine-te, îl mustră Goodbody.

Avea şi o parte duioasă Goodbody. Dacă ar fi fost canibal, ţi-ar fi dat cu ceva în cap înainte de-a te fierbe de viu.

Ia-l în bătaia propriului său pistol, spuse el, punându-şi pistolul la loc. Nu-mi plac deloc asemenea arme. Crude, zgomotoase, lipsite de delicateţe...

De delicateţea cu care spânzuri o fată într-un cârlig? am întrebat. Sau cu care omori pe cineva cu furca?

Haide, haide, să nu divagăm, suspină el. Chiar şi cei mai buni dintre noi sunt neîndemânatici. M-am aşteptat la mai mult în ce te priveşte. Dragă prietene, n-ai izbutit să trăieşti la înălţimea reputaţiei de care te bucuri. Ai făcut gafe cu toptanul. Ai călcat pe coadă mulţi oameni, închipuindu-ţi că provoci reacţii din partea lor. Te-ai lăsat văzut în tot felul de locuri, locuri unde nu trebuia să fii văzut. Te-ai dus la apartamentul domnişoarei Lemay fără să-ţi iei nişte minime precauţii. Ai scormonit după tot felul de hârtii care erau puse special acolo unde le-ai găsit. Apoi, nici nu era nevoie să-l omori pe chelner. Te-ai plimbat prin Huyler ziua în amiaza mare... toată lumea din Huyler face parte din turma păstorită de mine, dragă domnule Sherman. În plus, ţi-ai lăsat cartea de vizită – sânge – în subsolul bisericii mele. Nu că ţi-aş purta pică pentru asta, dragă prietene – pentru că eu însumi voiam să mă fac scăpat de Henri, care îmi devenise o povară, iar dumneata ai rezolvat chestiunea destul de curat. Ce părere ai despre expoziţia de aici? Sunt reproduceri destinate vânzării...

Dumnezeule mare, am spus. Nu-i de mirare că bisericile sunt goale.

Ah! Însă e necesar să savurezi aceste clipe, nu crezi? Uite greutăţile de-acolo! Le cântărim bine şi le înlocuim, la timpul cuvenit, cu alte greutăţi, cum sunt cele pe care le-am adus acum. Bineînţeles, greutăţile nu sunt aceleaşi. În miezul lor se găseşte ceva special. Apoi le punem în cutii, trec prin vamă, sunt sigilate şi sunt trimise, cu aprobarea guvernului, unor... prieteni... din străinătate. Unul din cele mai bune aranjamente ale mele.

Jacques îşi drese vocea, respectuos.

Spuneaţi că vă grăbiţi, domnule Goodbody.

Vai, ce pragmatic eşti, Jacques, întotdeauna pragmatic. Ai, însă, dreptate. Mai întâi să ne ocupăm de omul nostru, apoi să trecem la afaceri.

Cu dezgust, Goodbody îşi scoase din nou pistolul, în vreme ce Jacques făcu o scurtă recunoaştere. Se întoarse după puţin timp, apoi mă conduseră afară, trecurăm peste aleea cu pietriş şi urcarăm treptele azvârlite peste şanţul cu apă până la poarta de stejar. Godbody scoase o cheie monstruoasă, descuie şi intrarăm. Am urcat apoi o scară interioară, am mers de-a lungul unui coridor şi am intrat într-o cameră.

Era o cameră mare, plină de orologii. Niciodată nu văzusem atâtea orologii într-un singur loc, o colecţie întreagă. Fără excepţie, erau orologii cu pendulă, unele de mari dimensiuni, toate foarte vechi. Doar o parte din

ele funcţionau. Totuşi, zgomotul celor care îşi vedeau de treabă era aproape insuportabil. N-aş fi putut sta în acea cameră nici zece minute.

Una din cele mai minunate colecţii din lume, spuse Goodbody cu mândrie, de parcă orologiile i-ar fi aparţinut, dacă nu cea mai minunată din toate. Şi, după cum poţi vedea – sau auzi – toate funcţionează.

I-am auzit cuvintele, însă nu le-am înregistrat. Mă uitam în podea, mă uitam la bărbatul care zăcea pe jos, cu pletele negre atârnând pe ceafă, mă uitam la umerii ascuţiţi care ieşeau prin ţesătura roasă a hainei. Lângă el am văzut frânturi de cablu electric, învelit în cauciuc izolant. Alături de capul lui zăcea o pereche de căşti.

Nu trebuia să fiu doctor ca să-mi dau seama că George Lemay era mort.

Un accident, spuse Goodbody, cu regret în glas, pur şi simplu un accident. N-a fost intenţia noastră. Probabil că organismul tipului s-a resimţit de pe urma privaţiunilor pe care le-a suferit ani de zile.

L-aţi omorât, am zis.

Da, s-ar putea spune.

De ce?

Fiindcă surioara lui, plină de principii, a crezut, în mod greşit, că ne aflăm în posesia unor probe privind vinovăţia fratelui ei în legătură cu o crimă. în cele din urmă, l-a convins să meargă la poliţie. Aşa că a trebuit să-i îndepărtăm pe amândoi de Amsterdam, temporar, însă nu într-un mod care să te calce pe dumneata pe coadă. Teamă mi-e, domnule Sherman, că porţi o parte din vină în ce priveşte moartea acestui flăcău. De asemenea, în ce priveşte moartea surorii lui. Dar şi în privinţa morţii încântătoarei dumitale asistente, Maggie. Aşa cred că se numea.

Se întrerupse şi făcu grabnic câţiva paşi înapoi, ţinând pistolul îndreptat spre mine.

Nu cumva să te arunci asupra pistolului. Socotesc că nu te distrează cele ce-ţi spun. Nici pe Maggie n-au distrat-o. Şi n-au s-o distreze nici pe Belinda, care va muri diseară. Ah, te doare, nu? Ai vrea să mă ucizi, domnule Sherman.

Încă zâmbea, însă ochii săi pustiiţi erau ai unui nebun.

Da, am spus. Aş vrea să te ucid.

I-am trimis un bileţel, zise Goodbody teribil de amuzat. Cu numele de cod „Birmingham", cred... Trebuie să te întâlnească la depozitul bunilor noştri prieteni Morgenstern şi Muggenthaler, care, mai ales acum, sunt

deasupra oricărei suspiciuni. Cine altul, dacă nu un nebun, ar comite două crime hidoase în acelaşi loc? Altă păpuşă la capătul lanţului, ce zici? Precum miile de păpuşi din toată lumea asta – spânzurate la capătul lanţului şi jucând după cum le cântăm noi.

Am spus:

Ştii, desigur, că eşti nebun.

Leagă-l, porunci Goodbody.

În sfârşit urbanitatea lui cedase. Adevărul despre el îl rănise.

Jacques îmi legă mâinile. Făcu aceeaşi operaţie la picioare, mă rostogoli spre capătul camerei şi mă priponi, cu un alt cablu electric, de un piron înfipt în perete.

Porneşte orologiile! porunci Goodbody.

Supus, Jacques începu să colinde prin încăpere, punând pendulele în mişcare. De orologiile mici nu se sinchisi.

Toate funcţionează şi toate fac tic-tac, unele teribil de tare, spuse Goodbody cu satisfacţie.

Părea că-şi recucerise echilibrul, era mai politicos şi mai onctuos decât oricând.

Căştile vor amplifica sunetul de aproape zece ori. După cum vezi, atât amplificatorul, cât şi microfonul se găsesc prea departe ca să ajungi la ele. Receptoarele nu pot fi distruse. în cincispezece minute vei înnebuni, în treizeci de minute îţi vei pierde cunoştinţa. Coma va dura între opt şi zece ore. Au şi început să ticăiească şi să clincănească, nu-i aşa?

Aşa a murit George, am spus eu, iar voi veţi urmări totul prin uşa de sticlă de-acolo, desigur. Unde zgomotul nu este aşa de puternic.

Din păcate, nu vom urmări totul. Jacques şi cu mine avem nişte treburi care ne aşteaptă. Însă vom reveni ca să urmărim partea cea mai interesantă, nu-i aşa, Jacques?

Da, domnule Goodbody, spuse Jacques, cate continua să pună în mişcare pendulele, cu hărnicie.

Dacă dispar...

Ah, dar nu vei dispărea. Intenţia mea era să te fac dispărut aseară, în port, însă ar fi fost o măsură crudă, o soluţie panicată, lipsită de marca profesionalismului. Mi-a venit o idee mult mai bună, nu-i aşa, Jacques?

Da, domnule Goddbody.

Ca să se facă auzit, Jacques trebuia acum să strige.

Chestiunea e că nu vei dispărea, domnule Sherman. Nu, dragul meu, nu. Vei fi găsit la câteva minute după ce te-ai înecat.

Înecat?

Exact aşa. A, poate crezi că autorităţile vor crede că e vorba de un joc murdar. Vor cere o autopsie. Iar ceea te vor vedea vor fi antebraţele ciuruite de seringi – am un sistem care poate face ca înţepături de două ore să pară vechi de două luni. Vor continua să cerceteze şi îşi vor da seama că eşti plin de droguri până-n gât. Pentru că aşa vei fi. Când vei fi inconştient, te vom injecta cu două ore înainte de a te arunca, cu tot cu maşină, într-un canal. Apoi vom chema poliţia. Bineînţeles, poliţia n-o să creadă. Sherman, bravul ofiţer de la Biroul narcotice al Interpolului? Apoi se vor apuca să scotocească prin valiza dumitale. Seringi, ace, heroină, urme de haşiş în buzunare. Trist, trist. Cine s-ar fi gândit la una ca asta? încă unul care vânează împreună cu ogarii şi fuge laolaltă cu iepurii.

Să-ţi spun un lucru. Eşti un nebun deştept.

Zâmbi, ceea ce însemna că nu mă auzise datorită zgomotului orologiilor, zgomot care se înteţea. îmi fixă căştile la urechi, folosind metri întregi de bandă adezivă. Pentru câteva clipe, în încăpere se aşternu liniştea — receptoarele funcţionau ca nişte izolatoare. Goodbody traversă camera spre amplificator, îmi adresă un zâmbet şi răsuci un buton.

Am simţit o lovitură violentă, asemănătoare unui puternic şoc electric. Corpul mi se arcui şi intră în convulsii. Ştiam că ceea ce se mai putea vedea din faţa mea, acoperită de bandă adezivă, purta masca schimonosită a agoniei. Agonizam, literalmente, şi era o agonie de zeci de ori mai chinuitoare decât cea la care mă supusese Marcel. Timpanele, capul îmi erau sfâşiate de pătrunzătoarea cacofonie de sunete. În creier îmi pătrundeau şurubelniţe înroşite în foc. Mă miram că nu-mi plesnesc timpanele. Întotdeauna am crezut că explozia unui sunet, în preajma urechilor, te poate asurzi. În cazul meu, lucrurile nu s-au petrecut aşa. După cum nu se petrecuseră nici în cazul lui Cieorge. Chinuit cum eram, mi-am amintit însă că Goodbody atribuise moartea lui George condiţiei sale fizice considerabil slăbite.

Mă zvârcoleam dintr-o parte într-alta, având reacţia instinctivă a unui animal care vrea să scape de ceea ce îi produce durere. Nu puteam însă să ajung prea departe, fiindcă Jacques folosise un cablu destul de scurt ca să mă lege de pironul din perete. La capătul unei astfel de rostogoliri, am

reuşit să-mi concentrez privirea asupra lui Goodybody şi a lui Jacques, care ieşiseră din cameră şi priveau prin uşa de sticlă. După câteva clipe, Jacques, bătu cu degetul în capacul ceasului de mână. Goodybody încuviinţă, deşi ezitant, şi plecară amândoi, grăbiţi. Presupuneam, cufundat în oceanul suferinţei mele, că se grăbeau să revină ca să asiste la marea finală.

Aveam cincisprezece minute înainte de a mă prăbuşi în inconştienţă, îmi spusese Goodbody. Nu-l crezusem o iotă, nimeni nu putea suporta zgomotul acela mai mult de două-trei minute, fără să fie total sfărâmat, atât mental, cât şi fizic. Mă smuceam violent într-o parte şi alta, încercând să-mi smulg căştile de pe urechi, frecându-le de podea. Insă Goodbody avusese dreptate, receptoarele erau indestructibile, iar banda adezivă era atât de dibaci aplicată, încât eforturile mele de a mă elibera nu făcură altceva decât să îmi redeschidă vechile răni de pe faţă.

Pendulele se legănau, ceasurile ticăiau, dangătele răsunau fără încetare. Nici un răgaz, nici o pauză de respiro, nici o secundă de întrerupere a asaltului asupra sistemului nervos, asalt care dezlănţuise incontrolabilele convulsii epileptice. Era un continuu şoc electric, cu puţin sub efectul mortal. Începeam să cred în poveştile despre pacienţi aflaţi în terapie cu electroşocuri care ajungeau pe masa de operaţie pentru a li se cârpi oasele făcute praf datorită contracţiilor musculare involuntare.

Simţeam cum mă părăsea raţiunea şi, pentru scurt timp, am încercat să mă împac cu această senzaţie. Uitarea, nu tânjeam decât după uitare. Ratasem, ratasem totul, tot ce atinsesem se transformase în distrugere şi moarte. Maggie murise, Duclos murise, Astrid murise, la fel ca şi fratele ei, George. Doar Belinda mai era în viaţă, iar ea urma să moară în acea seară. Măreţul final!

Ştiam, ştiam prea bine că nu o voi lăsa pe Belinda să moară. Asta m-a salvat, faptul că ştiam că nu puteam să o las să moară. Mândria nu mai avea importanţă, victoria totală a lui Goodbody şi a acoliţilor săi nu mă mai privea deloc. Puteau foarte bine să inunde lumea cu drogurile lor blestemate, nu-mi mai păsa. Dar pe Belinda nu o puteam lăsa să moară.

Am izbutit, nu ştiu cum, să-mi sprijin spatele de perete. Pe lângă frecventele convulsii, fiecare mădular îmi era străbătut de vibraţii. Nu mă mai puteam concentra mai mult de două-trei secunde, însă încercam imposibilul ca să îmi arunc cu disperare privirea tulbure în jur, în căutarea unei speranţe de salvare. Nu găseam nimic. Apoi, fără vreun avertisment,

sunetul care-mi străpungea ţeasta săltă brusc într-un crescendo zgâlţâitor – probabil un orologiu de mari dimensiuni bătea ora – şi am căzut într-o rână ca lovit în tâmplă de un glonte. Când capul mi se izbi de podea, am cuprins în câmpul vizual o mică parte din ce mă înconjura.

Puterea de concentrare a privirii se dusese de tot, însă am putut să disting, foarte vag, obiecte aflate la câţiva centimetri distanţă. Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama ce reprezenta unul dintre ele. Am făcut un chinuitor efort ca să revin la poziţia iniţială, cu spatele sprijinit de perete. Obiectul era o priză.

Mâinile îmi erau legate la spate şi mi-a trebuit o veşnicie ca să prind cu degetele capetele cablului electric care mă ţinea prizonier. Le-am pipăit. Firul de metal era dezvelit la ambele capete. Am încercat, cu disperare, să vâr capetele cablului în găurile prizei, însă mâinile îmi tremurau şi nu le puteam potrivi. Degetele pipăiau firele, priza, dar nu puteau înfige miezurile de metal în găuri. Nici nu mai vedeam, simţurile îmi părăseau buricele degetelor, durerea trecuse dincolo de limitele toleranţei omeneşti şi cred că urlam fără să mă aud, când, deodată se văzu o flacără albăstrie şi m-am prăbuşit pe podea.

Cât am zăcut acolo inconştient nu pot să ştiu, probabil câteva minute. Primul lucru pe care l-am perceput a fost o tăcere extraordinară, deoarece acum, după scurt circuitul pe care-l provocasem, se arsese exact siguranţa care trebuia, iar căştile de pe urechi acţionau ca nişte izolatoare. M-am săltat în capul oaselor şi am simţit cum sângele îmi curge pe bărbie în jos. Mai târziu, mi-am dat seama că îmi muşcasem adânc buza inferioară. Faţa îmi era scăldată în sudoare, tot corpul mă durea de parcă aş fi fost tras pe roată. Totuşi, singurul lucru la care eram atent era acea linişte binecuvântată. Ştiu ei ce fac, tipii aceia din Societatea de Combatere a Zgomotului.

Efectele sălbaticei torturi se domoliră ,mai repede decât mă aşteptasem, însă nu cu totul. Durerea din creieri şi din trup avea să mă însoţească încă multă vreme. Abia după vreun minut, m-am gândit că, dacă s-ar întoarce Goodbody şi Jacques în acel moment şi m-ar găsi sprijinit de zid, purtând pe chip expresia de fericire a unui idiot, n-ar mai acţiona cu jumătăţi de măsură.

M-am lăbărţat din nou pe podea şi am reînceput să mă rostogolesc într-o parte şi-n alta. De-abia începusem zvârcolirile, când am văzut capetele lui

Goodbody şi Jacques apărând în partea de sus a uşii. Am apăsat pe accelerator şi am început să mă zbat mai abitir, mă arcuiam şi mă aruncam convulsiv în toate părţile, cu atâta entuziasm încât sufeream la fel de mult ca în cazul în care chinul ar fi fost real. De fiecare dată când mă rostogoleam spre uşă, îmi lăsam faţa contorsionată la vedere, cu ochii fie holbaţi, fie închişi agonic şi îmi spuneam că şiroaiele de sudoare şi sângele care se prelingea din buză şi din rănile redeschise lăsate ca amintire de Marcel contribuiau la autenticitatea spectacolului. Goodbody şi Jacques zîmbeau cu gura până la urechi, deşi expresia întipărită pe faţa lui Jacques era departe de sfinţenia care emana de pe chipul lui Goodbody.

După ce am mai efectuat un salt impresionant, care m-a făcut să mă desprind de podele şi aproape să-mi dizloc un umăr la aterizare, mi-am zis că tot ce e prea mult strică, aşa că mi-am potolit treptat zvârcolirile, rămânând, în cele din urmă nemişcat.

Goodbody şi Jacques păşiră înăuntru. Goodbody se duse să închidă amplificatorul, îl opri, apoi zâmbi ca un înger şi îi dădu-din nou drumul. Uitase că intenţia lui iniţială fusese nu numai să mă facă să-mi pierd cunoştinţa, dar şi să mă transforme într-un nebun de legat. Insă Jacques îi spuse câteva cuvinte şi Goodbody încuviinţă fără tragere de inimă şi închise butonul amplificatorului. Poate că Jacques, mânat nu din compasiune, ci de gândul că va fi dificil pentru ei dacă aveam să mor înainte de a-mi injecta drogurile, îi atrăsese atenţia asupra acestui punct. Jacques se apucă să oprească pendulele monstruoaselor orologii, apoi se apropiară amândoi ca să mă examineze. Experimental, Jacques îmi trânti un picior în coaste. Pătimisem prea multe ca să mă deranjeze doar atât.

Încetişor, băiete dragă, spuse Goodbody, cu reproş, îţi înţeleg simţămintele, însă fără urme, fără urme. S-ar putea ca poliţiştilor să nu le placă.

Dar uite ce moacă are, protestă Jacques.

Asta-i drept, conveni Goodbody. Oricum, dezleagă-l, nu se face să aibă încheieturile vinete când îl pescuiesc pompierii din canal. Scoate-i şi căştile şi ascunde-le.

În zece secunde, Jacques rezolvă ambele operaţii. Când îmi smulse receptoarele, am crezut că mi-a scos şi pielea, de pe faţă. Jacques se purta ca un adevărat cavaler cu adezivele scoţiene.

În ce-l priveşte pe ăsta — aici Goodbody arătă spre George Lemay — fă cu el ce vrei. Ştii cum.

Pentru câteva clipe se aşternu linişte. Ştiam că se uită la mine. Suspină.

Vai mie, ce este viaţa dacă nu o umbră călătoare...

Acestea fiind zise, Goodbody se cără. Fredona plin de pietate psalmul „Rămâi cu mine, Doamne. Reverendului Goodbody nu-i lipsea simţul solemnului, deloc nu-i lipsea.

Jacques se îndreptă spre o cutie aflată în colţul camerei, scoase o jumătate de duzină de greutăţi de pendule şi se apucă să treacă prin găurelele lor un cablu subţire de cauciuc, apoi legă cablul în jurul mijlocului lui George. îl târî pe George afară din cameră şi auzii sunetul iscat de călcâiele mortului atingând podeaua. M-am ridicat în picioare, flexându-mi experimental braţele, apoi am luat-o după el.

Pe când mă apropiam de uşă, am auzit motorul Mercedesului. M-am uitat în camera următoare. George zăcea la picioarele lui Jacques, care deschisese fereastra şi îi adresa lui Goodbody un semn de salut.

Jacques se întoarse apoi spre George, pregătindu-se să oficieze ultimele ritualuri. Deodată, rămase stană de piatră. Eram la cinci metri de el şi mi-am dat seama, după expresia lui năucită, că faţa mea îl anunţase că drumul lui de ucigaş se apropia de capăt. Înnebunit, îşi înfipse mâna sub haină, după pistol. Însă, de data asta, pentru prima, dar şi pentru ultima oară, Jacques se dovedi prea încet în mişcări, paralizat cum era din pricina surprizei. L-am lovit sub coaste năprasnic şi, când s-a aplecat în faţă, i-am smuls pistolul din mână şi l-am izbit cu el în tâmplă. Aproape leşinat, Jacques făcu un pas înapoi, se lovi de pervazul ferestrei şi porni să se legene înainte şi înapoi, de-o parte şi de alta a liniei de echilibru. Am stat în aşteptare până l-am văzut căzând, iar atunci când am auzit plescăitul apei, m-am apropiat de fereastră şi m-am uitat în jos. Stârnită, apa din şanţ făcea vălurele care se izbeau de mal, de pereţii castelului, iar în mijlocul şanţului se iviră bulbuci care se spărgeau la suprafaţă. M-am uitat la stânga şi am văzut Mercedesul lui Goodbody ocolind arcul de piatră de la intrarea spre castel. M-am gândit că în acea clipă ajunsese, probabil la versul al patrulea din psalmul „Rămâi cu mine, Doamne”.

Am părăsit fereastra şi am coborât. Am ieşit din castel, lăsând uşa deschisă în urma mea. Am adăstat câteva clipe pe treptele care treceau peste

şanţ şi am privit în jos. Bulele de aer se răriră şi deveniră mai mici, apoi dispărură cu totul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

M-am așezat Opel, am privit pistolul pe care îl recuperasem de la Jacques si am cumpănit. Descoperisem că singurul lucru de spus în privinţa acelui pistol era faptul că oricine părea să poată pune mâna pe el, ori de câte ori avea chef. Gândul atrăgea după el concluzia de neevitat că lucrul de care aveam nevoie era un alt pistol, un al doilea pistol, aşa că am scos geanta Astridei de sub banchetă şi am extras de-acolo micuţul Lilliput pe care i-l dădusem. Mi-am ridicat niţel cracul stâng al pantalonilor şi l-am vârât în ciorap. Era gata să închid geanta când am zărit cele două perechi de cătuşe. Am ezitat, pentru că mi se părea probabil că, dacă aveam să le iau cu mine, aveau să sfârşească fixate pe propriile mele încheieturi, însă era prea târziu în acel moment să-mi mai cântăresc şansele, aşa că le-am pus în buzunarul stâng, iar duplicatele cheilor în cel drept.

Gând m-am întors în cartierul vechi al Amsterdamului, lăsând în urmă obişnuitele ameninţări cu pumnul ale şoferilor, şi poliţiştilor călărind motociclete, primele umbre ale asfinţitului începuseră să coboare. Ploaia se mai potolise, însă vântul se întărea, zbârlind faţa apelor din canale.

Am luat-o pe străduţa depozitului. Străduţa era pustie. La etajul al treilea al depozitului lui Morgenstern şi Muggenthaler, un personaj voinic, îmbrăcat într-o cămaşă cu mânecă scurtă, îşi sprijinea coatele pe pervazul unei ferestre deschise, şi, după felul în care îşi mişca neîncetat capul în toate părţile, era evident că obiectivul său principal nu era să savureze răcorosul aer al serii. Am trecut pe lângă depozit şi am oprit la o cabină telefonică de unde l-am sunat pe de Graaf.

Unde-ai fost? se interesă de Graaf. Ce-ai făcut?

Nimic care să te intereseze. Sunt gata să stăm de vorbă.

De vorba?

Nu aici, şi nu acum. Nu la telefon. Poţi veni, dumneata şi van Gelder, la depozitul lui Morgenstern şi Muggenthaler?

Acolo stăm de vorbă?

Pe cuvântul meu.

Ne eşti în drum, spuse de Graaf.

Un moment. Veniţi cu o furgonetă civilă şi parcaţi-o mai departe de depozit. Au pus pe unul care să stea de şase.

Cine l-a pus?

Despre asta vreau să stăm de vorbă.

Bine, şi paznicul?

Îi distrag eu atenţia. Pun la cale o mică diversiune.

Înţeleg.

De Graaf făcu o pauză, apoi continuă cu severitate:

Cunoscându-te ca pe un cal breaz, mă apucă tremuriciul gândindu-mă ce diversiune pui la cale.

Închise telefonul.

Am intrat într-un magazin de fierărie, unde am cumpărat un ghem de sfoară şi cea mai mare cheie pentru buloane. Am parcat Opel-ul la vreo sută de metri de depozit, însă nu pe aceeaşi stradă.

Am identificat singura scară de incendiu şi am urcat pe acoperiş. Acoperişul era abrupt şi lunecos din cauza ploii şi, ca dificultăţile să fie şi mai mari, arhitecţii din vechime, cu lăudabila intenţie de a crea o diversitate de stiluri, croiseră nişte acoperişuri tare neregulate, ca formă şi pante. La început, am procedat cu precauţie, dar cum prudenţa nu duce nicăieri, am recurs la practica metodă de a-mi da drumul pe fund de la o creastă a acoperişului la alta. În cele din urmă, am ajuns pe acea porţiune a acoperişului pe care o căutam, m-am aplecat peste streaşină şi m-am uitat în jos.

Paznicul în cămaşă cu mâneci scurte era la post, la vreo cincisprezece metri dedesubt.

Am legat la capătul sforii imensa cheie pentru buloane şi, culcat pe burtă, am întins mâna cât se putea, astfel încât să pot evita scripetele, şi am lăsat cheia până în dreptul capului iţit pe fereastră, imprimând sforii un balans, mai întâi încet, ca o pendulă care se pune în mişcare, apoi tot mai mare.

Cheia, cântărind împreună aproape trei kilograme, trasa acum un arc de 90 de grade. Am mai coborât un pic, întrebându-mă când o să ia paznicul seama la şuieratul frânghiei în aer. Din fericire însă, atenţia lui era distrasă de apariţia unei dube albastre, apariţie care mă ajută în două feluri: pe de o parte, individul se aplecă şi mai mult pe fereastră ca să-şi lămurească fenomenul, pe de alta, zgomotul motorului acoperea şuieratul pe care îl făcea cheia spintecând aerul.

Duba opri la treizeci de metri. Când încărcătura ajunse într-o parte la limita pendulării, am lăsat frânghia încă puţin, dându-i drumul printre

degete. Deşi în ultima clipă paznicul îşi dădu seama că ceva nu era în regulă, a fost prea târziu pentru el, pentru că, întorcând capul, primi în plin lovitura metalică. Se prăbuşi ca şi cum i-ar fi căzut în cap un pod şi dispăru încet înăuntrul camerei.

Portiera dubei se deschise şi de Graaf descinse. îmi făcu semn cu mâna. I-am răspuns folosind mâna dreaptă, am verificat dacă pistolaşul din pantof se mai găsea acolo unde-l ascunsesem, apoi m-am lăsat să atârn de bara transversală a scripetelui.

Am scos pistolul din tocul de sub braţ şi, ţinându-l între dinţi, m-am lăsat pe pervazul de sub mine, deschizând cu piciorul uşa rampei de descărcare. Am luat pistolul în mâna dreaptă.

Erau patru, Belinda, Goodbody şi cei doi proprietari. Albă la faţă, Belinda se zbătea să scape, era însă deja înveşmântată în costumul folcloric de pe insula Huyler şi purta deja pieptarul brodat. Era ţinută de mâini de rubiconzii, jovialii Morgenstern şi Muggenthaler, ale căror zâmbete strălucitoare de unchiaşi hâtri începuseră să le înţepenească, grotesc, pe feţe. Stând cu spatele la mine, Goodbody, care tocmai se apucase să-i potrivească năframa întru estetică juisare, se întoarse cătinel. Îi căzu falca. Ochii i se holbară şi sângele îi părăsi obrajii, care deveniră la fel de albi precum pletele-i de zăpadă.

Am făcut doi paşi şi am întins o mână spre Belinda. Ei nu-i venea să-şi creadă ochilor, se smulse din mâinile deodată toropite ale lui Morgenstern şi Muggenthaler şi se avântă spre mine. Doar inima i se zbătea ca o păsăruică în cuşcă, altfel nu-ţi puteai închipui că trecuse printr-o experienţă îngrozitoare.

M-am uitat în ochii celor trei bărbaţi şi am zâmbit atât cât îmi dădeau voie rănile de pe faţă. Le-am spus:

E rândul vostru să ştiţi cum arată moartea.

Ştiau prea bine. Ridicară mâinile, cât puteau mai sus. Aşa i-am ţinut, până când de Graaf şi van Gelder intrară gâfâind. Până în acel moment nimeni nu clipise. Doar Belinda, revenindu-şi din şoc, îmi adresă un surâs, din care am înţeles că nu degeaba Biroul Interpol-ului de la Paris mi-o dăduse pe mână.

De Graaf şi van Gelder, amândoi cu pistoalele în mână, contemplau tabloul. De Graaf zise:

Pentru numele iui Dumnezeu, ce vrei să faci, Sherman? De ce aceşti oameni...

Chiar iţi închipui că îţi voi da explicaţii? l-am întrerupt eu.

Va trebui să dai o explicaţie, spuse van Gelder, aspru. Este vorba de trei cetăţeni cunoscuţi şi respectabili ai Amsterdamului...

Nu mă face să râd, am răspuns. Mă doare faţa.

Păi, de ce? întrebă de Graaf. Cum naiba...?

M-am tăiat la ras, răspunsesem cam în stilul Astridei, e-adevărat, dar imaginaţia nu-mi funcţiona prea grozav. Acum pot să-ţi spun?

De Graaf suspină, apoi încuviinţă.

Aşa cum ştiu eu?

Din nou, de Graaf dădu din cap.

I-am spus Belindei.

Ştii că Maggie e moartă?

Ştiu că e moartă.

Vocea îi tremura, dovadă că nu-şi revenise pe cât îmi închipuisem.

Mi-a spus Goodbody. Mi-a spus-o zâmbind.

— Înconjurat cum e de aureola compasiunii creştine. Asta-i felul lui, nu se poate abţine. Priviţi-l, domnilor, pe Goodbody. Cel mai sadic psihopat ucigaş pe care l-am întâlnit vreodată. Omul care a spânzurat-o pe Astrid Lemay de un cârlig. Omul care a poruncit ca Maggie să fie străpunsă cu furcile într-un lan de grâu din Huyler. Omul care...

Ai spus străpunsă cu furcile? întrebă de Graaf, lăsând să se vadă că până şi pentru el era prea mult.

Îţi explic mai încolo. Omul care l-a ucis pe George Lemay. Omul care a încercat să mă omoare pe mine. Omul care a încercat să mă omoare astăzi în trei rânduri. Omul care aşează sticle de gin în mâinile drogaţilor muribunzi. Omul care aruncă semeni de-ai lui în canale, atârnându-le greutăţi de plumb de picioare, după torturi şi suferinţe pe care numai Dumnezeu le cunoaşte. Ca să nu mai vorbim de degradarea, demenţa şi moartea pe care acest om le aduce miilor de fiinţe umane înnebunite din lumea întreagă. După cum a şi recunoscut, el este maestrul păpuşar care trage sforile, făcând marionetele să danseze după cum le cântă. Dansul morţii.

Nu se poate, interveni Van Gelder, răvăşit. Imposibil. Doctorul Goodbody? Pastorul de la...

Adevăratul său nume este Ignatius Catanelli, îl avem în dosarele noastre. Fost membru al Mafiei de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Nici măcar

COSA NOSTRA nu-l înghiţea. Băieţilor nu le plăcea scandalul, iar Catanelli ucidea de plăcere, se îndrăgostise de moarte. Când era mic, probabil că smulgea aripile fluturilor. Însă crescând, asta nu-l mai mulţumea. A trebuit să plece din SUA, fiindcă Mafia nu-i oferea decât o singură alternativă.

Ce fantasmagorie! bâigui aşa-zisul pastor.

Fantasmagorie sau nu, culoarea nu-i revenise lui Goodbody în obraji.

Este o calomnie, este o...

Potoleşte-te, i-am spus. Avem amprentele tale şi ştim ce şmecherie ai pus la cale. Nave care vin în apele teritoriale, lasă în mare containere pline cu heroină, containere legate de anumite geamanduri. Containerele sunt culese de barje şi transportate la Huyler, unde ajung într-un atelier. Atelierul face păpuşi, care sunt mai apoi transferate la depozitul local. Nimic mai firesc, doar că anumite păpuşi conţin heroină.

Goodbody interveni:

De tot hazul. Nu poţi dovedi nimic.

De vreme ce intenţionez să te ucid în câteva minute, n-am nevoie să-ţi dovedesc nimic. A, să nu uit. Are şi o organizaţie, prietenul nostru Catanelli. Are de toate, de la flaşnetari la tipe care fac strip-tease, o combinaţie în care îşi găsesc locul şantajul, banii, dependenţa de droguri. În fine, ameninţarea cu moartea îi face pe toţi să-şi ţină gura.

O organizaţie? zise de Graaf ancă neînţelegând despre ce era vorba. Adică cum?

O parte din heroină – relativ mică – rămânea aici în interiorul păpuşilor. O altă parte lua drumul prăvăliilor, altă parte era trimisă la furgoneta din Parcul Vondel. Fetele care lucrau pentru Goodbody cumpărau păpuşile – acelea care erau însemnate – din prăvălii funcţionând cu autorizaţii legale şi le expediau apoi spre furnizori mărunţi, sau le vindeau drogaţilor, în străinătate. Păpuşile cumpărate în parcul Vondel erau vândute la preţuri mici flaşnetarilor, care, la rândul lor, la revindeau nenorociţilor care nu-şi mai permiteau să apară în locuri respectabile.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum se face atunci că noi n-am prins nici cea mai mică adiere din ceea ce se întâmpla? întrebă de Graaf.

Îţi spun imediat. Să lămuresc mai întâi sistemul de distribuire. O cantitate destul de mare pleca de-aici ascunsă în biblii, acele biblii pe care prea-sfinţitul nostru prieten aici de faţă le distribuia gratis, cu atâta bunăvoinţă,

pretutindeni în Amsterdam. Unele din acele biblii aveau miezul scobit. Tinerele pe care Goodbody, în neţărmurita bunătate a inimii sale creştine, voia cu orice preţ să le scape de o soartă mai crudă decât moartea, frecventau slujbele oficiate de el şi, cu mânuţele împreunate duios în jurul bibliei – unele din ele, slavă Domnului, îmbrăcate în veşminte de călugăriţe – apoi plecau ţinând în mânuţe alte biblii, al căror conţinut îl răspândeau prin cluburi de noapte. Ce rămânea din heroină, adică cea mai mare parte, ajungea la Castelul Linden. Am scăpat ceva, Goodbody?

Din expresia lui îţi puteai da seama că nu scăpasem nimic important, însă preferă să nu-mi răspundă. Am înălţat încet pistolul şi am spus:

Acum, Goodbody, cred că...

Nimeni nu face legea după cum îl taie capul, spuse de Graaf, cu asprime.

După cum vezi, vrea s-o întindă, i-am răspuns, pe un ton rezonabil.

Goodbody stătea nemişcat. Mai sus decât îşi ridicase braţele, nici că putea.

Deodată, pentru a doua oară în aceeaşi zi, în spatele meu se auzi o voce:

Aruncă arma, domnule Sherman.

M-am întors cătinel şi am aruncat arma. Se adeverea că oricine îmi putea lua pistolul. De data asta era Trudi, răsărind din umbră, aţintindu-mă, de la cinci paşi, cu un Luger ţinut de o mână care nu tremura..

Trudi! Fără să înţeleagă nimic, de Graaf căscase ochii la Trudi cea blondă. Ce Dumnezeu...

Se întrerupse brusc, când ţeava pistolului din mâna lui van Gelder îl izbi peste încheietura mâinii. Pistolul lui de Graaf căzu pe podea şi când acesta se întoarse spre van Gelder, ochii săi exprimau o stupefacţie nemărginită. Goodbody, Morgenstern şi Muggenthaler îşi coborâră braţele, ultimii doi scoţând la iveală propriile lor pistoale. Pentru hainele de pe trupurile lor mătăhăloase fusese nevoie de atâţia metri de stofă, încât nu se mai punea problema unui croitor iscusit, cum era croitorul meu, care să-şi bată capul să disimuleze prezenţa armelor ascunse.

Goodbody scoase o batistă cu care îşi şterse fruntea îmbrobodită şi mârâi către Trudi:

—- Ţi-a luat cam mult ca să apari, nu-i aşa?

O, ce mult mi-a plăcut!

Chicoti, producând un sunet care ar fi putut îngheţa în vine sângele unui peşte congelat.

O pereche nemaipomenită, i-am spus lui van Gelder. Trudi şi prea-sfinţitul flăcău Goodbody. Să înălţăm laudă inocenţei copiilor...

Ţine-ţi gura, spuse van Gelder, glacial.

Se apropie, mă pipăi ca să-şi dea seama dacă mai aveam arme, nu găsi nimic.

Ţine-ţi mâinile la vedere. Dumneata la fel, de Graaf.

Am executat indicaţia. M-am aşezat turceşte, cu mâinile lipite de glezne. Figura lui de Graaf era oglinda unei uimiri fără margini.

Tocmai voiam să lămuresc cum stă chestia, i-am zis, cu ton de scuză. Adică de ce aţi progresat atât de puţin când a fost vorba să dibuiţi sursa drogurilor. Este meritul inspectorului van Gelder că nu aţi făcut nici un pas pe calea descoperirii adevărului.

Van Gelder?

Deşi aflat în faţa cumplitei evidenţe, de Graaf încă nu putea să conceapă că un ofiţer superior de poliţie trăda.

Cum se poate una ca asta? Nu se poate şi pace.

Bag de seamă că nu o acadea te aţinteşte, i~am spus, cu blâdeţe. Şeful este van Gelder, van Gelder este Creierul. Este Frankenstein în carne şi oase. Goodbody este doar monstrul scăpat de sub control. Nu-i aşa, van Gelder?

Chiar aşa!

Privirea pe care i-o aruncă van Gelder lui Goodbody nu anunţa nimic bun în legătură cu viitorul acestuia din urmă, deşi, după părerea mea, pe Goodbody nu-l aştepta nici un viitor.

Fără nici o nuanţă de afecţiune, am privit-o pe Trudi.

În ce o priveşte pe micuţa ta Scufiţă Roşie, van Gelder, micuţa amantă...

Amantă?

De Graaf era atât de răvăşit, încât trecuse dincolo de uluire.

Chiar aşa, de Graaf numai că, van Gelder a încetat s-o mai iubească, nu-i adevărat van Gelder? Devenise, ca să zicem aşa, prea apropiată psihoticului reverend.

M-am întors către de Graaf, spunându-i:

— Bobocul nostru de trandafir nu este dependent de droguri. Goodbody ştie, după cum mi-a mărturisit-o, să măsluiască împunsăturile de seringi. Vârsta ei mentală nu este de zece ani. E mai bătrână decât însuşi păcatul originar. De două ori mai bătrână decât Diavolul.

Cu vocea obosită, de Graaf recunoscu:

Nu ştiu, nu înţeleg...

Trudi a fost folosită în trei scopuri, am explicat. Având van Gelder o fiică cum era ea, cine şi-ar fi închipuit că nu era un duşman înfocat al drogurilor şi al acelora care fac averi cu droguri? Întruchipa intermediarul perfect între van Gelder şi Goodbody – cei doi niciodată nu intrau în contact, nici măcar telefonic. Ceea ce era şi mai important era faptul că Trudi însemna legătura vitală în sistemul de aprovizionare. Îşi ducea păpuşa la Huyler, o schimba cu una umplută cu heroină, pe care o transporta la furgoneta din parcul Vondel, unde o schimba cu alta. Bineînţeles, furgoneta aducea păpuşa cu heroină înapoi, atunci când venea să se reaprovizioneze. Ce copilă dulce, Trudi a noastră. Numai că n-ar fi trebuit să folosească belladonna ca să împrumute ochilor săi privirea sticloasă a drogaţilor. La început, nu m-am prins, dar a fost de-ajuns să-mi dea cineva cu un pat de pistol în cap, ca să-mi mai dea ceva timp să adulmec legătura. Nu era privirea potrivită. Am cunoscut prea mulţi dependenţi de droguri. Dintr-o dată, mi-am dat seama.

Trudi slobozi din nou chicoteala obişnuită şi îşi trecu limba peste buze.

Să-l împuşc acuma? în picior. Ceva mai sus?

Eşti o prăpădită, i-am spus, totuşi ar trebui să-ţi cunoşti interesul. Ia uită-te în jur.

Îşi plimbă în jur privirea. Fiecare se uită în jur, în afară de mine. Eu m-am uitat la Belinda, căreia i-am făcut un mic semn către Trudi, care stătea între ea şi uşa deschisă. La rândul ei, Belinda aruncă o privire scurtă către Trudi şi mi-a fost de-ajuns.

Tâmpiţilor, le-am spus, dispreţuitor. De unde credeţi că am aflat aceste lucruri? Pentru că mi-au fost spuse. Mi-au fost spuse de către doi tipi pe care i-am înfricoşat de moarte şi care v-au vândut ca să-şi scape pielea la proces. Morgenstern şi Muggenthaler.

Printre cei prezenţi erau desigur şi bestii, însă şi reacţiile lor se dovediră umane. Holbară ochii la Morgenstern şi Muggenthaler, care rămăseseră uluiţi, cu gurile căscate, şi tot cu gurile căscate se petrecură din viaţă, şi asta fiindcă amândoi aveau nişte arme neiertătoare în mâini, iar pistolul meu era prea mic ca să-mi pot permite să-i rănesc doar superficial. Belinda folosi momentul ca să se arunce asupra lui Trudi, care se clătină pe picioare şi căzu peste pervaz.

Chirăitul ei nu apucase să sfârşească atunci când de Graaf se aruncă disperat peste pistolul lui van Gelder, acţiune pe care n-am avut răgaz s-o urmăresc, fiindcă deja mă săltasem în picioare şi mă aruncasem asupra lui Goodbody, ce se străduia din răsputeri să-şi scoată pistolul. Reverendul căzu zguduind podeaua, care îşi dovedi rezistenţa fiindcă rămase întreagă. Nu trecu o secundă că l-am şi înşfăcat de gât, pe la spate, făcându-l să emită sunete ciudate din beregată.

De Graaf zăcea pe jos, cu o dâră de sânge prelingându-se pe frunte. Bombănea. Van Gelder o ţinea strâns pe Belinda în faţa lui, folosind-o ca pe un scut. Van Gelder zâmbea. Ne aţinteam amândoi pistoalele unul la altul.

Îi ştiu prea bine pe tipii de genul tău, Sherman, zise van Gelder fără emoţie. Nici prin gând nu ţi-ar trece să rişti rănirea unei persoane nevinovate. Cu atât mai mult cu cât este vorba de o fată atât de drăguţă precum cea de faţă. În ce-l priveşte pe Goodbody, puţin îmi pasă dacă îl faceţi ciur.

L-am privit pe Goodbody şi i-am văzut ochii învineţiţi şi nu mă dumiream dacă se învineţiseră din pricina strânsorii braţului meu sau din cauza trădării partenerului său de odinioară. Nu ştiu ce mi-a venit să-l privesc pe Goodbody... Poate că încercam să cântăresc valoarea ca ostatec a Belindei şi, respectiv, al lui Goodbody. însă atâta timp cât van Gelder o avea pe Belinda, Belinda era mai în siguranţă decât într-o biserică. Vreau să spun, într-o orice altă biserică decât la care oficia Goodbody.

Am înţeles, am spus.

Şi mai vreau să clarific ceva. Tot ce ai este un pistol jucărie. în vreme ce eu am un COLT poliţist, zise el deplasându-se spre capul scărilor şi ţinând-o pe Belinda între noi. La capătul străzii se află o furgonetă de poliţie, o furgonetă albastră. O iau cu mine. Până să ajung la ea voi smulge firele telefonice din birouri. Dacă, atunci când ajung la furgonetă, nu o să vă văd la poarta de încărcare a depozitului, atunci n-o s-o mai reţin pe fată. înţelegi?

Înţeleg. însă dacă o ucizi cu sânge rece, te anunţ că n-o să mai dormi liniştit vreodată. Ştii acest lucru.

Ştiu, răspunse el, mergând cu spatele.

Şi trăgând-o pe Belinda după el, dispăru. De Graaf se puse pe picioare, tamponându-şi cu batista rana din frunte. Părea în stare să-şi poarte singur de grijă. Am slăbit strânsoarea din jurul gâtului lui Goodbody, m-am aplecat

peste el şi i-am săltat pistolul. Am scos cătuşele, i le-am prins la încheieturi, ataşând capetele libere de câte o mână a lui Morgenstern şi Muggenthaler. morţi,de-a binelea. Apoi m-am ridicat şi l-am ajutat pe de Graaf să ajungă într-un fotoliu. M-am întors ca să-l privesc pe Goodbody. Se uita mut la mine, cu faţa schimonosită de un rictus terorizat. Când se hotărî să vorbească, adânca lui voce, pontificală, se auzi ca o chirăială.

Doar nu mă laşi aşa! ţipă el.

I-am privit pe cei doi negustori grăsani de care era înlănţuit.

N-ai decât să-i iei pe amândoi la subsoară şi s-o ştergi.

Pentru numele lui Dumnezeu, Sherman...

Pe Astrid ai atârnat-o într-un cârlig. Îi spusesem că o voi ajuta, iar tu ai atârnat-o într-un cârlig. Ai poruncit ca Maggie să fie omorâtă cu furcile. Maggie. Aveai de gând să o spânzuri pe Belinda. Belinda. Iubeşti moartea. Dacă n-o s-o găsesc pe Belinda în viaţă, n-o să mă mai întorc aici.

Goodbody gemu ca un animal lovit şi privi cu groază la cei doi morţi, al căror prizonier era. M-am dus la poarta de descărcare şi m-am uitat în jos.

Trudi zăcea, dezarticulată, pe trotuar. N-am învrednicit-o cu a doua privire. De partea cealaltă a străzii l-am văzut pe van Gelder, conducând-o pe Belinda spre furgonetă. Ajuns acolo, se întoarse, privi în sus, mă văzu, dădu din cap şi deschise portiera.

L-am ajutat pe de Graaf, încă ameţit, să se pună pe picioare şi să se îndrepte spre scări. Acolo m-am oprit şi m-am uitat înapoi la Goodbody. Ochii lui Goodbody se rotunjiseră, iar gâtlejul îi emitea sunete ciudate, stridente. Arăta ca unul pentru totdeauna pierdut într-un coşmar întunecat şi fără de sfârşit, urmărit de demoni şi care ştie că nu va scăpa de ei niciodată.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Aproape că se întunecase pe străzile Amsterdamului. Deşi uşoară, burniţa purtată de vântul puternic era pătrunzător de rece. Printre norii sfâşiaţi de vânt, primele stele începură să sclipească palid. Luna încă nu se ivise.

Aşteptam în Opelul parcat lângă o cabină telefonică. Din când în când, uşa cabinei se deschidea şi de Graaf apărea, tamponându-şi fruntea însângerată. În sfârşit, urcă definitiv în maşină. I-am aruncat o privire interogativă.

— Zona va fi înconjurată complet în zece minute. Şi când zic înconjurată, înseamnă că nu va trece nici pasărea. Garantat, spuse el ştergându-şi încă o şuviţă de sânge. Dar cum poţi fi atât de sigur că...

— Va fi acolo, l-am asigurat eu, după care am pornit motorul şi am demarat. În primul rând, van Gelder îşi închipuie că este ultimul loc din Amsterdam în care o să-l căutăm. În al doilea rând, Goodbody, chiar azi-dimineaţă, a luat ultimul transport de heroină din Huyler. Heroina introdusă într-una din acele păpuşi, ca măsură de siguranţă. Păpuşa nu se găsea în maşina lui când a părăsit castelul, aşa că se află cu siguranţă, în biserică. N-a avut timp să o transporte în alt loc. În plus, probabil că în biserică se mai află o mare cantitate de heroină provenită din transporturile recente. Van Gelder nu este ca Goodbody sau Trudi. Nu a intrat în joc decât pentru bani, aşa că nu are de gând să le dea cu piciorul. E vorba de milioane de dolari.

Van Gelder, şopti de Graaf, clătinând din cap foarte încet. Nu-mi vine să cred. Un om ca el! Cu un dosar blindat.

Păstrează-ţi simpatia pentru victime, l-am sfătuit.

Eram cam aspru cu un om rănit, însă eu însumi eram rănit. Mă îndoiam că ţeasta mea se găsea într-o condiţie mai bună decât ţeasta lui de Graaf.

Van Gelder e mai rău decât Goodbody şi Trudi laolaltă. Despre ei poţi spune că erau atât de bolnavi din punct de vedere mental, încât nu mai răspundeau de acţiunile lor. Insă van Gelder nu este ţicnit. Tot ce a făcut a făcut pentru bani, cu sânge rece. El ştia ce se petrece, ştia cum se comporta Goodbody, psihopatul său partener. Şi l-a tolerat. Dacă şi-ar fi putut continua planurile, i-ar fi tolerat lui Goodbody aberaţiile ucigaşe până la capăt.

L-am privit meditativ pe de Graaf.

Ştiai că soţia sa şi fratele lui au murit într-un accident de maşină în Curacao?

Înainte de a-mi răspunde, de Graaf făcu o pauză.

A fost un accident tragic, nu?

N-a fost deloc un accident tragic. N-o să putem niciodată dovedi, însă îmi pun pensia la bătaie că a fost provocat din mai multe motive. Pe de-o parte, fratele, care era ofiţer în probleme de securitate, aflase prea multe despre van Gelder, iar pe de alta, acesta din urmă dorea să scape de nevastă-sa, care-i stătea în calea ce ducea spre Trudi. Pe atunci, Trudi nu scosese la suprafaţă tot ce îi zăcea în suflet. Vreau să spun că omul nostru este un computer, este rece ca gheaţa, lipsit de remuşcări şi de ceea ce noi numim simţăminte omeneşti normale.

Cred că, n-o să trăieşti îndeajuns de mult ca să-ţi capeţi pensia, spuse de Graaf, sumbru.

Poate că nu. Dar cel puţin am avut dreptate.

Ne-am angajat pe strada paralelă canalului care ducea spre biserica lui Goodbody şi am văzut furgoneta albastră a poliţiei. Am trecut pe lângă ea, am oprit lângă poarta bisericii şi ne-am dat jos. Un sergent în uniformă coborî treptele ca să ne întâmpine, ascunzându-şi foarte bine reacţia la vederea celor doi prăpădiţi apăruţi în faţa lui.

Biserica e goală, domnule, raportă el. Am scotocit şi clopotniţa.

De Graaf se întoarse pe călcâie şi examină furgoneta albastră.

Dacă segentul Gropius zice că nu e nimeni, atunci aşa este.

După o pauză, urmă:

Van Gelder este un tip extrem de deştept. Acuma ştim acest lucru. Bineînţeles că nu este în biserică. Nici în casa lui Goodbody. Oamenii mei au închis ambele capete ale canalului şi străzile aferente. Deci, nu este aici. Trebuie să fie în altă parte.

În altă parte, dar prin preajmă, am spus. Dacă nu-l găsim, cât timp vei putea menţine cordonul?

Până când vom scotoci şi răs-scotoci fiecare casă de pe stradă. Poate două ore, poate trei.

Apoi, va putea s-o şteargă.

Ar putea. Dacă ar fi aici.

Te asigur că e aici, i-am spus, sigur pe mine. E sâmbătă seara. Duminica se întorc constructorii?

Nu.

Asta înseamnă că are la dispoziţie treizeci şi şase de ore. Aşa că diseară, cel târziu mâine noapte, o şterge.

Mă cam doare capul, se plânse de Graaf, tamponându-şi fruntea cu batista. Van Gelder avea un pistol cu patul foarte dur. Teamă mi-e că...

Unde poate fi? l-am întrebat, răbduriu.

Am privit cerul sfâşiat de vântoase. De Graaf îmi urmă privirea. Silueta întunecată a macaralei gigantice părea că atinge norii, pierzându-şi vârful în întuneric. De când o văzusem pentru prima oară, uriaşa macara îmi părea că degajă o atmosferă ameninţătoare. În acea seară, probabil datorită gândurilor care-mi străbăteau mintea, arăta sinistră.

Desigur, murmură de Graaf, desigur.

I-am spus:

Păi, e cazul să mă duc după el.

Ar fi o nebunie, o nebunie! Uită-te cum arăţi. Arăţi ca dracu.

Mă simt destul de bine.

Atunci, te însoţesc, spuse de Graaf, cu hotărâre.

Nu.

Am ofiţeri tineri, pricepuţi...

N-ai dreptul moral să ceri ofiţerilor dumitale, fie ei tineri şi pricepuţi, să facă una ca asta. Fără comentarii. Refuz. Pe lângă asta, nu este vorba de un atac frontal. Ceea ce trebuie este o acţiune secretă, invizibilă.

Cred că o să te vadă.

Vrând-nevrând, de Graaf se ralia punctului meu de vedere.

Nu neapărat. Pentru el, tot ce este la nivelul solului se află într-un întuneric adânc.

— Am putea să mai aşteptăm, spuse el. Până la urmă va coborî. Va coborî el până duminică dimineaţă.

Van Gelder nu găseşte mari voluptăţi în moarte. Asta o ştim. În acelaşi timp, însă, este total indiferent faţă de moarte. Şi asta o ştim. Vieţile altora nu înseamnă nimic pentru el.

Deci?

Van Gelder nu e pe-aici, pe jos. Şi nici Belinda. În consecinţă, Belinda este cu el, undeva sus, şi atunci când van Gelder va coborî, o va folosi din nou drept scut viu. Lipsesc puţin, i-am spus.

Nu făcu nici un efort ca să mă reţină. L-am lăsat la poarta bisericii, am intrat în şantierul de construcţii, am ajuns la baza macaralei şi am început să mă caţăr pe scările care urcau în diagonală. Ascensiunea era lungă, şi m-aş fi lipsit bucuros de ea, în starea fizică în care mă aflam, însă nu o simţeam obositoare şi nici primejdioasă. Primejdia mă aştepta la capătul urcuşului. Cam la trei sferturi din distanţa până la vârf, am făcut o pauză ca să-mi trag răsuflarea şi m-am uitat în jos.

Datorită întunericului adânc, vederea de la înălţime nu furniza vreo impresie mai deosebită. Felinarele care străjuiau canalul păreau nişte mici puncte, iar canalul emana o lumină palidă. Totul părea îndepărtat, ireal. Formele caselor erau nedesluşite, tot ce puteam distinge era girueta cocoţată pe turla bisericii, aflată la treizeci de metri dedesubt.

M-am uitat în sus. Cabina macaralei se găsea la vreo cincisprezece de metri deasupra... Un dreptunghi întunecat, proiectat pe întunericul compact al cerului. Am reînceput suişul.

Mai aveam trei metri până la trapa din podeaua cabinei, când în nori apăru un luminiş prin care răzbătu lumina lunii suitoare pe cer, o semilună, mai precis, însă strălucirea ei scălda macaraua vopsită în galben şi braţul ei masiv într-o lumină puternică ce scotea în evidenţă fiecare traversă de metal. Lumina lunii mă surprinse şi pe mine, lucru care mă făcea să mă simt ca un pilot prins în reflectoarele bateriilor antiaeriene. M-am uitat din nou sus şi am desluşit fiecare cap de şurub din trapa de deasupra, gândindu-mă că, dacă vedeam atât de bine ce era sus, tot aşa de bine putea să mă vadă cineva aflat deasupra. Mi-am scos pistolul din toc şi m-am furişat pe ultimii metri care mă despărţeau de trapă. La nici un metru jumătate de ţintă, trapa se căscă puţintel şi prin crăpătură pătrunse ţeava unei arme, o ţeavă lungă, urâtă. Ar fi trebuit, aveţi dreptate, să simt tristeţea şi descurajarea cuprinzându-mă, în faţa ultimei înfrângeri, însă trecusem prin prea multe întâmplări în ziua aceea, îmi epuizasem toate emoţiile, aşa că am accceptat inevitabilul cu un fatalism care m-a surprins până şi pe mine. Nu că m-aş fi predat de bunăvoie... Dacă aş fi avut o cât de mică şansă l-aş fi împuşcat, dar n-aveam nici o şansă şi m-am lăsat păgubaş.

E o carabină calibru douăzeci şi patru, spuse van Gelder.

Vocea metalică avea nişte tonuri sepulcrale care se potriveau nemaipomenit momentului.

De bună seamă, ştii ce înseamnă chestia asta.

Prea bine.

Întâi şi-ntâi, dă-mi pistolul, cu mânerul înainte.

I-am înmânat pistolul, cu graţia şi priceperea dobândite de pe urma unei lungi experienţe.

Acum dă-mi pistolaşul din ciorap.

I l-am dat şi pe ăla. Trapa se deschise şi l-am văzut pe van Gelder scăldat de lumina lunii care pătrundea prin ferestrele cabinei.

Pofteşte înăuntru, spuse el. E loc berechet.

M-am strecurat în cabină, van Gelder avea dreptate, era loc berechet, în cabină se puteau adăposti vreo zece oameni. Ca de obicei calm, Van Gelder avea asupra sa o armă automată, care arăta al naibii de primejdioasă. Belinda şedea pe jos, într-un colţ, palidă şi istovită, lângă ea aflându-se o păpuşă tip Huyler. încercă să-mi zâmbească, chinuit. Părea atât de neajutorată şi oropsită, încât puţin a lipsit să nu mă arunc la beregata lui van Gelder, aşa neînarmat cum eram, însă bunul simţ şi aprecierea distanţei m-au făcut să închid cu grijă trapa, după care m-am uitat la armă.

Presupun că ai luat-o din furgonetă, i-am spus.

Corect.

Ar fi trebuit să verific.

Păi da, oftă van Gelder. Ştiam că vei veni, însă ai venit degeaba. Întoarce-te.

M-am întors. Lovitura care mi se abătu în ceafă era departe de vigoarea şi conştinciozitatea demonstrate de Marcel, însă a fost de-ajuns ca să mă doboare. Simţeam vag ceva metalic şi rece încercuindu-mi încheietura mâinii stângi. Când am început să mă interesez activ de ceea ce se petrecea în jur, am descoperit că şedeam în fund, aproape umăr la umăr cu Belinda, încătuşat cu ea laolaltă, de cătuşe fiind prins un lanţ ataşat de grinda de fier de deasupra trapei.

Îmi cer scuze, spuse van Gelder, referindu-se la capul meu. Dar era ca şi cum aş fi încercat să pun cătuşe unui tigru. Într-un minut am şters-o. Peste alte trei, voi pune piciorul pe *terra firma.*

Am căscat ochii neîncrezător.

Vrei să cobori?

Ce altceva să fac? Dar nu aşa cum îţi închipui. Am văzut că poliţia a alcătuit un cordon. însă nimănui nu i-a trecut prin cap că braţul macaralei se

întinde dincolo de canal, la cel puţin 20 de metri în spatele cordonului. Deja am coborât cârligul la nivelul solului.

Mă durea prea tare capul ca să formulez un comentariu potrivit. In acele condiţii, probabil că nu exista nici un comentariu de făcut.

Van Gelder îşi trecu peste piept cureaua carabinei şi legă păpuşa în spate. Apoi spuse încet:

Luna a dispărut.

Dispăruse, într-adevăr. Traversând cabina spre uşa aflată lângă panoul de control, van Gelder nu mai era decât o umbră. Deschise uşa şi păşi afară.

La revedere, van Gelder, am spus.

Nu mi-a răspuns. Uşa se închise şi am rămas singuri. Belinda îmi atinse mâna încătuşată.

Ştiam că vei veni, şopti ea. Dar nu prea te-ai grăbit, nu?

Rămâne tot cum ţi-am mai spus – clasa managerială are tot. timpul câte ceva de făcut.

Şi a trebuit... a trebuit să-ţi iei 1a revedere de la un om ca acesta?

M-am gândit că e mai bine aşa... n-am să-l mai văd niciodată. Viu, vreau să spun.

M-am scotocit într-un buzunar.

Cine-ar fi crezut? Van Gelder, propriul său călău.

Cum adică?

A fost ideea lui să mi se dea un taxi poliţienesc, ca să fiu mai uşor de recunoscut şi de urmărit. Aveam în maşină cătuşe, cătuşe pe care le-am folosit ca să-l priponesc pe Goodbody. Şi mai aveam şi chei pentru cătuşe. Iată-le!

Am descuiat cătuşele, m-am ridicat şi am traversat cabina. Luna se ascunsese după un nor, într-adevăr, însă van Gelder supraestimase densitatea acestuia. În acea lumină chioară îl puteam zări pe van Gelder, ajuns acum la vreo cincisprezece metri, târându-se ca un crab pe braţul macaralei, vântul răvăşindu-i poalele hainei şi înfoindu-i rochia păpuşii. Am localizat maneta de manevrare şi am tras-o în jos. Pe panoul de control începură să strălucească luminiţe şi am pornit să le studiez. Belinda se apropiase şi stătea acum lângă mine.

Ce-ai de gând să faci? mi se adresă ea în şoaptă.

Chiar trebuie să-ţi explic?

Nu! Nu! Să nu faci asta!

Nu cred că ştia precis ce aveam de gând să fac, dar din tonul vocii mele ghicise că orice acţiune aş fi avut în vedere nu putea să ducă decât la un rezultat mortal. M-am uitat încă o dată la van Gelder, care parcursese trei sferturi din drumul spre capătul braţului macaralei, apoi m-am întors spre Belinda şi i-am pus mâinile pe umeri.

Ascultă. Ştii că nu putem dovedi nimic împotriva lui van Gelder? Ştii că a distrus poate mii de vieţi? Ştii că duce cu el destulă heroină ca să mai poată distruge o mie de vieţi?

Poţi să deplasezi braţul macaralei şi să-l aduci pe van Gelder înăuntrul cordonului de poliţie.

N-or să pună mâna pe el viu. Ştim amândoi acest lucru. Nu uita că are o carabină specială. Câţi oameni vrei să mai moară, Belinda?

Nu răspunse şi se îndepărtă. M-am uitat din nou afară. Van Gelder ajunsese la capătul braţului metalic, se lăsă în jos, împletindu-şi picioarele în jurul cablului şi începu să alunece, cât putea de repede, fiindcă luna se pregătea să iasă din nori, iar lumina sporea.

Am privit în jos şi, pentru prima oară, am văzut străzile Amsterdamului, care păreau străzile unui oraş jucărie, asemănător acelor modele de staţii de tren pe care le poţi vedea în vitrine în ajunul Crăciunului.

Belinda se aşezase din nou pe podea, cu faţa în mâini. Voia, de bună seamă să se asigure că nu va vedea nimic. M-am uitat iarăşi la cablu şi l-am văzut foarte clar pe van Gelder, fiindcă luna apăruse din nori.

Se găsea la jumătatea drumului, balansându-se într-o parte şi-n alta în bătaia vântului, arcul de pendul pe care-l descria mărindu-se tot mai mult. Am întins mâna spre roata ca un volan şi am învârtit-o spre stânga.

Cablul începu să urce, purtându-l în sus pe van Gelder. În primul moment, cred că i-a îngheţat sângele în vine. Apoi şi-a dar seama ce se întâmpla şi a început să alunece în jos cu viteză sporită, de trei ori mai repede în raport cu ascensiunea cablului.

La capătul cablului vedeam un cârlig, aflat la vreo cincisprezece metri sub van Gelder. Am smucit volanul spre dreapta şi van Gelder rămase nemişcat, ţinându-se din răsputeri de cablu. Ştiam că trebuia să fac ceea ce se cuvenea făcut, însă voiam să termin cât mai repede posibil. Am rotit volanul şi cablul se desfăşură cu toată viteza. Apoi l-am rotit brusc în direcţia inversă. Am simţit zguduitura produsă de brusca oprire a cablului. Van Gelder scăpă cablul din mâini şi în acel moment am închis ochii. Când

i-am deschis, mă aşteptam să văd cablul gol, fără van Gelder, dar el era încă acolo, însă nu lipit de cablu. La douăzeci de metri deasupra caselor din Amsterdam, van Gelder se legăna, descriind arcuri de cerc tot mai largi, înfipt în cârligul montruos al macaralei. M-am îndreptat spre Balinda, am îngenunchiat şi i-am desprins palmele de pe faţă. Se uită în ochii mei. Mă aşteptam să văd în ei repulsie, însă tot ce puteam citi era tristeţe, expresia unui copil rătăcit în jungla oraşului.

S-a sfârşit? şopti ea.

S-a sfârşit.

Iar Maggie e moartă.

Am tăcut.

De ce a trebuit să moară Maggie şi nu eu?

Nu ştiu, Belinda.

Maggie era bună în profesia ei, nu-i aşa?

Maggie era bună.

Şi eu?

Nu i-am răspuns.

Nu trebuie să-mi spui, adăugă ea. Ar fi trebuit să-l împing pe van Gelder pe scările depozitului, sau să-i fac praf furgoneta, sau să-l arunc în canal, sau să-i fac vânt de pe treptele macaralei, sau... Nici un moment nu m-a ameninţat cu pistolul.

Nici n-a trebuit, Belinda.

Ştiai?

Da.

Categoria unu, ucenic în grupă operaţională, spuse ea cu amărăciune, prima acţiune în domeniul narcoticelor...

Şi ultima.

Ştiu, zâmbi stins. Sunt concediată.

Aşa e, fătuco, i-am spus, am ajutat-o să se ridice în picioare. Cel puţin, cunoşti regulamentul, măcar acele puncte care te privesc personal.

Mă privi lung, apoi, pentru prima oară, pe buze îi apăru un zâmbet incert.

— În regulament scrie aşa, i-am spus: „Femeilor măritate nu li se permite să rămână în cadrul forţelor operaţionale”.

Îşi îngropă faţa în umărul meu, lucru ce a cruţat-o de priveliştea obrajilor mei tumefiaţi.

Mi-am aruncat privirea pe lângă acel fermecător cap blond ca să examinez lumea înconjurătoare. Imensul cârlig, purtându-şi lugubra povară, se mişca acum nebuneşte dintr-o parte în alta şi, la un moment dat, carabina şi păpuşa se desprinseră de pe trupul lui Van Gelder şi căzură în hău. Aterizară pe caldarâm, la capătul străzii pustii care însoţea canalul. Deasupra lor se mişca umbra cablului, ca un gigantic pendul al unui gigantic orologiu. Cârligul uriaş îşi balansa sinistra povară pe cerul noptatec al Amsterdamului.

EDITURA ELIT
ATMOSFERA AMSTERDAMULUI: CLĂDIRI ÎNALTE DE-A LUNGUL CANALELOR; POLIŢIŞTI SOLIZI; FETE MINUNATE ŞI LIBERE; ŞI UN NUMĂR NESFÂRŞIT DE CRIME.
O CARTE DE EXCEPŢIE ÎN TRADIŢIA UNOR GREENE — AMBLER — MACINNES.
UN EVENIMENT.
LEI 5000

Observații

[←1]
Siguranţa franceză.

[←2]
Personaj din „Negustorul din Veneţia" de W. Shakespeare